

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	et Hefteskrivt, udgivet ved S. Jørgensen.
Titel Title:	<u>Nyt Bibliothek for underholdende Æmner</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1833; Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Trykt paa Udgiverens Forlag, 1833-1834
Fysiske størrelse Physical extent:	6 bd.

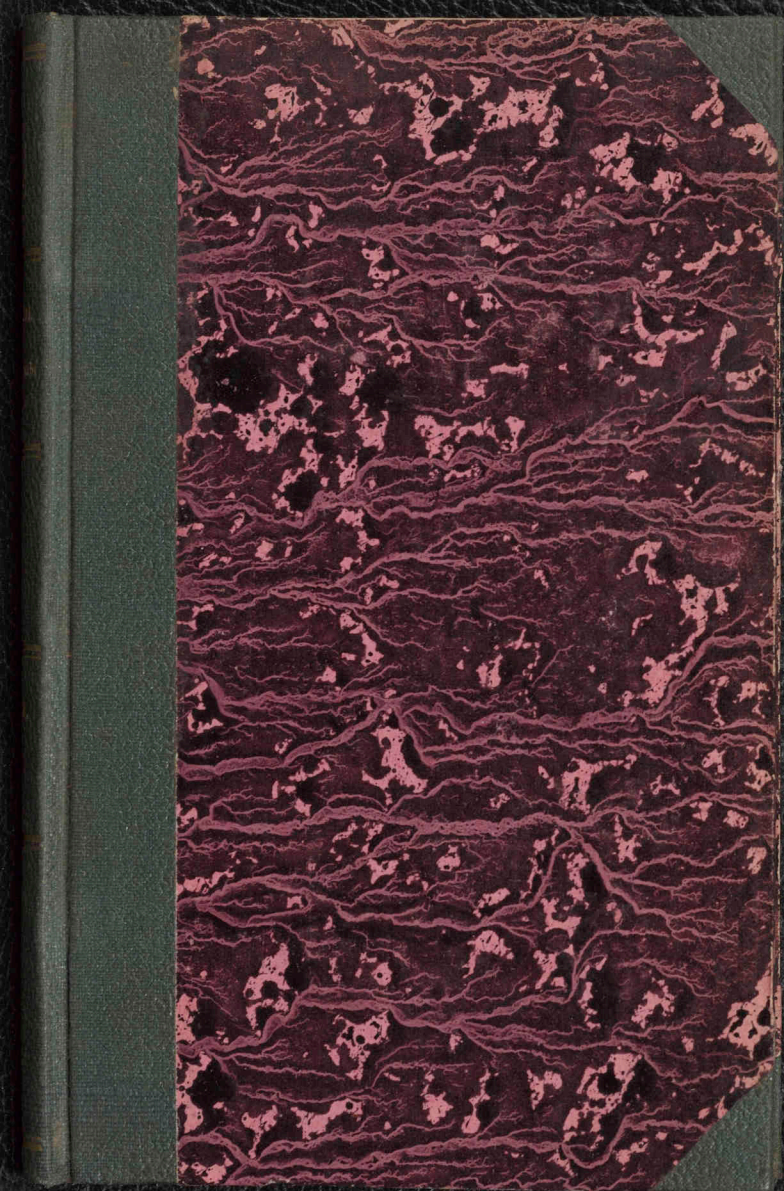
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-11.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 4 -2.S 57 8°

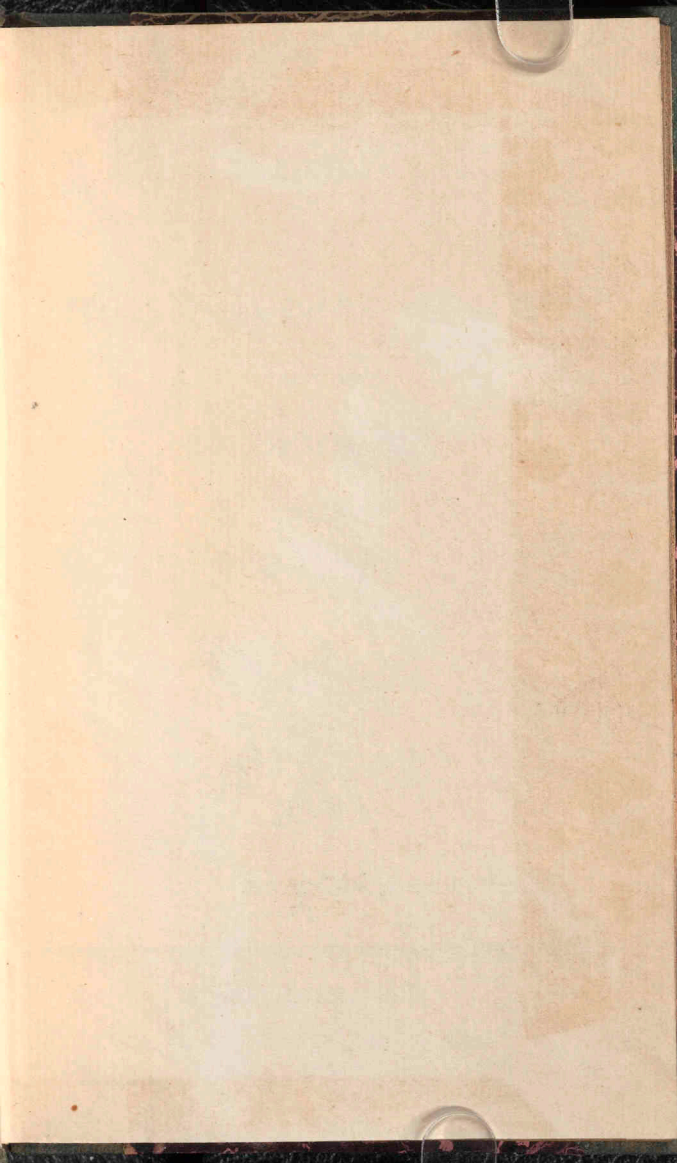
1 1 57 0 8 00301 2

Det Kgl. Bibliotek

130025955944

N y t

BIBLIOTHEK

for

underholdende Læmmer.

Et Hefteskrift,

udgivet ved

S. Jørgensen.

Andet Bind.

Kjöbenhavn, 1833.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
hos H. G. Brill.

STANDARD

STANDARD

STANDARD

STANDARD

STANDARD

STANDARD

STANDARD

STANDARD

Carraraerne.

Fortælling af H. v. Tromlitz.

Tredie Afdeling.

Fyrsten.

1.

Capitain Polenta von Ravenna, et Lem af hiin Familie, som allerede i lang Tid herskede i Ravenna, havde en betydelig Indflydelse ved den venetianske Hær, da han havde hvervet og tilført Republiken 200 Krydsere og 300 lette Ryttere. Han var en jævn, i den Tids Krigskunst vel bevandret Mand, hvem hans Undergivne ærede og elskede som deres Fader. Soldat fra sin tidligste Ungdom var Krigerhaandværket blevet ham til en Vane og omendstjondt hans bløde Sind ofte forbittredes over Krigens Rædsler og han næsten blev saaret i enhver Fægtning, vilde han dog ikke endnu skille sig fra sine gamle Krigskammerater og begive sig til Ro i sit Hjem. Ved flere Leiligheder havde Proveditoren Moratori lært at kjende ham, og der havde, trods deres forskjællige Charakter, dannet sig en Art Venstabs imellem dem, saaledes som det var muligt mellem en aaben, brav Kriger og et Medlem af det aldrig oprigtige Signoria. Dette Ven-

flab kunde Beatrice takke for at hun ikke blev bragt til Sanct Agatha og derved overgivet i Stefanos Hænder.

Hun havde tillidsfuld fulgt Capitainen til hans Bøllig, som, efterat Giacomos Skjæbne var afgjort, spurgte hende, hvad hun nu vilde foretage sig; han troede at kunne love hende Friheden, hun maatte nøie overlægge det. Paa Giacomo kunde hun ikke mere stole, engang falden i Republikens Hænder, var han tabt for bestandig, sandsynligviis maatte Constance Peralta ogsaa forlade Staden. Beatrice betænkte sig intet Dieblif. "Lad mig føres til Fyrsten af Padua!" bad hun.

"Hvad vil I der?" spurgte Capitainen, velmeent advarende hende. "Run endnu i kort Tid er Paduas Porte fri, derpaa drager Venedig med hele sin Magt for dette Carraraernes sidste Asyl og I maa der lide Hunger, Elendighed og alle en Beleirings Rædsler."

"Lad mig komme til Padua!" gjentog hun.

"Nu, jeg vil adspørge Proveditoren, om jeg tør det, thi her ere mine Hænder mere bundne ved Carraras Elskede, end i Vicenza ved den ubetydelige Zitharspiller. — Berøllig Eder!"

Efter nogle Timer kom han tilbage og bragte Beatrice den Efterretning, at hun havde sin Frihed og kunde begive sig til Padua. Han vilde anbefale hende til Markgreven af Mantua og tillige bede ham om, i det Tilfælde hun ønskede det, igjen at lade hende drage frit ud af Padua. "Men her raader jeg Eder, ikke at forlade Huset, Proveditoren maa endnu skaae Stefano og overalt kan jeg ikke besøgte Eder, til derfor herfra. Constance Pe-

valta maa allerede imorgen forlade sit Pallads og, omendkjøndt fri, opholde sig i nogen Tid paa et andet Sted."

Allerede den følgende Dag tiltraadte Beatrice Reisen ledsaget af Polentas Tjener, og forlod med et veemodigt Hjerte den Stad, hvor hendes Lykke saa hurtigt havde blomstret, men ogsaa lige saa hurtigt visnet. "Gaa hellere til Ravenna," bad Capitainen hende endnu ved Afskeden. "Min Broder vil alene for min Skyld modtage Eder venligt, lev der et stille, sorgfrit Liv, og maa ssee finder I da et Hjerte, som kan lære Eder at glemme det Henrundne."

"Min Vei fører mig til Osten, ikke mod Syden, min Skjæbne drager mig, jeg aner det, til Lagunernes Stad," svarede hun bedrovet. "Roligheden er borte fra mig, jeg maa ud i det stormende Liv; til den Ulykkelige er jeg fængslet med uoploselige Baaend. Jeg takker Eder, Herre, for Eders Tilbud, vredes ikke fordi jeg ikke modtager det, jeg staaer ikke mere til at hjælpe. Naar Eders Stridshingst, foragtede det tæmmende Bidsel, jager med Eder over Dale og Høie, maa I da ikke følge, og kan I med kraftig Haand afholde den derfra? Den gale Hest er min vilde Sjæbne, den driver mig fra Livets stille Bane opad og nedad, jeg maa følge, var min Villie til at modstaae end nok saa stærk. Har I ikke hørt om Basiliken, som tiltrækker den Ulykkelige med sit Glæmsblik, der mod sin Villie, thi han kjender Faren, ikke kan undgaa Udyret? — Har I hørt tale om Scylla, som med sin Sang lokkede de Forbiseilende? De vidste at de seilede Døden imøde, og dog maatte de styre Fartøiet efter de lokkende

Toner og følge Tryllet. Saaledes er det med mig. Jeg veed at hvad der tilhører Carraraerne finder sin Undergang i Venedig, jeg veed at Glendighed og Græmmelse venter mig der, jeg veed at jeg kan ikke hjælpe ham, og alligevel drager det mig derhen, alligevel drømmer jeg ved Dag og Nat, at jeg kan opvarme Signoriets iskolde Hjerter, omendstjændt jeg veed, at jeg hellere kan redde ham ud af den hungrige Tigers Kloer end af Sanct Marcos Fængsler. Derfor lev vel, tænk venlig paa mig, og skulde Døden kalde mig hurtigere herfra end Eder, saa vær vis paa, at jeg deroppe for Guds Throne vil bede for Eder, ædle, brave Mand!"

"Nu, saa gaa med Gud!" sagde den gamle Kriger, der skammede sig ved den Beemod, som havde grebet ham. "Lev vel, bliv from og god!"

Paa Reisen var Beatrice stille og hængslet i sin Smerte, først da de saae Paduas Porte, Venetianernes Leir, som allerede havde indsluttet Staden, blev Smerten levende og det Skeete traadte for hende uden Drøm, uden Haab. "Hvortil nytter Haabet mig," sagde hun hen for sig selv, "den ædle Slægt vil gaa under og jeg med den! Endnu idet jeg falder med den er jeg stolt af at jeg tilhører den."

Hun blev nu ført til Galeazzo Gonzaga, som, da han havde læst Polentas Brev, hilste hende venligt, og lod hende efter Ønske ledsage til Paduas Porte. "Vil I igjen forlade Staden," sagde han, da han forlod hende. "saa henvend Eder kun til mig, Eders Ønske skal for min Vens Skyld, sikkert blive Eder tilstaaet."

Da der endelig efter lang Venten aabnedes en lille Laage paa Paduas Port og hun saae Carraraernes graa Pallads, som hun havde betragtet med Gysen og som stedse var forekommet hende som et Fængsel, overfaldt en usigelig Angst hende, hun vaklede næsten gennem Gaderne og kunde ikke forklare sig denne Modløshed, der havde bemægtiget sig hende. Gik hun ikke sin Fader imøde? fandt hun ikke hans Arme aabne, hans Bryst frit for at kunne hvile derved. Men ogsaa denne Tanke betog hende ikke den Angst, som havde grebet hende; med beklemmt Hjerter freed hun gennem Palladsets høie Portal, opad Trappen til Fyrstens Forværelse. Han var ikke i Slotstet, hun maatte styre sin ultaalmødighed og opsogte imidlertid Antonio.

Hun fandt den gamle Mand bleg og mat paa sit Leie. Giacomos Skjæbne havde brudt hans Mod. Den ublide Modtagelse af Fyrsten, som just ikke med uret tilregnede ham en Deel af Uarsagen til hans Søns Ulykke, havde ganske nedbøiet ham. "Kommer Du alene?" spurgte han den Indtrædende, og da hun bejaede dette, syntes den sidste Haabets Straale at udslukkes i hans matte Dine, han vendte Beatrice Ryggen og taug.

Beatrice var dybt og smerteligt greben af denne Modtagelse. Hun sad sig ved Antonios Seng og saae stivt paa den Mands kolde Træk, hvem hun stedse havde betragtet som sin anden Fader. "Giacomo er ført fangen til Venedig!" sagde hun endelig. Ved disse Ord smilede han bittert. "Skylden derfor bærer jeg," mumlede han hen for sig. "O, Menneskets usle Wiisdom!"

foer han pludselig op, og hans Dine saae mørkt iveiret, som om han vilde vredes paa Himlen. "Havde jeg fulgt mit Hjerte og ikke min Forstand, havde jeg fulgt den gamle Capitains Raad og overgivet Slottene til Veronas Borgere, førend del Verno kunde rykke ind, saa havde de med Glæde frigivet Giacomo og jeg var med ham og Krigerne — som Gud fordømme for deres Meeneed — uhindret draget til Padua. Men en lumsk Munk og en hævnfyg Dvinde blandede sig deri, og saaledes maatte Spillet gaa tabt."

"Vredes ikke paa Constance!" afbrød Beatrice ham, "hun har handlet ædelt, hun har givet Giacomo et Tristed."

"Taabelige Barn! kalder Du det Edelmød, naar Du med djævelsk Glæde styrter en ullykkelig i en Afgrund, hvoraf Intet kan redde ham, og Du da unyttig rækker ham Din Haand? — At angre sine Synder, at ville gjøre den god igjen, er velgjort, men ikke Edelmødighed, som desuden en Dvinde ikke er istand til at udøve.

"Aldrig, mener I?" sagde Beatrice afbrydende ham, "jeg troer dog —"

"Ja naar en taabelig Lidenstabs har grebet Eder, oprørt Eders Sind, sat Eders Blod i Bevægelse, saa er I istand til i et beruset Dieblisk at udøve en ædel Handling, som I siden vilde angre at have udført. Men naar roligt Overlæg maa bestemme Handlingerne, naar de udspringe af Aand og Hjerte, ikke af flygtigt, vildt rullende Blod, da kan I vel handle listigt, men ikke ædelt."

Beatrice saae frænket ned for sig, den gamle Mands Ord, hvem hun havde agtet saa høit, smertede hende.

"Du er en af de Bedre af Dit Kjon," vedblev Antonio, hvem dette ikke undgik og som ikke gjerne vilde bedrøve hende, "og alligevel — Du har handlet brast mod Giacomo, har opoffret meget for ham, og hvad der er endnu mere hos det fordærvede Kjon, har opoffret det med et reent Hjerte, og dog — prøv Dig strengt og Du vil finde, at Kjærligheden, den sandselige Kjærlighed som viste Dig den skønne Mand ved Dag og Nat, smykket med glindsende Farver, alene formaaede Dig dertil. Din Phantasi, som malede Dig det største Offer, som det meest belønnende, er alene Kilden, hvoraf Dine Handlinger udspringe."

Beatrice følte vel, at den Gamle ikke havde saa ganske Uret; hun taug og vovede ikke at svare. Da traadte en af Fyrstens Tjenere ind og bragte hende Befaling til strax at begive sig til hans Herre. Hun adlød med Skjalven og forlod Antonio.

2.

"Du kom alene?" sagde Fyrsten til Beatrice, hans Ansyn var alvorligt og Sorgen betyngede hans Pande. "Hvad er der blevet af min Søn?"

"De have ført ham til Venedig!" svarede Beatrice, og vovede ikke som ellers at hilse Fyrsten med barnlig Hjertelighed.

"Sid Dig ned!" sagde han efter et Dieblis Lause-

hed, "og fortæl mig Alt, forglem ikke den mindste Omstændighed, enhver Ubethelighed har Værd for mig; jeg kunde kun erfare saa lidet af Antonio."

Beatrice sad sig med bankende Hjerter; Fyrsten havde endnu ikke sagt hende noget venligt Ord, ikke skænket hende noget Blik, som syntes at komme fra Hjertet; hans Opførsel var kold og afmaalt, og betog snarere Beatrice al Tiltro end opvakte den. Hun fortalte nu Alt hvad der siden hendes Ankomst i Verona var mødt Giacomo, og hvad hun, siden hun ikke havde set ham, havde hørt om hans Stjæbne.

Fyrsten hørte opmærksom til og afbrød hende undertiden, idet han spurgte hende om dette og hiint; derpaa sagde han veemodig hen for sig: "Hans Lod er faldet, lad nu ogsaa mit blive som det vil! — Ved hvis Hjælp kom Du i Frihed?" spurgte han derpaa pludselig, og da Beatrice sagde ham, at Capitain Polenta havde antaget sig hende og ladet hende geleide til Markgreven af Mantua, overraskede han hende med det dybt nedværdigende, næsten ligegyldige Spørgsmaal: "Dg hvilken Priis maatte Du betale derfor?"

Saa paafaldende dette end maatte være Beatrice, saa meget opvakte det hendes Stolthed, hendes Selvfølelse. "En Priis!" sagde hun og kunde ikke skjule sine Følelser og Smerte. "Dg flød end ikke Carraraernes Blod i mine Aarer, saa vilde jeg dog aldrig kunne synke saa dybt!"

Fyrsten stod rast op ved disse Ord, kastede et medlidende Blik paa Pigen og forlod hende.

"Ogsaa dette endnu!" sukkede hun, "ogsaa endnu denne Kulde af ham og denne Mistanke! Nu, fyld kun bestandigt Bægeret til Randen, onde Skjæbne, jeg vil desuagtet tomme det modigt!"

Hun gik til sit Værelse og fandt Fiorella der, som, saasnart hun havde hørt om hendes Ankomst, ilede med at opsoge hende.

"Her har i saa Dage meget forandret sig!" sagde den tro Pige, efterat hun høit havde udtalt sin Glæde over at see Beatrice, der nu var hende mere velkommen end nogensinde. "Her tænker Enhver kun paa Krig, taler om Veronas og Giacomo Carraras Ulykke, endnu har Ingen spurgt om Eder og hvorledes det gaaer Eder. Hele Staden er i Bevægelse, enhver Borger rustet sig, og som de sige, vil det blive en frygtelig Kamp. Men I hører ikke paa mig! — O, siig mig hellere, hvorledes det gaaer Herr Giacomo, jeg tager saa inderlig Andeel i hans Skjæbne."

"Ja, Pige, Du har sandelig trolig og virksom taget Deel i hans Skjæbne!" svarede Beatrice, og fortalte hende Alt.

"Signora!" afbrød Pigen hende og stærk Rødme farvede hendes Kinder, "nu er det forbi, jeg vil aldrig gjensee ham, derfor kan jeg sige hvad der foregaaer i mit Hjerte. Jeg har kun gjort saa lidt for ham og havde dog glad hengivet mit Liv for ham, thi blandt alle Mænd, som jeg hidindtil saa, var han den Eneste, som jeg sluttede i mit Hjerte, den Eneste, efter hvem mit Hjerte slog

længselsfuldt, omendstjødnt han ikke har lagt Mærke til den stakkels Fiorella.

Denne Tilstaaelse sagde ikke Beatrice andet end hvad hun allerede i Forveien vidste. Siden Fiorella overrasfede hende hos Giacomo havde hendes skarpe Blik gjen-nemskuet Pigens Hjerte, den Sang hun havde sjunget, da Beatrice for første Gang gik til Constance, havde bekræftet hendes Formodning, og hvor liden Fordring hun endnu kunde gjøre paa Giacomos Hjerte, saa havde dog denne Opdagelse lige saa lidet været hende ligegyldig dengang som nu. Men hun kunde ikke vredes paa Pigen derfor; hun følte jo selv, hvor svært det var at udøve Magt over sit Hjerte og tillukke det for en Tilboielighed; hun saae kun i hende en Lidelssøster og derfor blev hun hende desto kjærlere.

"Jeg har ofte misundt Eder," vedblev Pigen, "ofte beluret Eder, naar I laa i hans Arme, og da min Frue, hvem Gud gjengjælte det, fattede det djævelske Forsæt at ødelægge Eder ved Gift, da frygtede jeg for Eder, som om I var min Søster; jeg hadede Eder ikke, fordi I var den Lykkelige og jeg den Haabløse."

"Siig mig, Fiorella, veed Du Grunden til, hvorfor Signora Peralta valgte Dig blandt alle sine Piger, til at følge hende til Sanct Felice?" spurgte Beatrice, for at aflede Pigen derfra.

"Jeg troer at kunne ane det," svarede denne, "jeg skulde lokke Carrara."

"Det anede jeg ogsaa!" sagde Beatrice, "men Haabet og Længselens Tid er nu forbi, kun Frygten er ble-

vet os tilbage. Jeg troer ikke, Fiorella, at min Urolighed lader mig blive her i Padua; hvad skal jeg her? Er Familien Carrara mig end dyrebar, saa veed jeg jo dog at den ikke kan nytte mig her; mig driver det til Venedig."

"Signora!" raabte Pigen forundret.

"Du mener at jeg trues af Fare? Ja, jeg kender den. Helt i den fri Republik er Enhver en af Speidere omgiven Slave, ethvert frit Ord bliver til Dolke mod vort eget Bryst, enhver Handling, som mishager Signoriet, bringer evigt Fangenskab eller Død. Jeg veed, at jeg der kan opoffre mig for Giacomo, men kun hjælpe ham lidet; men hvor var den Ulykkelige, som ikke endnu saae et mat Glimt af Haab i sin Nat? Og Fiorella, hvad kan jeg endnu tabe, naar jeg har tabt ham? Et Liv fuldt af skuffede Forventninger, et forstyrret Paradiis, en Blomstermark, paa hvilken endog den mindste Markblomst er ondskabsfuldt nedtraadt."

"Stefano er ogsaa der," afbrød Fiorella hende.

"Gjellerikke ham frygter jeg mere. Dolken, fra hvilken jeg aldrig stiller mig, beskytter mig for det Frygteligste; for mig har Livet intet Værd mere. Vil Du følge mig til Venedig?"

"Gjerne, hvorhen det end var, endog i Døden for ham!" svarede Fiorella.

Med disse Ord havde ogsaa hun viet sig til Beatrices mørke Skjæbne.

Forstærkede ved Beleiringshæren fra Verona, indesluttede Venetianerne nu Padua fra alle Sider. Hele det herlige, flade Land var tabt for Carraraerne; de forsvarede dem endnu i de faste Slotte; Monselice, som var provianteret for syv Aar, haanede Venetianerne, Castel Beldo, Citadella, Campo Sanct Pietro, forsvarede sig mandigt, og i Padua, hvortil 12000 vaabendygtige Landmænd vare flygtede, var Alt beredt til tapper Modstand. 40 Stykker svært Skjts stod paa Voldene, Krudt og Krigsfornødenheder af alle Slags vare ophobede i Mængde, Levnetsmidler vare forhaanden i Overflod, og 6000 Soldater, en i Trofskab prøvet Skare, havde med deres Anfører, Philipp von Pisa, ved Eed forpligtet sig til at forsvare Padua til sidste Mand, men mere end alt dette var Borgernes Kjærlighed og Trofskab, som glade vare beredte til at ofre Liv og Blod for deres elskede Herre, Carrara en sikker Borgen for at han, om end alle Forbundne havde forladt ham, dog endnu kunde stille sig dristig mod den stolte Republik.

Derfor saae Fyrsten af Padua, om end med sorgbetynget Hjerte, saa dog med freidigt Mod sin Stad omringes af Fienden; han vilde hellere begrave sig under dens Ruiner end overgive den til de stolte Venetianere. Ligesom han stænkte ogsaa hans Son Francesco, der, besjælet af samme Mod, hang ved den engang fattede Beslutning og gjorde Alt hvad der var nødvendigt for at bringe Liv i den. Fra Midnat til Middag overtog Fa-

deren Forsvaret, og fra Middag til Midnat hans Søn Francesco; Landfolkene bleve dagligt øvede i Vaaben, og selv Geistligheden undlod ikke ved fromme Formaninger at opfordre Folket til Trostaa mod dets Herre og Stadens tappre Forsvar.

Holdt tilbage paa Sygesengen, maatte Antonio blive uvirksom ved alt dette, kun sjældent besøgte Fyrsten ham og meddeelte ham sine Planer og Anskuelser. Denne Mangel paa Tiltro gjorde den gamle Mand mere ondt end hans Sygdoms Smærter, og dette, samt den Tanke, at see den Familie gaae under, som han havde tjent fra sin tidligste Ungdom og hvis Skjæbne var saa inderligt indviklet i hans, røvede ham den sidste Livskraft. Under tiden kunde Beatrices Nærværelse, om end ikke opmuntre ham, thi hun behøvede jo selv Opmuntring, dog virke velgjørende paa ham; Synet af hende førte ham ofte tilbage i den skjønne, forgangne Tid og lod ham forglemme sine Lidelser. Lykkelig var vel ingen af Slottets Beboere. Tanken paa Giacomo og hans sorgelige Skjæbne forstyrrede al Glæde, og Blikket paa den fjendtlige Leir, som med hver Dag indesluttede Staden snævrere, viiste ham kun en mørk Fremtid.

For Beatrice blev dette Liv fuldt af Sorg og Nød, dette uvirksomme Liv, hvor hun ikke kunde handle for Giacomo, fra Dag til Dag utaaleligere. Fyrsten tog, endog naar Stadens Forsvar ikke beskæftigede ham og han i sit Palais hvilede sig efter Dagens Besværligheder, ifkun lidet Hensyn til hende, og kun naar Tilfældet førte dem sammen, hvilket sjædvanligt skeete hos Antonio, talede

han nogle Ord med hende og det med paafaldende Kulde. Fyrstens forandrede Opførsel undgik ikke engang Antonio, men han vogtede sig at berøre det for Beatrice, da han saa, at det vilde smerte hende dybt. Endog Francesco Carrara holdt det ikke for umagen værd at skjule en Slags Ringeagt, naar han mødte hende, saa at Beatrice troede fuldt og fast at Fyrsten ogsaa for ham havde gjort en Hemmelighed af hendes Fødsel. Alt dette bestemte hende bestandig mere til at forlade Padua. At hun ikke mere kunde gjøre det hemmeligt og uden sin Faders Villie indsaae hun; hun besluttede derfor, da denne efter en lille, for de Beleirede lykkelig Fægtning var vendt mere fornøiet tilbage end ellers og hun om Aftenen vidste ham alene i sit Værelse, at gaae til ham og foredrage ham Bønnen.

Med bankende Hjerter traadte hun i hans Gemak, nærmede sig ham frygtssom, bøjede sit Kne, saa bedende paa ham og kysende hans Haand sagde hun: "Naadige Herre!" — saaledes maatte hun, endog naar de vare alene, kalde ham — "jeg kommer med en Bøn, som jeg frygter for vil opbringe Eder imod mig."

"Tael!" afbrød Fyrsten hende.

"Det bliver mig for snævert her i Padua, for bestemt, jeg føler mig her saa uvirksom, saa overflødig, saa forladt, lad mig drage ud. Jeg vil drage til Rom til den hellige Fader, til Florenz til Eders Venner, til Benedig til Eders Fjender; Datteren vil virke og underhandle for Faderen; vove sit Liv for Broderens Frihed."

Fyrsten smilede, men saa dog venlig ned paa Pigen, hvis ellers saa fyrige Die nu taarefyldt betragtede ham.

"Giv mig en tro Tjener med," vedblev hun og troede at see Haabet løse i Fyrstens venlige Blik, "at jeg kan reise uden mandlig Bedækning; sig mig, hvorhen jeg først skal vende mig, til Florenz eller Venedig, men lad mig snart komme herfra."

Fyrsten var rigtignok overrasket af denne forunderlige Bøn, men ikke vred. Hvad vil Du svage Pige udvirke i Venedig, Florenz og Rom, hvad kan Du gjøre for mig og Giacomo?"

"Jeg veed det ikke selv, min naadige Herre, men Gud indgav mig den Tanke, en usigelig Længsel drager mig derhen. Lad mig slippe herfra. Drager jeg end om som en Eventyrerinde, saa veed jo dog ingen uden Giacomo og Gud at jeg er Eders Barn."

Med disse Ord omtrak Skyer Fyrstens Pande, han blev urolig, talende afbrudte Ord og sagde endelig: "I Florenz maa Du søge Hjælp, i Rom Penge for mig. I Venedig? — Der ere Fængslets Dørre sjældent aabne for Penge, men Skjønhed aabner dem undertiden, der kunde Du bedst være til Nytte; befri Giacomo, intet Dffer være Dig for stort derved, og jeg vil for evigt være Dig forpligtet." — Med disse Ord, hvis Betydning Beatrice ikke kunde forklare sig, stod han op, tog en fuld Pung med Guld af sit Skatol og rakte den Forundrede den, der kun nølende modtog den som en mild Gave. "Guld er Dig nødvendigt, tag det derfor kun!" sagde han, "jeg vil medgive Dig to Tjenere til Hest og et stadseligt Munk-

dyr for Dig, samt Unbefalingsbreve til Rom og Florenz. Men hvorledes vil Du komme gjennem den fiendtlige Leir? Paa den sidste, endnu aabne Dei have de idag bygget en Skandse, ogsaa den er spærret." Beatrice betroede ham nu Markgreven af Mantuas Løfte. — "Nu, forsøg Din Lykke først hos ham, kunde Du vinde mig den Mand, saa vandt Du mig meget. Imorgen ganske tidligt," sagde han koldt. "Skulde jeg ikke gjensee Dig, saa reis med Gud og lad mig snart høre fra Dig; min Geheimeskriver skal underrette Dig om hvorledes Du kan faa Breve til mig." Med disse Ord tilvinkede han hende at bortfjerne sig, stod selv op og gik til sit Sovestue.

"Fader!" raabte Beatrice, smerteligt saaret af Fyrstens ukjærlige Kulde, "vil I saaledes skilles fra Ederes Barn, som gaaer den sikke Død imøde? Skilles ikke fra mig uden at medgive mig Ederes Belsignelse paa min farefulde Vandring, vær ikke saa haard mod Ederes Datter!" Hun kastede sig for hans Fødder og omklamrede hans Knæ; Fyrsten reiste hende op. "Ja, Beatrice," sagde han, "jeg havde nær handlet uretfærdigt imod Dig, jeg havde nær, for ikke at bedrøve Dig, overladt Dig til et Bedrag, som kunde have slemme Følger for Dig. Sid Dig ned og hør rolig paa mig." Hun sad sig forventningsfuld, da udtalede han de rystende Ord: "Du er ikke min Datter!"

"Giacomo!" raabte Pigen glad og en Himmel fuld af Salighed laa i hendes Blik.

"For stærkt greben af Faderfølelsen tænkte jeg ikke modent efter i de første Dieblikke; Glæde over at have

gjenfunden en Datter, Bekymringen over at Du kunde staa i en strafværdig Forbindelse med min Søn, be-
 skjæftigede mig for meget til at jeg med klar Mand
 havde kunnet overskue Alt, desuden havde jeg i de før-
 ste Dage fundet for megen Behag i Dig til at prøve
 Alt med Overlæg. Men da Du flygtede til Vicenza, op-
 steg der Tvivl hos mig, Du syntes for ung, mit Barn
 maatte være ældre, og jeg sendte en fortrolig Mand til
 Brescia, for at indhente nærmere Efterretninger om Din
 Fødsel. Den samme Dag da Du drog til Verona kom
 Manden igjen og bragte mig den sikre Efterretning, at
 det mig af Din Moder fødte Barn, som havde havt et
 lille Mærke over det venstre Øie, var død kort efter dets
 Fødsel, men at en anden Datter, hvis Fader var bleven
 ubekjendt, var af Medlidenhed bleven modtaget af en vene-
 tiansk Dame, og hvad der siden var bleven af hende vidste
 man ikke." Medens Fyrsten fortalte Beatrice dette,
 havde hendes Himmel fuld af Salighed mere og mere
 formørket sig; betragtede Fyrsten, syntes Pigen nep-
 pe at høre paa det, som han sagde; hun blev stedse
 livløsere, stedse mere bleg, da Fyrsten taug og saae paa
 hende, tvang hun sin Mund til et Smil, men det
 var et saa smerteligt Smil, at det greb hans Jnderste.
 — "Fat Dig, Beatrice!" sagde han beroligende, "for
 Mangel vil jeg beskytte Dig om Du end ikke er mit
 Barn; i denne sorgelige Tid er det ingen Lykke at være
 Fyrsten af Paduas Datter. Kende Du Intet? Kunde Du
 da troe, at jeg havde ladet Dig drage ud paa Eventyr,
 dersom Du var min Datter? Nu er Du fri, intet binder

Din Billie, ingen Stand, intet Forhold indskrænker Din Virkekreds. Tag her!" sagde han og trykkede hende en anden Pung med Penge i Haanden, "gaa nu, vær taknemmelig og lev vel!"

Istedet for Svar, istedet for Tak lagde Beatrice Pengene taus paa Bordet, greb med Hefstighed Fyrstens Haand, præssede den til sine Læber og ilede ud.

"Dine Taarer brænde mig," sagde Fyrsten rørt og vidstede Taarerne af sin Haand, "Du var værd! at være min Datter!"

4.

Da Beatrice traadte i sit Gemak forfrættedes Fiorella ved Synet af hende; hendes Ansyn var blegt som Døden, hendes Nie stift, hendes Skridt vaklende.

"Hvad feiler Eder?" spurgte Pigen ængstelig, "hvad er der forefaldet?"

Beatrice svarede intet, saae stift hen for sig og de klare Taarer rullede over hendes Kinder.

"Tael kun, jeg beder Eder for alle Helgenes Skyld, tael kun!" bad Fiorella, "hvad er der mødt Eder?"

"Mig?" foer Beatrice op, som opvaagnet af en Drøm, "ja, Fiorella!" sagde hun og hendes Eftertanke syntes igjen at vende tilbage, "mig er der mødt Glædeligt og Smerteligt i eet Ord, man har stjaalet mig den jordiske Salighed, forstyrret mig en Himmel fuld af Salighed, jeg har nippet, hvor jeg kunde spælte, jeg har hengivet mig til Græmmelse, hvor jeg kunde juble af Glæde,

jeg er — ikke Giacomos Søster!" — Forfærdes Du ved disse Ord? Da jeg hørte dem forstrækkedes jeg ikke; mit Hjerte slog høit af Glæde, Kjærlighed vinkede mig paa ny, et Tæppe af blomstrende Roser udbredte sig for mig, jeg hævede allerede Foden for at betræde det, da bleve Roserne til giftige Drue, som krybe i Giacomos fugtige Fængsel for at pine ham, da følte jeg, at Fremtiden ikke kan give mig mere, og med Smerte og Bæmod saae jeg tilbage paa det, som man havde berøvet mig i de forgangne Dage."

"Græd ikke, Fiorella!" vedblev hun og trængte de frembrydende Taarer tilbage, "jeg kunde have været saa lykkelig og var saa elendig; jeg har kæmpet mod mit Hjerte med Kæmpekraft, undertrykt den stedse igjen klart opluende Kjærlighed, og dog kæmpede den mod Broderkjærlighedens roligt blussende Flamme, som den ved enhver Omarmelse, ved ethvert Kys truede med at fortære. Jeg har lagt hele Timer paa mine Knæ og bedet den hellige Moder om Kraft og Mod til at modstaa Forsøderen; jeg har grædt saa mangen en Nat paa mit eensomme Leie over at han kunde bære sin Skjæbne saa rolig, trykke mig saa koldt til sit Hjerte, saa hurtigt dæmpe den Hefstighed, hvormed han ellers omfavnede mig. O Pige, jeg har været frygtelig elendig i denne vedvarende Kamp! Og nu," vedblev hun med Bitterhed, "nu, da Laas, Jernstænger og uigjennemtrængelige Mure adskiller ham fra mig, da Døden maaskee allerede har bortkaldt ham, og intet Haab bliver mig tilovers om nogenfinde at erstatte det Mistede, da søndertrives man Baandene, som

adskiller mig fra ham og raaber til mig: Du er fri, Beatrice, nu tør Du elske ham! — Formaaer ingen Magt at bringe det Tabte tilbage? Al, hvad Tiden tog med sig, er uigjenbringeligt borte; ikke engang den Almægtige kan kalde et Minut, et tabt Sekund tilbage, de sank i Tidens Strøm og med dem min Lykke.”

”J er uretfærdig imod Skjæbnen!” tog Fiorella Ordet, ”tænk ikke alene paa det som ligger bag Eder, overlad Eder ogsaa til Haabet, det skal jo ledsage Menneskets Sjæl til det Dieblis det stiger til Himmels. En Sang, som jeg ofte synger, siger det, og jeg har fundet ret megen Trøst i den Tanke.”

”Du har Ret, Fiorella!” sagde Beatrice efter kort Eftertanke, ”hvad Søsteren gjorde for Broderen, hvad hun vilde opoffre for ham, maa jo nu blive mig tusindegange lettere; thi jeg stræber efter et Skjønt, efter et taknemmeligt Maal. Jeg takker Dig, Du har med Dine Ord gjengivet mig Haab og med det Mod. De Timer, som ere gaaede forbi mig i Dval og Smerte, og vare det endog salige Genrykkelsestimer, de ere borte. Jeg vil kun skue fremad, og saa længe han lever skal Haabet staa ved min Side; har han endt, nu da, saa ledsager det mig hiinsides.”

”Gjør Alt istand til Afreise, maaskee drage vi allerede imorgen herfra!” vedblev Beatrice og tænkte nu efter hvorhen Veien skulde føre hende. Hun indsaar vel, at hun fra nu af maatte overlægge og handle roligt, at enhver Voldsomhed var unyttig og at hun mere turde følge sin Forstand en Hjertets Stemme. Hun gik derfor

ogsaa med roligere Gemyt til Antonio for at sige den Syge Levvel, og raadslaa med ham om Fremtiden. At Fyrsten havde holdt hende for sin Datter, at han havde taget feil, var og blev ham ubekjendt, han var derfor hellerikke forundret over den faste Beslutning, at hun allerede imorgen vilde forlade Padua, hun havde jo allerede ofte talt med ham om sin Afreise, desuden vidste han det jo af Fyrsten, som nylig havde besøgt ham og efterladt ham tusinde Ducater for at overgive dem til hende. Efter roligere Overlæg, da hun indsaae, at hun behøvede Penge til sit Forehavende, og efter Antonios Raad modtog hun dem, erholdt endnu mangen et godt Raad, samt en Skrivelse til Signor Gritti, en riig Handelsmand og hans Ungdomsven, hvilken han skrev med bærende Haand, og efterat han, som om det var for sidste Gang han saae hende, havde velsignet hende høitideligt og trykket hende til sit Hjerte, sagde han med en Rørelse, som hun endnu aldrig havde seet hos ham: "Drag med Gud, Beatrice, gaae Din Skjæbne modig imøde, og var det end Døden, hengiv Alt for Giacomo Carrara, kun ikke Din Dyd, og tag den Trøst med paa Veien, at siden Antonio med Guds Hjælp lærte at foragte Dit Kjøen, var Du den Eneste, ved hvem han hang med Kjærlighed. Du ligner hende — og om det end ofte lykkedes mig, voldsomt at rive Dit Billede ud af mit Hjerte, saa trænger det sig dog altid igjen i det og vækker Grindringen om hine skjønne, for længe siden forsvundne Dage i Mailand. — Lev vel, Gud være med Dig!"

Hun skiltes i en veemodig Stemning fra den gamle

Mand, hvem hun ikke kunde haabe at see igjen; Døden havde allerede med sin kolde Hænde stivnet Livets Marv i ham.

Efterat der var ankommen et sikkert Leidebrev for hende fra Markgreven af Mantua, besteg hun sit Muldyr, forlod Slottet, uden endnu engang at have seet Fyrsten og reed til den fjendtlige Leir.

Budet, som bragte hende Markgrevens Leidebrev, havde ogsaa bragt hende en Bilsen fra Capitain Ravenna, med Indbydelse at komme til ham førend hun gik til Venedig, da han igjen var rykket ind i Leiren og det vistnok vilde være af Nytte for hende at tale med ham. Beatrice, som havde faaet den gamle Kriger kjær og vel vidste hvilken Andeel han tog i hendes Skjæbne, undlod ikke at følge Indbydelsen. Markgreven forskaffede hende af Carlo Zeno, en ved Hæren sig befindende Proveditor, et Pas til Venedig og lod hende bringe til den gamle Høvidsmand. Han ventede hende i sit Telt og gav hende tre Breve.

"Afseveer begge disse strax efter Eders Ankomst i Venedig," sagde han, "det ene er, som I seer, til en gammel Bekjendt af Eder, den lille Proveditor, som I saae hos Signora Peralta; det andet er til den rige Handelsmand Andrea Gritti."

"Til ham har jeg allerede en Skrivelse!" afbrød Beatrice ham.

"Desto bedre!" vedblev Høvidsmanden. — Den Tredie, som jeg her overgiver Eder, maa I bevare omhyggeligt, afgiv den først naar I befinder Eder i stor Fare,

den er en Talismanand i Nøden, forøb ikke dens Kraft for-
gæves. Skjul den og lad ingen see den; den er til Do-
gen Michele Steno, en mægtig, men stræng Mand. Og
nu veed jeg ikke, hvormed jeg videre kunde bevise Eder
min Taknemmelighed; Penge har I sikkerlig, ellers giver
jeg Eder dem, og mit Raad, at søge et Hvilested i Ra-
venna, vil I ikke følge. Nu, saa lev vel!" sagde han,
endnu engang betragtede hende med Velbehag, rakte hen-
de Haanden og da Beatrice vilde fremstamme sin Tak,
afbrød han hende med de korte Ord: "Gid det gaa Dig
vel Barn, ingen Tak!"

Hun forlod ham med et rørt Hjerte, besteg sit Muul-
dyr og ankom den anden Dag i Lagunernes Stad.

Hendes Hjerte bankede ikke da hun med sit lille Føl-
ge besteg Gondolen, for at seile til Andrea Grittis Bo-
lig. Hun betragtede Venedig som sine Glæders Grav og
var fattet paa det Yderste; derfor havde enhver Frygt
forladt hende. Men Alt hvad hun her saae, var nyt og
mærkværdigt for hende; den Mængde af Palladser, hvilke
hun seilede forbi, de brogede Gondoler, som med Sang
roede forbi hende, denne Stilhed i Husene, dette Liv paa
Kanalerne. Fordybnet i Beskuelsen var hun overrasket, da
Gondolen holdt for et stort, vidtløftigt Huus, hvilket
Gondolieren betegnede som den rige Grittis. Hun lod
sit Elor falde og betraadte det af alle Slags Tjenere
vrimlende Huus, hvor hun, efterat have udtalt sit Ønske
at tale med Herr Andrea Gritti, snart blev ført i et
stort, høit, hvælvet Gemak og høfligt bedet om at vente her.

Hendes Die spævede nu omkring i det vide Gemak, som var Grittis Contoir. Vel mere end halvtredsfindstyve Mennesker sad og skrev, ingen saae efter hende, ingen syntes at bekymre sig om den Anden eller de Tilstedeværende; Pengeposer bleve baarne frem og tilbage, Jernkister aabnede og lukkede og Klangen af det talte Guld var næsten den eneste Tone, som man hørte i denne stille Virksomhed. Nu traadte en ung, men meget alvorlig Mand til hende: "J ønsker at tale med Herr Andrea Gritti, Signora? — Ønsker J at det skal skee i Censurum eller her?"

"Jeg har to Breve at overgive ham," svarede Beatrice.

"Vil J anbetroe mig dem, saa vil jeg strax afgive dem til ham og bringe Eder Svar," sagde den unge Mand og Beatrice tog intet Dieblik i Betænkning at anbetroe ham Antonios og Capitainens Breve. Han modtog dem, kastede et forskende Blik paa Giverinden og gik raskt til et med grønt Klæde beklædt Skriverbord, ved hvilket der sad en mager, gammel Mand, til hvem han, sigende nogle Ord, overrakte Brevene. Medens den Gamle læste betragtede Beatrice ham nøie, ethvert af hans Ansigtsudtryk var hende vigtigt; hun saae ham i Begyndelsen smile ved Gjennemlæsningen af det Første og derpaa hovedrystende at gribe efter det Andet. Neppe havde han brudt dette og kastet et flygtigt Blik i det, førend han sagde den unge Mand nogle Ord, hvorpaa denne strax vendte tilbage og anmodede hende om at følge sig. Han førte hende i et lille, venligt Værelse, i hvilket Andrea Gritti

den er en Talisman i Nøden, forødt ikke dens Kraft for-
 gjæves. Skjul den og lad ingen see den; den er til Do-
 gen Michele Steno, en mægtig, men streng Mand. Og
 nu veed jeg ikke, hvormed jeg videre kunde bevise Eder
 min Taknemmelighed; Penge har I sikkerlig, ellers giver
 jeg Eder dem, og mit Raad, at søge et Hvilested i Ra-
 venna, vil I ikke følge. Nu, saa lev vel!" sagde han,
 endnu engang betragtede hende med Velbehag, rakte hen-
 de Haanden og da Beatrice vilde fremstamme sin Tak,
 afbrød han hende med de korte Ord: "Gid det gaa Dig
 vel Barn, ingen Tak!"

Hun forlod ham med et rørt Hjerte, besteg sit Muul-
 dyr og ankom den anden Dag i Lagunernes Stad.

Hendes Hjerte bankede ikke da hun med sit lille Føl-
 ge besteg Gondolen, for at seile til Andrea Grittis Bo-
 lig. Hun betragtede Venedig som sine Glæders Grav og
 var fattet paa det Yderste; derfor havde enhver Frygt
 forladt hende. Men Alt hvad hun her saae, var nyt og
 mærkværdigt for hende; den Mængde af Palladser, hvilke
 hun seilede forbi, de brogede Gondoler, som med Sang
 roede forbi hende, denne Stilhed i Husene, dette Liv paa
 Kanalerne. Fordybnet i Beskuelsen var hun overrasket, da
 Gondolen holdt for et stort, vidtløftigt Huus, hvilket
 Gondolieren betegnede som den rige Grittis. Hun lod
 sit Slør falde og betraadte det af alle Slags Tjenere
 vrimlende Huus, hvor hun, efterat have udtalt sit Ønske
 at tale med Herr Andrea Gritti, snart blev ført i et
 stort, høit, hvælvet Gemak og høfligt bedet om at vente her.

Hendes Die spævede nu omkring i det vide Gemak, som var Grittis Contoir. Vel mere end halvtredsfindstyve Mennesker sad og skrev, ingen saae efter hende, ingen syntes at bekymre sig om den Anden eller de Tilstedeværende; Pengeposer bleve baarne frem og tilbage, Jernkister aabnede og lukkede og Klangene af det talte Guld var næsten den eneste Tone, som man hørte i denne stille Virksomhed. Nu traadte en ung, men meget alvorlig Mand til hende: "J ønsker at tale med Herr Andrea Gritti, Signora? — Ønsker J at det skal skee i Genrum eller her?"

"Jeg har to Breve at overgive ham," svarede Beatrice.

"Vil J anbetroe mig dem, saa vil jeg strax afgive dem til ham og bringe Eder Svar," sagde den unge Mand og Beatrice tog intet Dieblif i Betænkning at anbetroe ham Antonios og Capitainens Breve. Han modtog dem, kastede et forskende Blik paa Giverinden og gik raskt til et med grønt Klæde beklædt Skriverbord, ved hvilket der sad en mager, gammel Mand, til hvem han, sigende nogle Ord, overrakte Brevene. Medens den Gamle læste betragtede Beatrice ham nøie, ethvert af hans Ansigtsudtryk var hende vigtigt; hun saae ham i Begyndelsen smile ved Gjennemlæsningen af det Første og derpaa hovedrystende at gribe efter det Andet. Neppe havde han brudt dette og kastet et flygtigt Blik i det, førend han sagde den unge Mand nogle Ord, hvorpaa denne strax vendte tilbage og anmodede hende om at følge sig. Han førte hende i et lille, venligt Værelse, i hvilket Andrea Gritti

strax derpaa traadte ind; den unge Mand bortfjærnedes fig.

"J er anbefalet mig af to vakke Mænd, mine Venner," begyndte den Gamle, paa hvis Afsyn Tiden og vel ogsaa hans Forretninger havde gravet mange dybe Furer. — Men førend jeg taler videre med Eder, maa jeg bede Eder at fæste Sløret tilbage; Menneffets Ansigt, i Særdeleshed Diet, er Sjælens Speil, uden at have betragtet det, mistroer jeg Enhver."

Beatrice slog Sløret tilbage og Herr Andrea saae forskende paa hende, hans Ansigts Alvor blev til venlig Smilen.

"Nu, ved Sanct Steffano!" sagde han, "Gud har ikke alene udstyret Eder med Skjønhed, men ogsaa med Godhed; vær mig velkommen og siig mig uden Tilbageholdenhed hvad J ønsker og hvad jeg skal gjøre for Eder."

"Forstaa mig en Bolig hos en redelig Familie, hvor jeg kan leve roligt med mit lille Følge!" bad Beatrice.

"Hvor stort er Eders Følge?" spurgte Herr Andrea.

"Det bestaaer af en Pige og to Tjenere med deres Heste," svarede hun.

"Hm!" brummede den Gamle, ringede og befalede den Indtrædende at kalde paa sin Søn. Den unge, blege Mand, som havde modtaget Brevene, traadte ind og syntes truffen ved Synet af Beatrice, som hurtigt lod Sløret falde. Den Gamle smilede og befalede ham at føre Signoraen til hans Moder, han selv vilde snart følge efter.

Beatrice fulgte sin Fører og var snart hos Matronen. Hun fandt i denne en værdig, gammel Kone, som modtog hende venligt, men koldt, og talede om almindelige, ligegyldige Ting, uden at spørge om Noget, der angik hende; men da hendes Egtefælle traadte ind og sagde til hende: "Jeg bringer Dig her en Pige, som trænger til Beskyttelse, sørg for hende, indtil jeg besaler det Øvrige!" da syntes Matronens Hjerte aabnet med disse faa Ord og hun var og blev fra dette Øieblik af hjertelig og deeltagende mod Pigen; denne, Tiltro opvækkende Opførsel aabnede ogsaa Beatrices Hjerte, saa at hun allerede efter nogle Dage havde gjort Signora Gritti bekjendt med hele hendes ulykkelige Skjæbne.

Herr Andrea Gritti var en vigtig, indflydelsesrig, men høist forsigtig Mand; han kjendte Republiken og vidste hvor strengt den revsede ethvert egenmægtigt Forretagende af sine Borgere, hvor mistænkeligt den betragtede Alt hvad Enhver søgte at skjule. Han havde derfor strax overgivet Brevet til Senator Muratori selv, og erkjendigt sig om Beatrices nærmere Forhold, gjort Signoriet bekjendt med hendes Ankomst, og af dette erholdt den Befaling, at man ønskede ikke at see Pigen i hans Huus, da hun maatte strengt iagttages, og man ikke vilde besvære et saa agtværdigt Huus, som Andrea Grittis, med en saadan Opfigt. Gritti var derfor nødt til at besørge hende et Opholdssted, hos en forarmet, men redelig Enke af en af hans fordums Handelsbetjente, og anbefale hende til denne Kones Omsorg.

Kummerfuld forlod Beatrice hans Huus, kummer-

strax derpaa traadte ind; den unge Mand bortffjernes de sig.

"J er anbefalet mig af to vakke Mænd, mine Vener," begyndte den Gamle, paa hvis Ansigt Tiden og vel ogsaa hans Forretninger havde gravet mange dybe Furer. — Men førend jeg taler videre med Eder, maa jeg bede Eder at kaste Sløret tilbage; Mennefskets Ansigt, i Særdeleshed Diet, er Sjælens Speil, uden at have betragtet det, mistroer jeg Enhver."

Beatrice slog Sløret tilbage og Herr Andrea saae forskende paa hende, hans Ansigts Alvor blev til venlig Smilen.

"Nu, ved Sanct Steffano!" sagde han, "Gud har ikke alene udstyret Eder med Skjønhed, men ogsaa med Godhed; vær mig velkommen og siig mig uden Tilbageholdenhed hvad I ønsker og hvad jeg skal gjøre for Eder."

"Forstkaf mig en Bolig hos en redelig Familie, hvor jeg kan leve roligt med mit lille Følge!" bad Beatrice.

"Hvor stort er Eders Følge?" spurgte Herr Andrea.

"Det bestaaer af en Pige og to Tjenere med deres Heste," svarede hun.

"Hm!" brummede den Gamle, ringede og befalede den Indtrædende at kalde paa sin Søn. Den unge, blege Mand, som havde modtaget Brevene, traadte ind og syntes truffen ved Synet af Beatrice, som hurtigt lod Sløret falde. Den Gamle smilede og befalede ham at føre Signoraen til hans Moder, han selv vilde snart følge efter.

Beatrice fulgte sin Fører og var snart hos Matronen. Hun fandt i denne en værdig, gammel Kone, som modtog hende venligt, men koldt, og talede om almindelige, ligegyldige Ting, uden at spørge om Noget, der angik hende; men da hendes Egtfælle traadte ind og sagde til hende: "Jeg bringer Dig her en Pige, som trænger til Beskyttelse, sørg for hende, indtil jeg befaler det Øvrige!" da syntes Matronens Hjerte aabnet med disse faa Ord og hun var og blev fra dette Øieblik af hjertelig og deeltagende mod Pigen; denne, Eltro opvækkende Opførsel aabnede ogsaa Beatrices Hjerte, saa at hun allerede efter nogle Dage havde gjort Signora Gritti bekendt med hele hendes ulykkelige Skjæbne.

Herr Andrea Gritti var en vigtig, indflydelsesrig, men høist forsigtig Mand; han kjendte Republiken og vidste hvor strengt den revsede ethvert egenmægtigt Forretagende af sine Borgere, hvor mistænkeligt den betragtede Alt hvad Enhver søgte at skjule. Han havde derfor strax overgivet Brevet til Senator Muratori selv, og erkjendigt sig om Beatrices nærmere Forhold, gjort Signoriet bekendt med hendes Ankomst, og af dette erholdt den Befaling, at man ønskede ikke at see Pigen i hans Huus, da hun maatte strengt iagttages, og man ikke vilde besvære et saa agtværdigt Huus, som Andrea Grittis, med en saadan Opsigt. Gritti var derfor nødt til at besørge hende et Opholdssted, hos en forarmet, men redelig Enke af en af hans fordums Handelsbetjente, og anbefale hende til denne Kones Opsorg.

Kummerfuld forlod Beatrice hans Huus, kummer-

fuld drog hun ind i sin lille Bolig. Ikke fordi det snævre Rum, de simple Møbler lod hende savne noget, hun savnede kun Moderens Hjerte og Deeltagelse maaskee ogsaa Sønnens Deeltagelse, thi han havde viist sig som en virksom Ven og Moderen syntes at glæde sig derover.

Alfonso Gritti havde Aftenen førend sin Bryllupsdag mistet sin Elskede ved et Snigmord; Tungfindighed havde bemestret sig den ellers saa muntre Mand; han undveeg det qvindelige Kjønn, havde frasagt sig Kjærlighedens Lykke og ganske hengivet sig til Følelsen af sin Ulykke; Beatrices Nærværelse syntes at oplive ham paa ny, han søgte hendes Omgang, var forekommende, tjenstagtig imod hende, ethvert Ansigt af hende søgte han at opfylde; men alt dette paa en saa hjertelig, men rolig Maade, at enhver maatte finde Benskab i hans Opførsel, men ikke Kjærlighed. Hans Moder havde ogsaa for at unddrage ham fra ethvert Bedrag, gjort ham bekendt med Beatrices Forhold til Giacomo, og i samme Time havde han forladt Huset, for at indhente Efterretning om den Fangne og erholde Visshed, om han endnu levede.

Han erfarede derpaa, efterat han i flere Dage forgjæves var vandret fra Huus til Huus, fra Ven til Ven, at Giacomo levede og blev strængt bevogtet i Sanct Marcos Fængsler, at det ikke var Nogen tilladt at see ham uden Timændsraadets udtrykkelige Befaling, og at Ingen endnu havde erholdt denne Tilladelse. Han havde overrasket Beatrice med denne Efterretning, thi alle hendes Efterforskninger havde været forgjæves, saa strængt

vidste Signoriet at skjule, hvad det vilde bedække med et Slør. Hun takkede hjerteligt sin unge Ven, og da hun havde de meest talende Beviser paa hans Deeltagelse, var det hende saa meget smerteligere, at maatte forlade dette Huus, thi en Ven maatte have et stort Værd hos hende i hendes Stilling.

Beboerinden af det Huus hvori hun nu opholdt sig var en gammel, godmodig Matrone, som kun levede i Erindringen om sin afdøde Egteherre, ved Fasten og Beden, agtede en Munk høiere end Dogen og slet ikke bekymrede sig om Verdensaffairerne: hun saae Ingen uden sin Skriftefader, gik intet andet Sted hen end i Kirken, og saaledes havde hendes lille, ved en udkant liggende Huus først faaet en vis Livlighed ved de ny Beboere, omendstjondt Beatrice og hendes Følge tilbragte deres Dage meget stille og indgetogent. Alfonso var den eneste Mand, som hun saae, Huset Gritti det eneste, som hun besøgte.

Men længe kunde Beatrices Livlighed ikke udholde dette eensformige Liv. At være Giacomo saa nær og ikke see, ikke tale med ham, var hende for piinligt, til ikke at vove noget for at naa sit Maal, og saa meget endogsaa Alfonso søgte at overbevise hende om at ethvert Forsøg var forgjæves, saa besluttede hun dog den følgende Dag at gaa til Signor Muratori og forsøge det Yderste, for at faae Tilladelse til at tale med Giacomo. Hun stod i den Indbildning, at have fundet et sikkert Middel, som kunde føre hende til Maalet, og med dette Haab besteg hun, ledsaget af sine Tjenere, Gondolen.

Senatoren modtog hende temmelig venlig, begyndte

fuld drog hun ind i sin lille Bolig. Ikke fordi det snævre Rum, de simple Møbler lod hende savne noget, hun savnede kun Moderens Hjerte og Deeltagelse maaskee ogsaa Sønnens Deeltagelse, thi han havde vlist sig som en virksom Ven og Moderen syntes at glæde sig derover.

Alfonso Gritti havde Aftenen førend sin Bryllupsdag mistet sin Elskede ved et Snigmord; Tungsindighed havde bemestret sig den ellers saa muntre Mand; han undveeg det qvindelige Kjon, havde frasagt sig Kjærlighedens Lykke og ganske hengivet sig til Følelsen af sin Ulykke; Beatrices Nærværelse syntes at oplive ham paa ny, han søgte hendes Dmgang, var forekommende, tjenstagtig imod hende, ethvert Ønske af hende søgte han at opfylde; men alt dette paa en saa hjertelig, men rolig Maade, at enhver maatte finde Venskab i hans Opførsel, men ikke Kjærlighed. Hans Moder havde ogsaa for at unddrage ham fra ethvert Bedrag, gjort ham bekendt med Beatrices Forhold til Giacomo, og i samme Time havde han forladt Huset, for at indhente Efterretning om den Fangne og erholde Bished, om han endnu levede.

Han erfarede derpaa, efterat han i flere Dage forgjæves var vandret fra Huus til Huus, fra Ven til Ven, at Giacomo levede og blev strengt bevogtet i Sanct Marcos Fængsler, at det ikke var Nogen tilladt at see ham uden Timændsraadets udtrykkelige Befaling, og at Ingen endnu havde erholdt denne Tilladelse. Han havde overrasket Beatrice med denne Efterretning, thi alle hendes Efterforskninger havde været forgjæves, saa strengt

vidste Signoriet at skjule, hvad det vilde bedække med et Slør. Hun takkede hjerteligt sin unge Ven, og da hun havde de meest talende Beviser paa hans Deeltagelse, var det hende saa meget smerteligere, at maatte forlade dette Huus, thi en Ven maatte have et stort Værd hos hende i hendes Stilling.

Beboerinden af det Huus hvori hun nu opholdt sig var en gammel, godmodig Matrone, som kun levede i Grindringen om sin afdøde Egteherre, ved Fasten og Beden, agtede en Munk høiere end Dogen og slet ikke bekymrede sig om Verdensaffairerne: hun saae Ingen uden sin Skriftefader, gik intet andet Sted hen end i Kirken, og saaledes havde hendes lille, ved en Udkant liggende Huus først faaet en vis Livlighed ved de ny Beboere, omendskjøndt Beatrice og hendes Følge tilbragte deres Dage meget stille og indgetogent. Alfonso var den eneste Mand, som hun saae, Huset Gritti det eneste, som hun besøgte.

Men længe kunde Beatrices Livlighed ikke udholde dette rensformige Liv. At være Giacomo saa nær og ikke see, ikke tale med ham, var hende for piinligt, til ikke at vove noget for at naa sit Maal, og saa meget endogsaa Alfonso søgte at overbevise hende om at ethvert Forsøg var forgjæves, saa besluttede hun dog den følgende Dag at gaa til Signor Muratori og forsøge det Yderste, for at faae Tilladelse til at tale med Giacomo. Hun stod i den Indbildning, at have fundet et sikkert Middel, som kunde føre hende til Maalet, og med dette Haab besteg hun, ledsaget af sine Tjenere, Gondolen.

Senatoren modtog hende temmelig venlig, begyndte

felv at tale om Capitain Polentas Brev, i hvem hun, som han sagde, havde en varm Talsmand. "Han har allerede i Verona fortalt mig meget Godt om Eder og i sine Breve bedet mig at være Eder nyttig, hvor jeg kunde. Jeg er ikke utilbøielig til at opfylde hans Ønske, naar mit Embede og min Pligt tillader mig det; møder der Eder derfor noget Ubehageligt under Eders Ophold i Venedig, eller har I ellers et Anliggende, saa henvend Eder til mig.

"Tilliden til Eders Godhed, Signor, har ledsaget mig hertil," tog Beatrice Ordet. "Jeg har et længselsfuldt Ønske, hvorved mit Livs Lykke er afhængig. Lad mig see og tale med Herr Giacomo Carrara."

"Og hvad vil I hos ham?" spurgte Senatoren, betragtende hende nøie.

"Eder tør jeg betro det," svarede Beatrice, og haabede, at hendes List skulde lykkes hende. "I har allerede i Verona bevillet mig saa meget Godt at jeg troer at turde bekjende Eder aabent: Jeg har et hemmeligt Erinde fra Fyrsten af Padua til hans Søn."

"Barn!" faldt Senator Muratori hende hurtigt i Taleren, "for Guds Skyld, tie, jeg forlanger ikke at vide Din Hemmelighed. Jeg advarer Dig ogsaa for at betro noget Menneſke, hvem det end er, det Erinde Du har, Pinebænken vilde hurtigt udpresse den af Dig."

"Jeg takker Eder, Herre!" sagde Beatrice skamfuld, fordi hun vilde bedrage en Mand, der syntes at mene det saa godt med hende, med en Usandhed. "Jeg tilstaaer Eder min Uret, og tilsværger Eder ved den hellige Guds

Moder, at jeg ikke har noget Grinde fra Fyrsten af Padua, og at det kun var en List for at formaa Signoriet til at lade mig komme i Fængslet, og derved udforske, hvad jeg havde at sige ham. Troe mine Ord, jeg siger Eder Sandheden!" Hun forsikrede dette saa oprigtigt, talende saa trohjertigt, at Senatoren troede hende og endnu engang advarede hende for ethvert uforsigtigt Skridt, samt lovede at gjøre hvad der stod i hans Magt, for at forskaffe hende Tilladelsen til at see Giacomo.

Med nyt Haab betraadte Beatrice Gondolen, som bragte hende til Andrea Grittis Huus. Her meddeelte hun Moderen og Alfonso sit Haab; Begge advarede hende ikke at stole for meget paa det.

5.

Den næste Dag da Beatrice sad paa sit Bærelse og hørte paa Fiorellas Sang, og tænkte vel mere paa Giacomo end paa Pigen, traadte en Tjener ind med en Indbydelse at komme til Signor Muratori, saasnart det var hende muligt; hun besteg hurtigt Gondolen og ilede derhen.

"Signora," begyndte Senatoren, og i hans Ansigt laa mere Selvtilfredshed end Glæde, "det er lykkedes mig over al Forventning at være Eder nyttig. Jeg har udvirket Eder Tilladelse til at besøge Giacomo Carrara i Fængslet, to Timer ere tilstaaede Eder til Samtalen, benyt dem fløgt og med Forsigtighed. Saasnart det er mørkt vil en Gondol lægge til Eders Bolig, man vil byde

selv at tale om Capitain Polentas Brev, i hvem hun, som han sagde, havde en varm Talsmand. "Han har allerede i Verona fortalt mig meget Godt om Eder og i sine Breve bedet mig at være Eder nyttig, hvor jeg kunde. Jeg er ikke utilbøielig til at opfylde hans Ønske, naar mit Embede og min Pligt tillader mig det; møder der Eder derfor noget ubehageligt under Eders Ophold i Venedig, eller har I ellers et Anliggende, saa henvend Eder til mig.

"Tilliden til Eders Godhed, Signor, har ledsaget mig hertil," tog Beatrice Ordet. "Jeg har et længselsfuldt Ønske, hvorved mit Livs Lykke er afhængig. Lad mig see og tale med Herr Giacomo Carrara."

"Og hvad vil I hos ham?" spurgte Senatoren, betragtede hende nøie.

"Eder tør jeg betro det," svarede Beatrice, og haabede, at hendes List skulde lykkes hende. "I har allerede i Verona beviist mig saa meget Godt at jeg troer at turde bekjende Eder aabent: Jeg har et hemmeligt Erinde fra Fyrsten af Padua til hans Søn."

"Barn!" faldt Senator Muratori hende hurtigt i Talen, "for Guds Skyld, tie, jeg forlanger ikke at vide Din Hemmelighed. Jeg advarer Dig ogsaa for at betro noget Menneſke, hvem det end er, det Erinde Du har, Pinebænken vilde hurtigt udpresse den af Dig."

"Jeg takker Eder, Herre!" sagde Beatrice skamfuld, fordi hun vilde bedrage en Mand, der syntes at mene det saa godt med hende, med en Usandhed. "Jeg tilstaaer Eder min Uret, og tilsværger Eder ved den hellige Guds

Moder, at jeg ikke har noget Erinde fra Fyrsten af Padua, og at det kun var en Bist for at formaa Signoriet til at lade mig komme i Fængslet, og derved udforske, hvad jeg havde at sige ham. Troe mine Ord, jeg siger Eder Sandheden!" Hun forsikrede dette saa oprigtigt, talende saa trohjertigt, at Senatoren troede hende og endnu engang advarede hende for ethvert uforsigtigt Skridt, samt lovede at gjøre hvad der stod i hans Magt, for at forskaffe hende Tilladelsen til at see Giacomo.

Med nyt Haab betraadte Beatrice Gondolen, som bragte hende til Andrea Grittis Huus. Her meddeelte hun Moderen og Alfonso sit Haab; Begge advarede hende ikke at stole for meget paa det.

5.

Den næste Dag da Beatrice sad paa sit Værelse og hørte paa Fiorellas Sang, og tænkte vel mere paa Giacomo end paa Pigen, traadte en Tjener ind med en Indbydelse at komme til Signor Muratori, saasnart det var hende muligt; hun besteg hurtigt Gondolen og ilede derhen.

"Signora," begyndte Senatoren, og i hans Ansigt laa mere Selvtilfredshed end Glæde, "det er lykkedes mig over al Forventning at være Eder nyttig. Jeg har udvirket Eder Tilladelse til at besøge Giacomo Carrara i Fængslet, to Timer ere tilstaaede Eder til Samtalen, benyt dem fløgt og med Forsigtighed. Saasnart det er mørkt vil en Gondol lægge til Eders Bolig, man vil byde

Eder stige ind i mit Navn, følg, men uden den mindste ledsagelse."

Med disse Ord affærdigede han den lykkelige, som af Henrykkelse neppe kunde fremstamme nogle taknemmelige Ord, ringede derpaa og en Tjener traadte ind i samme Dieblif.

"Ha, Pandolfo, Du er altid ved Haanden," sagde han, "ledsag Signoraen til hendes Gondol."

Beatrice forlod Manden med et taknemmeligt Hjerte.

Svorledes havde ikke Vissheden om igjen at see den Elskede, tale med ham, hvile ved hans Bryst, vakt Pigens flumrende Livsaander; hendes Dine flammede, hendes Kinder glødede, hendes hele Væsen var forandret. Saaledes traadte hun ind i sin Bolig, hvor hun fandt Alfonso, som allerede ved Synet af hende udraabte: "Hvad Glædeligt er der mødt Eder? Eders Dine, ethvert Ansigtstræk udtaler det. Siig mig det."

Beatrice var tvivlraadig et Dieblif, om hun skulde indslutte det som henrykkede hende saa meget i sit Bryst, eller meddele Vennen det; hun gjorde det Sidste, og skildrede, idet hun fortalte Alfonso Alt, sin nære Lykke med saa levende, glødende Farver, at det opvakte Erindringen om hans tabte Elskede, og istedetfor at yttre Deeltagelse, saae han stille og bedrøvet ned for sig. Men pludseligt fattede han sig.

"Signora," sagde han derpaa, "var ikke Senator Muratori mig bekjendt som en brav Mand, saa vilde jeg advare Eder for at betro Eder til en Gondol uden ledsa-

gelse, Venedig er et farligt Sted, men saaledes troer jeg ikke at der kan være nogen Fare derved. — Tænker jeg mig Gjensynets Glæde,” vedblev han efter en Pause, ”saa misunder jeg Eder, I er denne Salighed saa nær — jeg saa langt borte!” tilføiede han veemodigt. ”Men for alting vær paa Eders Post, pas nøie paa, og skulde I bemærke det mindste mistænkelige, saa raab om Hjælp.”

Beatrice kunde ikke begribe, hvorledes man kunde frygte for at betro sig til en Mand som Senatoren, men Alfonso Gritti, hvis sørgelige Skjæbne havde gjort ham mistroisk, gjentog endnu engang sin Advarsel før han forlod hende.

Hvor lange forekom Timerne ikke Beatrice, hvor langsomt sneg Tiden sig ikke, hvor glædede hun sig, da hun saae Solen synke. Saa snart det begyndte at mørknes satte ethvert Aaretslag hende i Bevægelse, enhver knirkende Dør, ethvert Fodtrin lod hende bæve glad, hun befandt sig i en usigelig Uro, Fiorella i en usigelig, hende selv uforklarlig Angst. Endelig da det neppe var begyndt at blive mørkt hørte hun en sagte Banken; en Tjener i Muratoris Livrée traadte ind, og bad hende i sin Herres Navn at følge med til Gondolen. Dreven af Glæde og Længsel, forglemmende Grittis Advarsel, fastede hun Sløret over sig og sprang i Gondolen, som hurtigt stødte fra Land og gled piilsnar bort.

Da hun en Tidlang havde sat alene i det lille, fra den øvrige Deel af Fartøiet adskildte Gemak, som en ved det broget malede Loft hængende Lampe kun maat oplyste, og Gondolen med raske Aaretslag seilede forbi flere, snart

Eder stige ind i mit Navn, følg, men uden den mindste ledsagelse."

Med disse Ord affærdigede han den Lykkelige, som af Henrykkelse neppe kunde fremstamme nogle taknemmelige Ord, ringede derpaa og en Tjener traadte ind i samme Dieblis.

"Ha, Pandolfo, Du er altid ved Haanden," sagde han, "ledsag Signoraen til hendes Gondol."

Beatrice forlod Manden med et taknemmeligt Hjerte.

Hvorledes havde ikke Vissheden om igjen at see den Elskede, tale med ham, hvile ved hans Bryst, vakt Pigens slumrende Livsaander; hendes Dine flammede, hendes Kinder glødede, hendes hele Væsen var forandret. Saaledes traadte hun ind i sin Bolig, hvor hun fandt Alfonso, som allerede ved Synet af hende udraabte: "Hvad Glædeligt er der mødt Eder? Eders Dine, ethvert Ansigtstræk udtaler det. Siig mig det."

Beatrice var tvivlsraadig et Dieblis, om hun skulde indslutte det som henrykkede hende saa meget i sit Bryst, eller meddele Vennen det; hun gjorde det Sidste, og skildrede, idet hun fortalte Alfonso Alt, sin nære Lykke med saa levende, glødende Farver, at det opvakte Erindringen om hans tabte Elskede, og istedetfor at yttre Deeltagelse, saae han stille og bedrøvet ned for sig. Men pludseligt fattede han sig.

"Signora," sagde han derpaa, "var ikke Senator Muratori mig bekjendt som en brav Mand, saa vilde jeg advare Eder for at betro Eder til en Gondol uden ledsa-

gelse, Venedig er et farligt Sted, men saaledes troer jeg ikke at der kan være nogen Fare derved. — Tænkter jeg mig Gjensynets Glæde,” vedblev han efter en Pause, ”saa misunder jeg Eder, I er denne Salighed saa nær — jeg saa langt borte!” tilføiede han veemodigt. ”Men for alting vær paa Eders Post, pas nøie paa, og skulde I bemærke det mindste mistænkelige, saa raab om Hjælp.”

Beatrice kunde ikke begribe, hvorledes man kunde frygte for at betroe sig til en Mand som Senatoren, men Alfonso Gritti, hvis sørgelige Skjæbne havde gjort ham mistroisk, gjentog endnn engang sin Advarsel før han forlod hende.

Hvor lange forekom Timerne ikke Beatrice, hvor langsomt sneg Tiden sig ikke, hvor glædede hun sig, da hun saae Solen synke. Saasnart det begyndte at mørknes satte ethvert Aareslag hende i Bevægelse, enhver knirkende Dør, ethvert Godtrin lod hende bæve glad, hun befandt sig i en usigelig Uro, Fiorella i en usigelig, hende selv uforklarlig Angst. Endelig da det neppe var begyndt at blive mørkt hørte hun en sagte Banken; en Tjener i Muratoris Livrée traadte ind, og bad hende i sin Herres Navn at følge med til Gondolen. Dreven af Glæde og Længsel, forglemmende Grittis Advarsel, fastede hun Støret over sig og sprang i Gondolen, som hurtigt stødte fra Land og gleed piilsnar bort.

Da hun en Tidlang havde sat alene i det lille, fra den øvrige Deel af Fartøiet adskildte Gemak, som en ved det broget malede Loft hængende Lampe kun mat oplyste, og Gondolen med raske Aareslag seilede forbi flere, snart

vendte sig til høire, snart til venstre, nu befandt sig i den store Kanal, snart igjen i den mindre, og Susene med de oplyste Vinduer forsvandt for hendes Blik som et Tryl-
leri, blev hun dog ængstelig til Mode, hendes Hjerte bankede, hun tænkte paa sin Vens Advarsel, men hurtigt fortrængte Tanken paa den Elskede denne, og da Fartøiet holdt stille for en høj, mørk Bygning, som ganske havde udseende af et Fængsel, sprang hun glad ud af Gondolen, fulgte Tjeneren, uden at tænke paa noget andet end Giacomo, og var kun endnu faa Skridt fra en aaben Port, da et bydende Holdt! standsede hende og hendes Fører, som dog alligevel sagte hvidskede til hende: "Til hurtigt ind, Signora."

Men før end Beatrice kunde besinde sig, stod allerede Gritti mellem hende og hendes Fører. "I hvis Navn er I her?" spurgte han Muratoris Tjener.

"I min Herres Navn, hvis Livrée jeg bærer," svarede Tjeneren kjæk.

"Handler I her i Republikens Navn?"

"Ja, Signor! Vee den, som træder den Dødsbede ind."

"Vil mig Eders Befaling," sagde Alfonso i en bydende Tone.

"Hvorfor det? Er vi Eder, Herr Alfonso Gritti, Regnskab skyldig? Gaa I i Eders Skrivestue, befael der Eders Folk; lad Signoriets Tjenere gaae uhindrede, eller frygt deres Straf. I Venner og Borgere," raabte han nu, "i Republikens Navn opfordrer jeg Eder til at skaffe

mig denne Paatrængende fra Halsen, det er kun en Kjøbmands Søn, ingen Møble, afsted med ham i Kanalen!"

"Holdt, Knægt!" afbrød Alfons hans Skrig, "her er jeg den Stærkere. Heida, I, mine Tjenere, beskyt denne Dame og Eders Herre."

Paa dette Raab trængte flere sig omkring dem, andre sprang af Gondolen og droge deres Baaben; imidlertid, da flere Nysgjerrige vare komne til fra de forbiisejende Gondoler, var Muratoris Tjener forsvunden i Trængslen, og Gondolen, der blandede sig mellem de andre, var, førend Gritti igjen kunde bestige sin, kommet ham af Syne.

Han førte nu Beatrice i sit Fartoi og kom paa en ganske kort Vei tilbage til hendes Bolig.

"J havde Ret, Signor," sagde hun, da hun paa sit Værelse var kommet sig af sin Skræk, "Venedig er en farlig Stad. Jeg takker Eder meget for Eders Omfarg og Hjælp, omendstjondt jeg ikke veed hvad der egentlig er skeet. Ak, jeg var saa nær mit Paradis! —"

"Gud bevare Eder for dette Paradis!" afbrød Gritti hende, "tilluk Eders Huus, lad Ingen komme ind til Eder førend jeg kommer igjen, og Du, Fiorella, sorg for Din Herskerinde, som endnu synes mig meget angrebet."

Fiorella fortalte nu at en anden Gondol var ankommen strax efter at Beatrice var seilet bort, for ligeledes at afhente hende i Muratoris Navn.

"Det er godt, det glæder mig!" raabte Gritti, "nu frygter jeg ikke mere."

vendte sig til høire, snart til venstre, nu befandt sig i den store Kanal, snart igjen i den mindre, og Susene med de oplyste Vinduer forsvandt for hendes Blik som et Tryl-
leri, blev hun dog ængstelig til Mode, hendes Hjerte bankede, hun tænkte paa sin Vens Advarsel, men hurtigt fortrængte Tanken paa den Elskede denne, og da Fartøiet holdt stille for en høj, mørk Bygning, som ganske havde udseende af et Fængsel, sprang hun glad ud af Gondolen, fulgte Tjeneren, uden at tænke paa noget andet end Giacomo, og var kun endnu faa Skridt fra en aaben Port, da et bydende Holdt! standsede hende og hendes Fører, som dog alligevel sagte hvidskede til hende: "Jil hurtigt ind, Signora."

Men forend Beatrice kunde besinde sig, stod allerede Gritti mellem hende og hendes Fører. "I hvis Navn er I her?" spurgte han Muratoris Tjener.

"I min Herres Navn, hvis Livrée jeg bærer," svarede Tjeneren kjæk.

"Handler I her i Republikens Navn?"

"Ja, Signor! Bee den, som træder den Dphøiede imøde."

"Vil mig Eders Befaling," sagde Alfonso i en bydende Tone.

"Hvorfor det? Er vi Eder, Herr Alfonso Gritti, Regnskab skyldig? Gaa I i Eders Skrivestue, befael der Eders Folk; lad Signoriets Tjenere gaae uhindrede, eller frygt deres Straf. I Venner og Borgere," raabte han nu, "i Republikens Navn opfordrer jeg Eder til at skaffe

mig denne Paatrængende fra Halsen, det er kun en Kjøbmands Søn, ingen Mobile, afsted med ham i Kanalen!"

"Holdt, Knægt!" afbrød Alfons hans Skrig, "her er jeg den Stærkere. Heida, I, mine Tjenere, beskyd denne Dame og Eders Herre."

Paa dette Raab trængte flere sig omkring dem, andre sprang af Gondolen og droge deres Baaben; imidlertid, da flere Nysgjerrige vare komne til fra de forbiiseilende Gondoler, var Muratoris Tjener forsvunden i Trængslen, og Gondolen, der blandede sig mellem de andre, var, førend Gritti igjen kunde bestige sin, kommet ham af Syne.

Han førte nu Beatrice i sit Fartoi og kom paa en gangse fart Wei tilbage til hendes Bolig.

"J havde Ret, Signor," sagde hun, da hun paa sin Bærelse var kommet sig af sin Skræk, "Venedig er en farlig Stad. Jeg takker Eder meget for Eders Omsorg og Hjælp, omendstjondt jeg ikke veed hvad der egentlig er skeet. Ak, jeg var saa nær mit Paradiis! —"

"Gud bevare Eder for dette Paradiis!" afbrød Gritti hende, "tilluk Eders Huus, lad Ingen komme ind til Eder førend jeg kommer igjen, og Du, Fiorella, sørg for Din Herseferinde, som endnu synes mig meget angrebet."

Fiorella fortalte nu at en anden Gondol var ankommen strax efter at Beatrice var seilet bort, for ligeledes at afhente hende i Muratoris Navn.

"Det er godt, det glæder mig!" raabte Gritti, "nu frygter jeg ikke mere."

Han anbefalede sig, besteg sin Gondol og var snart i Senatoren's Borgemak, som selv kom ud, for at føre ham ind i sit Gemak.

"Godt, at I kommer, Signor Gritti," sagde den gamle Herre meget levende til den Indtrædende, og hvem der kjendte ham nøie, vilde let kunne have læst i hans Ansigt, at det maatte angaa et Statsanliggende. "I kommer vist fra Veroneserinden? Jeg veed, I besøger hende hyppigt. Hvad er der skeet? Republikens Tjener, som skulde afhente og ledsage hende, kom tilbage med den Efterretning, at en Anden nylig havde afhentet hende og dertil misbrugt mit Navn og Livrée."

Gritti fortalte nu Senatoren at han havde anet noget Ondt, fulgt Beatrice i sin velbemandede Gondol, og da hun ikke var landet ved Sanct Marcos Fængsler —

"Hvoraf veed I at Giacomo Carrara sidder i hine Fængsler?" spurgte Muratori hurtigt.

"Jeg formodede det," svarede Gritti utvungent.

"Hvor landede Gondolen?" spurgte Nobilen videre, og syntes tilfreds med dette Svar.

"I den lille Kanal, ved Franziskanerklosterets Bagbygning."

"Saa, nu er Alt mig tydeligt!" meente Muratori og bevægede smilende sit graa Hoved. "Jeg takker Eder, Signor Gritti," vedblev han efter en kort Grublen, "at I har uleiligt Eder til mig og underrettet mig om Alt. Jeg beder Eder at sige Beatrice at det er for sildigt i Dag til at aabne Fængslet for hendes Skyld, men imor-

gen efter Solens Nedgang vil jeg selv komme og afhente hende!" Herpaa anbefalede Gritti sig hurtigt for at bringe Beatrice det sørgelige Budskab. Men neppe havde han bortfjærnet sig, saa kaldte Muratori; den samme Tjener, som igaar maatte lyse Beatrice ud, traadte ind.

"Skurk," sagde Senatoren forbittret, "jeg fordrer at Du skal tilstaa Din begangne Forbrydelse, bekjend paa Stedet eller skjælv."

"Hvad skal jeg bekjende, strænge Herre? Jeg er mig ikke nogen Forbrydelse bevidst!" svarede Tjeneren, bleg som Døden.

"Vil Du ikke tale her, saa skal Du gjøre det paa Pinebænken, og for at Du ikke skal kunne nægte og foregive at Smerten har afpræisset Dig en falsk Tilstaaelse, skal Du hverken af min eller Din Dommers Mund erfare hvad Du er beskyldt for." Ved disse Ord greb han Klokken.

"Herre," bad Tjeneren, og faldt paa Knæ, "jeg er mig ingen Forbrydelse bevidst, tænk paa min Kone og mine fire Børn, vær barmhjertig!"

"Bekjend, eller om en Time er Du i Marterkammeret, men tilstaaer Du Alt, saa skal en lille Ligtelse være Din Straf. Kun to Minuter endnu giver jeg Dig til at betænke Dig i; anvend dem vel."

"Nu da," sagde Tjeneren i en Art Fortvivlelse, "saa vil jeg tilstaa Eder Alt! Jeg lyttede, da den skønne Veroneser-Pige var hos Eder; Pater Stefano, Franziskaneren, havde opfordret mig dertil, han havde allerede viist mig hende i Verona, og lovet mig fire Dukater, naar

jeg bragte ham Efterretning om hende. Jeg gjorde det"
— Han standsede.

"Videre, kun videre!" befalede Senatoren.

"Jeg bragte ham paa hans Begjæring en af mine gamle, aflagte Kjoler af Eders Livrée, Signor."

"Og hvortil?"

"Det veed jeg virkelig ikke," svarede Tjeneren trostøjt. "Jeg kunde ikke troe at det var til noget Ondt, thi det var jo en Munk, som forlangte det."

"Du har fortjent Galgen, Skurk!" sagde nu Senatoren, "fordi Du har forraadt Din Herres Hemmeligheder. men Du skal, som jeg har lovet Dig, slippe derfra med en mild Straf, naar Du udretter mit Wrinde tro. Gaa hen i Franziskanerklosteret, hvor Pater Stefano opholder sig, formeld ham min Hilsen og bed ham strax at komme til mig; sig ham, at det haster meget, men forraader Du med eet Ord, hvad der nylig foregik her, saa vee Dig!"

Tjeneren gik, glad over at være sluppen derfra for saa godt Kjøb, og var ganske forundret over sin ellers saa strænge Herres Mildhed, der efter en saadan Forbrydelse endnu brugte ham til at bevise sig en Tjeneste. Men det var ikke Mildhed, som bestemte Senatoren dertil, det var List. Han havde den faste Overbeviisning at Tjeneren ikke vilde kunne fortie det for den snu Munk, han vilde holde det for Christenpligt at advare den geistlige Herre, og det vilde Senatoren. Det var stedse en ubehagelig Forretning, at have noget at gjøre med Cleres-

fiet; Signoriets Herrer gjorde vel mindre Omstændigheder med Munkene end ellers Noget, dog undgik de gjerne al Collision med dem. Derfor ønskede Muratori at Pater Stefano vilde, naar han erfarede at Signoriet kjendte hans Skurkestreg, lide bortfjerne sig fra Staden og Republikens Gebet, og dermed vilde Sagen være afgjort. Men desmere studsede han, da Pateren istedetfor Tjeneren traadte ind.

"J har befalet, Herre," sagde Stefano rolig til ham, "hvad er Eders Begjæring?"

"Kjender I Veroneserinden Beatrice?" spurgte Senatoren ham, med en venetiansk Nobiles Værdighed.

"Ja, Herre!"

"Hvad havde I at gjøre med hende i Vicenza?"

"Omendkjendt jeg kun har nodig at gjøre mine geistlige Overhoveder Regnskab for hvad jeg foretager mig, saa vil jeg dog af personlig Agtelse —"

"Lad det være, Pater," afbrød Muratori ham mørk: "En af Timænds Raadet adspørger Eder, og dem blev endnu Ingen, ikke engang en Munk, ustraffet Svaret skyldigt."

"Jeg kjendte Veroneserinden trods hendes Forflædning," begyndte nu Stefano, saa rolig, som om han fortalte den gamle Herre en ligegyldig Historie, "og da jeg truede hende med at lade hende tage til Fange som Cararaernes Speiderste, gav hun mig, sandsynlig for at redde sig, et Dolkestik og undveeg."

"Og hvad bevægede Eder til at bestikke min Tjener da I erfarede, hvad jeg havde besluttet at gjøre —"

"Jeg!" afbrød Munken ham forundret.

"Ja J, som understod Eder til at bestjæmme mit Livrée og udøve en Voldsgjerning i Republikens Navn. Hvad vilde J med Pigen i Eders Kloster?"

"Signor Muratori, jeg beder Eder, dæmp Eders Tale og forglem ikke at min Klædning beskytter mig for enhver Mishandling i Ord og Gjerning. Hvem har været at paadigte mig en saadan Forbrydelse? Jeg drager ham til Ansvar for den geistlige Ret."

Senatoren befalede Gennaro at hente Tjeneren, men han var intetsteds at finde. "Pater," sagde nu Senatoren, som troede at hans Tjener var bortflygtet af Angst, "J kjenner vel ikke Republikens Love, siden J endnu troer, at Rutten beskytter Eder for den verdslige Arm. Jeg advarer Eder, den Sag, hvorom jeg taler, er endnu ikke afgjort, mere derom i Dogens Pallads; gaa nu tilbage til Eders Kloster."

Da Pateren traadte ind i sin Celle smilede han haanligt. "Lad kun alle Fiske i Kanalerne fange, vise Timænds Raad!" raabte han. "De skjællede Dyr have allerede for længe siden fortæret min Anklager, et godt Stød fra Gondolbrædtet og Muratoris bestjæmmede Livrée gik under med Mand og Muus, især da et dygtigt Slag med Naren hjalp til. Pater Stefano er endnu listigere end Signoriets vise Herrer."

6.

Den følgende Dag stod Pateren for Timænds Raadet, og omendstjendt man stillede Gondolieren, som havde

befordret ham, ligeover for ham og denne forklarede, at han forrige Aften var bleven kaldet til Franziskanerklosteret, og da han stedse farede for Klosterbrødrene, saa var det ikke forekommet ham besynderligt at gennemseile Kanalen til den ærværdige Pater Stefanos Tjeneste, saa forsikkrede Stefano dog alligevel at han ikke vidste noget af den hele Sag, protesterede kjæft mod den verdslige Ret, da han kun erkjendte en geistlig over sig, og da det frygtelige Middel Pinebænken, ikke passende kunde blive anvendt paa ham, saa tvang han ved sin vedblivende Benægtelse Simænds Raadet til at lade ham slippe for det første.

Imidlertid havde Beatrice tilbragt denne Dag i endnu større Angst end den forrige. Med et taknemmeligt Hjerte modtog hun om Aftenen Senatoren, som selv førte hende i Gondolen og her overgav hende til en Mand, som just ikke var egnet til at opvække Tiltro. Hans stride Haar, det skelende Blik, et Hug, der gik over Næse og Mund indtil de spidse, med graat Skjæg bevorede Kinder, de tvende Dolke, som stak i hans Belte, og den store Dogge, som knurrende laa ved Siden af ham, syntes snarere at betegne en Bandit fra Apenninerne, end en Tjener af Signoriet.

— "Erg for Signoraen!" befalede Senatoren. "Du timer foruden Hen- og Tilbage Touren ere hende tilstaaede, mere ikke, ret Dig derefter."

En nikkende Bøining med det blottede Hoved forsikkrede Mobilen om at hans Befaling strengt skulde blive udført, og da Muratori bortfjernede sig stodte Gondolen

fra, og naaede efter at have slaffet paa kryds og tværs sit Bestemmelsessted.

"Hav den Godhed at følge mig," sagde Manden med Arret og stak Hovedet igjennem det Forhæng, som adskilte det indre lille Gemak fra de øvrige Dele af Gondolen. Beatrice traadte ud, Signoriets Tjener greb paa en pudseerlig, galant Maade hendes Haand og førte hende, tilraabende Hunden at blive tilbage, over Brædtet. Da de vare komne over, sagde han: "Giv mig nu Eders Haand, for at jeg kan føre Eder, det vilde ellers blive Eder vanskeligt at følge mig."

Beatrice gav ham ikke uden Modbydelighed sin Haand og traadte nu ind i en mørk, med stærke Terngittre forsynet Sal, som var aabnet. Fra dette Dreblik ravede de i Mørke, intet Lysstjær, intet Stjernelys opklarede dette Mørke, Ravnnat omgav dem.

"Jh, hvor Eders Haand skjælver i min," sagde Føreren smilende, "J er sikker paa at komme ud af dette Fængsel, men forestil Eder, at J gik et evigt Fængsel imøde; hvem der betræder denne Bygning kan gjerne sige Verden Valet for stedse."

Giskold Gysen foer gjennem Beatrice ved disse Ord, hun tænkte ikke paa sig, hun tænkte paa Giacomo og hans frygtelige Skjæbne.

"Nu stige vi en Trappe op, giv Agt Signora," afbrød den snaksomme Fører hendes mørke Tanker, "see Eder for, Trinene ere høie. Tusinde har jeg vel allerede ført op, nedad har de Stakler mindre Nøie, saa blive de baarne, og ingen Raaben, ingen Hulen og Graad for-

styrer deres Bortgang, da gaaer alt smukt stille og roligt til, thi Bærerne ere lige saa tause som deres Byrde. — Her gaa vi tilvenstre, naar vi nu tilhøire dreier om en Ville," vedblev han, "saa gaaer det igjen nogle Trin nedad, men der har jeg endnu aldrig været og har heller ikke lyst dertil, det er Djævelens Echo; thi der udraaber den Ulykkelige paa Pinebænken alle Forbrydelser, gjorde eller ugjorte. — Kom, kom! jeg gyser stedse naar jeg gaaer forbi og mit Haar bliver endnu stridere, naar jeg seer Døren aabnet til denne Stjærsild. Gud bevare Eder og enhver Christen for at den skal blive aabnet for Eder. — Men Eders Haand er jo blevet saa kold som Is. Hat Mod, nu ere vi der forbi, snart vil en anden Himmeldør oplukke sig for os, kun Taalmodighed."

Ved disse Ord slog han tre Gange med en Hammer paa en Jernдор, saa at det gjenlød høit i Høvelvingen og Beatrice foer forskrækket sammen. Strax hørtes en Stemme indvendig fra: "Er det Dig, Bonifacio?"

"Det er mig," svarede Beatrices Fører.

Paas og Slaaer sprang strax op, Jerndøren knirkede, blev aabnet, de traadte ind og raslende fløi Døren til efter dem.

"Madonna, staa mig bi!" mumlede Beatrice, da hun ved det matte Skin af en Blændlygte saae sig skildt fra Verden, og Jernporten lukkedes bag efter hende. "Arme Giacomo," sukkede hun, "vil de Stumme ogsaa bære Dig herigjennem paa Din sidste Bortgang."

"Kom nu kun, Signora," afbød den graastjæggede Fører hendes Grublen, "jeg har tændt min Lygte hos

Fangevogteren Bartolo, nu behøver I ikke mere min djærve Haand, men kan ved Eysket fuldende Eders Balsfart. Han maa lægge Eder meget paa Hjertet, den unge Herre, siden I vover denne Gang; jeg har ogsaa ført ham herop, han skreed modig og kjæk foran mig. Gud lade det gaa ham vel!"

"I førte ham herop? I beder om Guds Belsignelse for ham?" afbrød Beatrice den Snakksomme; Tanken paa Giacomo bevingede hendes Skridt, og lod hende forglemme de stumme Bærere, Marterkammeret og Alt, kun ikke ham. "Der, kjære Mand," sagde hun og trykkede Førereren en Dukat i Haanden, "der, tag, drik paa den Fanges Sundhed!"

"Nei, Signora, det var mod min Eed," afbrød Førereren hende og gav hende Guldstykket tilbage. "Jeg maa i Republikens Tjeneste ikke modtage Penge af Nogen, jeg har forsværget det, og ingen Præst turde give mig Absolution, hvis jeg brød min Eed. Men vil I," vedblev han og holdt den Glende tilbage, "give den til en lille, rødkindede Dreng, som imorgen tidlig vil bede Eder om en Gave i Eders Bolig, saa lønne Gud Eder. Til kun ikke saa meget — ikke lige ud, her tilvenstre, der, hvor Lampen brænder paa Gangen er hans Fængsel."

Beatrice bævede saaledes at hun neppe formaaede at holde sig opreist. Med Blikket rettet paa Døren, sneeg hun sig bag Førereren, thi hendes Kræfter forsvandt. "Saa kom kun, Bartolo og luk hurtigt op!" raabte Bonifacio til den dovnede Slutter, "Signoraen har Høstværk!" Men hun hastede ikke; hun var sjunket ned for et Maria-

billede, som stod i en af Lampen oplyst Fordybning, og bad, men da hun herte Laasens Knirken, sprang hun op, hendes Bøn var afbrudt, Tanken paa Guds Moder borte, Tanken paa ham opfyldte hende ganske, hun følte sig kraftig, glad og lykkelig. Da aabnede Døren sig, hun styrtede hen og — stod for en anden Fange."

"Taalmodighed, Taalmodighed!" mumlede hun. "Fat Dig, Hjerte, brist ikke, thi jeg maa jo endnu leve, handle for ham." Hendes Dine stirrede ufravendt paa Fangevogterens Haand, enhver Bevægelse iagttog hun begjærligt. Endelig var Laasen aabnet — nu — Slaaen raslede — Døren aabnede sig — hun laa bevidstløs i Giacomos Arme.

"Vaagn op, vaagn op, Beatrice!" raabte Giacomo og trykkede hende til sit Hjerte, "vaagn op, Du min Engel i dette Helvede!" Men hverken hans Ord, Jerndørenes Tillukken, Laase eller Slaaernes Raslen vakte den Usmægtige; først da hans Mund berørte hendes blege Læber, da hans Hænder berørte hende med varmt Liv, først da aabnede hun Dinene og saae forklaret op paa ham.

"Har jeg Dig igjen?!" raabte hun, trykkende sig fastere til ham, "hviler jeg virkelig ved Dit Bryst, er det Dig, min Giacomo? Ja det er Dig! det er Dine Dine, Din venlige Mund — o tael, lad mig høre Din Stemme, lad mig gjenfinde Alt, Alt, som jeg engang kaldte mit."

"Fat Dig, elskede Søster!"

"Søster? Kald mig ikke saaledes, Vinteren er forbi, Foraaret bringer os igjen Blomster, Foraaret, saa kjont og saa kort!" tilføiede hun bedrøvet.

"Jeg forstaaer Dig ikke, Beatrice."

"Jeg er ikke Din Søster."

"Ikke?" spurgte Giacomo heftigt rystet.

"Vi bleve bedragne! Jeg er kun Din Beatrice, Din elskende Pige, som vil leve og dø for Dig. — Jeg vil gaa fra Land til Land, fra Stad til Stad, vil søge Hjælp, betle for Dig, som den Hungrige for et Stykke Brød, jeg vil trænge mig i de Stores Gemakker, blande mig mellem Folket og raabe: Red Carraraernes ædle Slægt! — Og maa den gaa under, maa Du dø — o saa — salige Tanke, saa døer jeg ogsaa!"

"Beatrice," afbrød Giacomo hende, "vel Dig, at Livets Flamme endnu gløder i Dig, vel Dig, at Haabet endog ledsagede Dig hertil, hvor det aldrig har været at sætte sin Fod over Dørtærnet."

"Kulde Menneske," sagde Beatrice forbittret, "hvorfor har Du kaldet mig til Livet, hvorfor holdt Du ikke fast paa Døden, som vilde overraske mig ved Dit Bryst? I Dine Arme mangler jeg aldrig Haab og Salighed, ved Dit Bryst tænker jeg ikke paa hvad der er skeet, hvad der skal ske; jeg er jo lykkelig, om Lykken endog kun er en flugtig Drøm."

"Jeg erkjender, hvad Du er mig, Beatrice," afbrød han hende, "føler Din uegennyttige Kjærlighed, og beundrer Din Edelmødighed, men havde jeg Vinger, saa var min Flugt kun til Daad og Hævn!"

"Og ikke til Kjærlighedens Himmel?" sagde hun bedrøvet. "Jeg forstaaer Dig, Giacomo, Du elsker mig ikke mere, i Fængslet er Flammen udslukket; — Beatri-

ces Fæber indbyder ikke mere til Kys, og hendes Hjerter? Hvad bekymrer det Dig?!"

"Vær ikke uretfærdig, Beatrice, se Dig om!" sagde han alvorligt. "Se, disse nøgne, mørke Bægge, dette usle Straaleie, disse Jerngittre, hiin lille Åbning, hvorigjennem ingen Solstraale endnu har hilset mig, dette Rum er mit sidste Spand Jord, herfra gaaer ingen anden Vej end den til Graven. Jeg vil gaa den som Mand, og for at min Vortgang ikke skal være for taus og smertelig sendte Gud mig en Engel i Dig, for endnu engang at aabne mig Himmelen."

Hun svarede intet, sad sig paa Træskammelen og hendes Hoved sank dybtbøiet ligesom hendes saarede Hjerter Henrykkelse.

"Du troer, at jeg ikke mere elsker Dig, Beatrice?" vedblev han, "i enhver Stikkelse, hvori Skjæbnen lod mig se Dig, var Du mit Hjertes Afgud og jeg hang med Længsel og glødende Kjærlighed ved Dig, og gjør det endnu. Men Gensomheden kjøler eller opflammer Lidenskaben og da forvildes Phantasien eller træder mere luttret frem af sit Chaos. Engang var Du Maalet for alle mine Ønsker, al min Længsel, alle mine Tanker var Du. Nu — i dette Fængsel, hvoraf kun et Under kan redde mig — nu er Du mig en Engel, sendt af Gud, for endnu engang at bringe mig Salighedens Bøger. Hav Tak, milde Engel, hav Tak, Beatrice, og vær ikke bedrøvet. Hvad dette Liv kunde give os har Benedigs stolte Herskere berøvet os, hvad der hilset bydes os, kan intet Signoria, ingen Doge berøve os." Beatrice hørte nu

det sænkede Hoved og Taarerne rullede over hendes Kinder. "Haab intet mere for dette Liv, Elskede, tænk, naar Du siger mig lev vel, at vi kun gjensees hiiset, at vor Kjærlighed kun kan blomstre hiinsides."

"Nei, nei!" raabte hun ude af sig selv.

"Haabet er endnu ikke trængt hertil," afbrød han hende mørkt, ikke deroppe i hine glødende Blyksamre, ikke dernede i hiint Helvedes Marter. Det har forladt mig!"

"Mig ikke!" raabte hun opmuntret, "det blev mig troere end Kjærligheden!"

"Nei, Beatrice," sagde han inderlig rørt, "Du tager Feil af mig. Fra det Dieblig jeg saae Dig, var mit hele Liv Kjærlighed og er det endnu." Han drog hende til sig, fjærtegnede den Grædende, der, da han inderlig sluttede hende i sine Arme, pludselig rev sig løs.

"Du har Ret, Giacomo," sagde hun alvorlig, "ingen Lykke blomstrer mere for os under denne Stjernerhimmel, men vel over den! — Kom, sid Dig paa Dit Leie, hør rolig paa mig og lad os endnu benytte den korte Tid, førend den er udløbet. Din Fader lader Dig hilse, haab ikke Befrielse af ham, han vil gaa under, som Antonio har sagt mig, og hans Stolthed vil ikke opoffre Padua for sin Sønns Frihed."

"Du gjør Ret, min ædle Fader," raabte Giacomo glødende, "mit Liv er intet i Din Vægstkaal, Du har kun eet Padua og endnu mange Sønner. Skamrød maatte jeg vandre fra Huus til Huus, fra Stad til Stad, hvis jeg troede, at Du kun hengav et Slot for min Frihed."

"Giacomo!" afbrød Beatrice ham bebreidende, "holder Du ikke Din Frihed og Beatrice et Slot værd, saa — ja saa —"

"Min Kjærlighed til Dig staaer høit," afbrød han hende, "men mit Huses Værd endnu høiere! — Er den borte, hvad kunde da Kjærligheden endnu byde mig? Hvad kunde jeg endnu være Dig?"

"Alt, Alt, Giacomo, var Du endog en Betler!" raabte hun, styrkende i hans Arme.

"Arme Pige!" sagde han, rørt af hendes Kjærlighed, "maatte jeg ikke føle mig vanæret, og vanke omkring som en Forvilt, Hjemløs, maatte ikke ethvert Suk af min ulykkelige Fader, ethvert forbittret Blik af min Broder tilraabe mig: For at redde Dig har vi opoffret Alt, Carraernes Glands gik under for at Du kan leve. Troer Du da at mit Hjerte endnu kan føle Kjærlighed? Jeg stod jo vanæret for Dig, Livet blev mig en Dval, hvor meget mere ikke Kjærligheden, som jeg ikke var værdig!"

"Haab, forlad mig ikke," sagde Pigen nu stille hen for sig, "hold fast ved mig, milde Trøsterinde." Hun taug, saae bedrøvet ned for sig og sagde derpaa som vaagnende af en Drøm: "Mere veed jeg ikke at sige Dig. Paduas Borgere ere modige og hænge tro ved Din Fader. Antonio lader Dig sige at Fæstningsværkerne ere i god Stand — Krigsfornödenheder og Levnetsmidler ere der i Overflodighed."

"Hvad bestiller den gode Gamle?" spurgte Giacomo.

"Han har det godt," svarede Beatrice.

'Godt, i denne ulykkelige Tid?"

"Ja, Giacomo, hans Lampe er nær ved at udslukkes og han synes at have sluttet sin Regning med Dommeren deroppe, for hvem han snart vil træde frem."

"Stakkels, ædle Mand!"

"Beflag ham ikke," faldt Beatrice ham hurtigt, næsten med Bitterhed i Taler, "hvem der i denne Tid hengiver Livet og vinder Rolighed derfor kan man kalde riig; beklagelsesværdig, ulykkelig er kun den, som kan overleve Carraraernes Fald!" sagde hun med Bitterhed. "Men jeg hører de dumpe Klokkeslag fra Sanct Marco, endnu har vi kort Tid tilovers, derfor —"

Laasenes Rasken forstyrrede hende, hun foer blegnende tilbage da hun hørte Bonifacios Stemme, der raabte fra den indre Dør: "Endnu fem Minutter, saa er Tiden forbi."

Da sank Beatrice paa sine Knæ. "Sanct Maria!" raabte hun ude af sig selv, "hør min Bøn, hør en Ulykkeligs Bøn og bær mine Smertensord for Alforsbarmerens Throne. Dig berøvede de Sønnen, Du føler mine Lidelser, min Smerte, mater dolorosa! Hvortil nytter jeg uden ham i denne Verden? red ham, send en Engel, for at aabne hans Fængsel, lad mig gaa under, lad mig dø istedet for ham!" Hun boiede sit Hoved og bad i Stilhed; Giacomo stod med foldede Hænder ved Siden af hende, dog kunde hans Sjæl ikke svinge sig til Himmelen, alle hans Tanker vare hos hende. Da sprang hun pludselig op. "Min Bøn blev ikke hørt, det siger en indre Stemme mig, den trængte ikke giennem dette Fængsels Mure til Forsbarmerens Throne. Velan, Din Villie skee, Herre!"

— Skilsmisens Dieblig nærmer sig Giacomo, opfyld derfor endnu min sidste Bøn. Læd den rene Sandhed, thi Gud hører Dine Ord: Elsker Du mig endnu af ganske Hjerter, omendstjændt ikke saa heftigt som før. Læd, giv mig den Trøst, giv den eensomme, forladte Vandrer: se denne Gave med paa Veien."

"Beatrice," raabte han, "jeg elsker Dig med saa reen, saa inderlig Kjærlighed, som jeg endnu aldrig elskede Dig. Kom i mine Arme, Søster, kom til mit Hjerter, Elskede, saaledes maa Bødlerne træffe os; saaledes, Arm i Arm, Bryst til Bryst ville vi engang gjengneds i hiin Verden!"

"Amen!" sagde hun sagte medens Slaaerne raslede, saae endnu engang paa den Elskede, smilede og trykkede sit afmægtige Hoved til hans Bryst: saaledes traf Fangerbogteren og Bonifacio hende.

"Hm," brummede denne, "Tiden er forbi, intet Minut tør jeg tilstaa Eder. Maa jeg blive til en stum Bærer for dette stakkels Barn? Hjælp mig Herre!" bad han Giacomo; men denne trykkede hende fastere til sig. "Saa hjælp Du mig, Bartolo," med disse Ord tog han fat paa hende, rev hende, trods Giamomos Modstræben af dennes Arme og bar hende ned i Gondolen.

7.

Saa blidt som det var muligt for en Mand af Bonifacios's Slags, lagde han hende der paa bløde Tæpper, og stænkede hende med Vand, men intet bragte hende til-

bage til Livet. Da gav han Gondolieren Befaling til at skynde sig, tog selv en Aare i Haanden og arbejdede af alle Kræfter, saa at han i kort Tid kunde lande ved Beatrices Bolig. Her bar han hende nok engang, overgav hende til Fiorella, som anvendte alle de Midler, der stode i hendes Magt, for at bringe hende til Live. Efter megen Umage lykkedes det hende, Beatrice slog Dinene op, kjendte Fiorella, rakte hende venligt Haanden, trykkede den hjerteligt, men taug. Paa Pigens Bønner om at fortælle hvad der var mødt hende svarede hun med et venligt Blik og længtes efter Ro.

Den Tilladelse, som Beatrice havde erholdt, skyldte hun ene og alene Muratori. Han havde forskaffet hende Indladelse under det Paaskud, at Beatrice, som nylig var kommet fra Padua, sikkert havde det Ordre fra Fyrsten at bringe den Fangne mangen en Oplysning og Efterretning. Da nu ethvert Fængsel næsten var saaledes indrettet at den Fangne kunde blive beluret, saa troede Herrerne af Timænds Raadet at erfare mange Hemmelighed, og gav deres Tilladelse til Veroneserindens Besøg hos Carrara.

Den gamle Mabile, hvis Charakter havde faaet mere Haardhed end Blidhed i hans Forretningsliv, følte al ligevel Medlidenhed for Beatrice. Enten nu hans Ven, Capitain von Ravenna, havde stemt ham gunstig for hende, eller Pigens Personlighed havde, forenet med hendes Skjæbne virket fordeelagtigt paa ham, nok, hun fandt i ham en Mand, som gjerne havde gjort Alt for hende, naar det kun ikke stred mod hans Pligt. Saaledes følte han sig

rørt ved Bonifacios's Fortælling; han sendte endnu i samme Time en Skriver til Signora Peralta, som paa Signoriets Befaling for det første havde maattet vælge Venedig til sit Opholdssted, og lod hende bede, at antage sig den forladte Pige, saa meget som hendes Forhold til lod det. Constance, som var underrettet om hvad der var foregaaet, lovede at opfylde Senatorens Ønske, og begav sig ogsaa den følgende Morgen til Beatrices Bolig, hvor Fiorella forstrækkedes meget ved Synet af hende, da hun ikke havde ventet hende her. Hun erfarede nu af denne at Beatrice endnu var meget angrebet, at enhver Sindsbevægelse maatte virke skadelig paa hende, og dette, samt maaskee ogsaa at Constance blev lidt forstemt ved Fiorellas Nærværelse, var Årsag til at hun igjen bortfjernede sig, uden at have seet Beatrice. Fiorella omtalte ikke dette Besøg for Beatrice.

Endog mod Alfons Gritti var Beatrice mere hemmelighedsfuld end ellers og syntes desuden nu at have tabt sit muntre Sind, som hidtil aldrig havde forladt hende; kun da Fiorella sagde hende at der udenfor stod en rødkindet Dreng, som havde erkyndiget sig om Signoraens Befindende, men ogsaa erklæret, at han ikke vilde gaa uden at have talt med hende, smilede hun, lod ham komme ind og Drengen syntes at volde hende Glæde. "Sig Din Fader," sagde hun, "at jeg takker ham for den Medlidenhed, som han har bevist mig, og tag her den dobbelte Lon."

"Gud lade det gaa Eder vel!" raabte Drengen og løb glad derfra.

"Mon Himlen hellere hører en uskyldig Drengs Bøn end min?" sagde hun halv høit hen for sig, "jeg troer det næsten."

Fra denne Tid af var hun mere deeltagende og fortalte Herr Gritti og Fiorella en Deel af hvad der var mødt hende og hvad hun havde seet; Giacomo omtalte hun ikke, hellerikke vovede Nogen at spørge derom.

Dagen henrandt sørgelig, thi saasnart Alfons Gritti havde forladt hende, sad hun igjen stille og grublende, hørte neppe paa Fiorellas Sang, tog vel undertiden sin Luth, greb nogle Accorder, men laa den snart igjen be-
drøvet fra sig.

Da Aftenen kom bad hun Fiorella at lade hende være alene. Denne gik nu ind i det lille Værelse, som laa bag i Huset, for ikke at forstyrre sin Hersterinde. Beatrice overlod sig i Eensomheden til sine Drømme, og slukkede Lyset for at intet skulde afbryde hende. Da aabnede Døren sig sagte.

"Signora," bad en jamrende Stemme, "hav den Godhed at komme ned til min Moder, hun er pludselig blevet syg og der er Ingen hos hende."

Beatrice, ikke anende nogen Fare, fulgte Drengen til den fromme Enke, men neppe var hun kommen for sin Værtindes Dør, førend hun fælte sig grebet af tvende stærke Arme, og efter det første Raab om Hjælp var hendes Mund tilstoppet; i denne hjælplose Tilstand blev hun slæbt ud af Huset. Men hellerikke i Dag var Redderen borte. Et Slag paa Roverens Hoved tvang ham til at lade sit Bytte fare, og da Beatrice igjen var fri, havde

hun endnu Bevidsthed nok til at trænge sig igjennem en Hob Bevæbnede og naa' sit Bærelse. Her kaldte hun paa Fiorella, som hurtigt kom med et Lys, og over hendes Skulder grinede Bonifacius's hæslige Ansigt; der med et trohjertigt: "God Aften, Signora, tilgiv, hvis jeg forstrækker Eder," traadte ind. Beatrice, i Begyndelsen forstrækket ved Synet af det arrede Ansigt, beroligede sig hurtigt, hun kjendte sin Fører fra i Gaar, takkede ham venligt og spurgte, endnu stedse skjælvende, efter hans Begjæring."

"Jeg vil intet have af Eder, Signora!" sagde han med behagelig Selvtilfredshed, "jeg vilde kun vise Eder at en Tjener af det ædle Timands Raad ogsaa har et taknemmeligt Gemyt. Justitsen i Venedig er kort og streng, og jeg, ofte dens Fuldbyrder, gjør kun kort Proces med saadanne Knegte. Den der vilde borsfore Eder, ligger i Kanalen med en Steen om Halsen; havde han ikke været en Munk, saa havde vi allerede kvalt ham hlin Aften, da han misbrugte Republikens Navn; men saaledes tager ogsaa undertiden Sanct Marco Hensyn paa den Geistlige. Tænk Eder, da Fiskerne troede at gjøre en dygtig Fangst i den store Kanal, drog de istedetfor Fiske, en af den ædle Herre Muratoris Tjenere, som igaar var sendt til Pater Stefano, med sønderslagen Hjernekal op af Vandet.

"Lie, jeg beder Eder," bad Fiorella, som var bange for Manden og hans Fortælling.

"Alt maa have en Ende, Barn, altsaa min Fortælling ogsaa," vedblev han, "det vise Timands Raad, som

blev underrettet derom, anede strax Gjerningsmanden, jeg fik min Instruction, omringede Klosteret Sanct Franzesco i al Stilhed, og sneeg mig bag efter Munken, som jeg næsten fulgte over en Time. Da jeg saa ham træde ind i dette Huus, forkyndte jeg ham strax hans Dødsdom, har redelig udført den, og saaledes, som jeg haaber, og saa rigelig fortjent den Gave, som I gav min Dreng."

"Send Eders Dreng herhen igjen imorgen og hav Tak," sagde Fiorella, "men forund min Herskerinde Ro; I seer, at det som er mødt hende i Gaar og i Dag har rystet hende; hun er syg."

"God Nat, Signora," sagde han, "min Dreng skal komme."

Beatrice takkede med et sagte Hovednik, thi hun formaade neppe at holde sig paa Stolen. Da Tjeneren fra Sanct Marco havde forladt hende laa hun sig til Ro, men Feberdrømme forstyrrede hendes Søvn, og den følgende Morgen stod Lægen med en betænkelig Mine ved hendes Sygeleie.

8.

Medens Beatrice i Venedig laa paa Sygeleiet og sønderknaust paa Sjæl og Legeme neppe formaade at modstaa med sin hele Ungdomskraft, havde ogsaa Skjæbnen truende banket paa Fyrsten af Paduas Pallads. Fienden, som stedse mere forstærkede sig, begyndte nu at opstille deres Skjts og besyde Staden. 20 hele og 30 halve Kanoner, en frygtelig, i den Tid næsten uhørt Mængde,

spjædede Død og Fordærrelse mod det ulykkelige Padua. Men hvad der blev ødelagt om Dagen, opbyggede Indvaanernes Drivtighed og gode Villie igjen om Natten, saa at kun Taarnet Sanct Vincent var ødelagt efter at være bestudt i tre Uger, men ikke engang styrtet ned i Graven. Soldaterne bleve ufortrødne, Borgerne ved godt Mod, og de til Staden flygtede Landmænd stedse virksomme.

Bed Dag og Nat var Fyrsten eller hans Søn blandt Folket, thi de vare aldrig samlede i Tilfælde af en Ulykke, snart stillede de sig i Spidsen for det Mandskab som gjorde Udfald, snart stode de med Hakkene i Haanden blandt Skandsegraverne, og hvor der kun gaves Arbeide eller Fare, vare Carraraerne altid tilstede.

Men Venetianerne gjorde ogsaa Alt hvad krigskundige Mænd kunde gjøre, de opstillede deres Skjts fordeelagtigt og gjorde Staden megen Skade, men det lykkedes dem ikke at ødelægge Vold og Mure, thi endnu havde de ikke faaet nogen Bresche, hvorigjennem de turde vove at storme.

Dog snart stormede en anden, frygtelig Fiende den ulykkelige Stad. Saa mange Mennesker, som vare sammenhobede i Staden, den Mængde Dvæg, som Landmændene havde bragt ind, den Omstændighed, at alle Huse, alle Klostre, endog Kramboder laa fulde af Mennesker og Dvæg, forpestede Luften. En frygtelig, smittende Sygdom opstod, og da Venetianerne desuden afledede Brenntaen fra de Kanaler, som forbandt Staden med denne Flod, alle Møller stode stille, Smitten ogsaa angreb

Dvæget og bortrev det og Mangel paa de nødvendige Levnetsmidler indtraf, da greb Pesten saaledes om sig, at der i dens største Raseu døde tre til fire Hundrede Mennesker daglig.

Synet af Padua, hvor der kort forhen havde hersket saa godt Mod, var sørgeligt. Blege og udmattede snege nu Menneskene sig omkring, ethvert glad Sind var vejet fra dem, kun ikke Modet, thi naar Stormfloeken kaldte Kjemperne paa Muren, saa syntes nyt Liv, ny Kraft at oplyse saavel Borgerne, som Soldaterne, og Enhver kjæmpede med et glad Sind, han kjæmpede jo for sin elskede Herre, for sin Arne, for Kone og Børn. — Men naar Fjendens Angreb var afflaaet, saa vendte Enhver nedslagen tilbage til sin Bolig, thi der ventede ham kun hjertesønderrivende Scener. Saa længe den almindelige Fare varede havde man forglemt sin egen Nød, men nu, naar man traadte ind i Huset, ilede man til sin Kones, Faders eller Barns Sygeseng, og istedetfor at følge Krens Bud og tage Sværd og Partisan i Haanden, tog man det lille Krucifix fra Bedealteret og fulgte de som vare døde imidlertid, hvilke uden videre Ceremoni bleve kastede paa en Vogn og bortførte.

Det var et gyseligt, nedslaaende Syn, paa enhver Tid af Dagen at see disse gennem Staden dragende Liigvogne, der uden al Prunk, stille og alvorlige, som Døden fordrer det, bragte de Døde til deres Hvilested. Allerede med Dagens Frembrud begyndte de at gennemføre den øde Stad, og optage dem som vare døde om Natten. Et sort Kors stod til Tegn paa Liigkistelaaget, og over

samme brændte istedetfor Sørgefjærter en udsel Lampe i en Lygte; en eneste Præst fulgte, hvilken, betragtende sig som et Dødens Offer, befalede sig selv, saavel som de Afdødes Sjæle til Gud; undertiden sluttede ogsaa en af den Afdødes Paarørende sig til ham. Fra ethvert Huus, hvori der laa en Død, raabte man, saasnart Vognen kom forbi: "For Guds Barmhertigheds Skyld optag en Død!" og naar de havde optaget en 15 til 20, kaldte Præsten, Vognen holdt stille, han mumlede en kort Bøn, udtalede Belsignelsen over de Døde og raabte derpaa: "Man føre de Døde til deres Hvilested!" Toget gik nu ud paa Kirkegaarden; Rige og Fattige, Høie og Lave bleve der kastede i en stor Grav, og intet Monument, ingen særdeles Gravskrift forkyndte Efterverdenen hvem der hvilede her. Et simpelt, sort Kors, med de Ord: Pestens Offer, betegnede det Sted, hvor Døden havde nedgravet sit Bytte.

Af 20,000 vaabendygtige Mænd, vare nu kun 8000 tilovers; Fiendens Sværd havde kun bortrevet faa, Pesten de fleste. Daglig saae Carrara sin lille Høb formindskes, daglig bleve hans Forsvarsmidler mindre, og da et af hans Slotte efter det andet faldt i Fiendens Hænder, saa kunde denne stedse forsamle flere Stridskræfter i Leiren for Padua. — Endnu holdt nogle Borge sig. Da forsøgte Proveditoren Carlo Zeno at bestikke Luca de Lione, Befalingsmanden paa Sanct Martino; men denne, sin Fyrste en tro hengiven Mand, forkastede foragteligt de ham gjorde fordeelagtige Betingelser, men benyttede tillige den derved opkomne Nærmelse, for at under-

handle for sin Herre, erholdt derfor frit Leide og kom til Padua for at tale med Fyrsten. — Denne, som daglig havde sin tro Stads Glendighed for Dine, besluttede efter lang Kamp med sig selv at underhandle. Han vilde mod Giacomos Løsladelse, mod 100,000 Guldgyldens udbetaling og Bekræftelse af alle Fyrsten givne Priveligier, samt Løfte om at beholde sin Eiendom, overgive Staden og Regjeringen til Venedig.

Hvem der kjendte Fyrsten af Padua var forundret over hans Beredvillighed til dette Forlig. Ingen ventede at hans faste, ellers saa ubøielige Sind saa let vilde bøie sig og man saae forundrede paa ham, thi Enhver var overbevist om at kun Kjærlighed til sine Sønner og til sine Undersaatter kunde have bragt ham til denne Beslutning. Men var det virkelig saaledes, vilde han opoffre Alt for sit Folk, for sin Son, saa havde han dog ogsaa et andet Diemed. Medens Proveditoren Carlo Zeno var gaaet til Venedig for at forelægge Signoriet Carraras Forslag, lod han til at være saa vis paa en god Overeenskomst, at han formindskede Bagterne, indtog den største Deel af Posterne paa Taarnene og Volden og gav sig saaledes Skin af Sorgløshed. Men indvendig i Staden var Enhver beredt paa at modtage Fjenden, hvis han, benyttende den tilsyneladende Rolighed, vilde overfalde Staden.

Men de venetianske Befalingsmænd, allerede kjede af denne Beleiring, og ventende dens nære Ende, søgte ingen Attraa til at vove noget Foretagende, og man over-

lod sig derfor i Leiren ligesaa sorgløs til Rolighed som man syntes at gjøre det i den beleirede Stad. Dette havde Fyrsten ventet og bygget sin Plan derpaa.

I al Stilhed lod han den hele Besætning holde sig beredt til at rykke ud, kun 1000 Mand, som han udsøgte blandt de Kraftløseste, bleve tilbage til Stadens Forsvar. Før Dagens Frembrud drog hans Søn Francesco mod Paolo Savellis Leir, som Brentaen skildte fra Gonzagas, overfaldt de sorgløse Vagter og trængte ind i Leiren, hvor der, mod de italienske Krigeres Bane, ingen Fanger blev gjort, men Alt nedhugget. Endog Paolo Savelli, som laa syg, faldt i Paduanernes Hænder, og Seiren havde været afgjørende, Beleiringen sandsynlig blev ophævet, dersom ikke Gjerrigheden havde adspredt Carraras Skare for at plyndre Leiren. Galeazzo Gonzaga fik derved Tid til at ordne sine Skarer, sætte over Brentaen og styrte sig med sine friske Folk paa de Plyndrende. Paolo Savelli blev, tilligemed en stor Deel af Byttet, igjen frataget Paduanerne og disse bleve efter en lang Kamp trængte tilbage til Staden.

Fyrsten af Padua var ikke tilfreds med dette Foretagende. Vel saae han den fjendtlige Leir i Flamme, Angrebsværkerne ødelagte, en stor Deel af Skytset fornaglet, endog nogle smaa Kanoner vare bragte ind i Staden; vel flagrede Sanct Marcos Fahner, denne Venetianernes Driflamme, i de tilbagevendende Borgeres Rækker, men endnu var Beleiringen ikke ophævet omendstjondt Staden var forsynet med Levnetsmidler, som man havde fundet i den fjendtlige Leir, og som vare tilstrækkelige i flere Uger,

desuden havde de ogsaa viist Fienden at Carraraernes Sværd endnu var skarpt og Paduas Mod det gamle.

For at haane Venetianerne slagrede endnu samme Dag Sanct Marcos Fahner paa Taarnet Ghiese de Santo; men Indvaanerne holdt denne Spot for et sorgeligt Varsel, thi de meente, at snart vilde Venetianerne selv plante Fahnen der med de bevingede Løver.

9.

Da Proveditoren var indtruffet i Venedig med Carraras Forslag, forsamlede Signoriet sig, og der henløb flere Dage, førend de kunde fatte en Beslutning. Den strax derpaa indløbne Efterretning om Dversfaldet lod dem vel tvivle om Fyrsten af Paduas Dyrigtighed, dog var Paduas Besiddelse dem alt for vigtig, til ikke at forsøge Alt hvad der uden betydelige Opoffrelser kunde sætte dem i Besiddelse af denne vigtige Stad. Timænds Raadet, ledet derpaa ved Muratori, troede at have fundet et Middel til dette Niemed og overdrog hiin udførelsen deraf.

Muratori begav sig kort derpaa til Beatrice, som neppe var helbredet af sin Sygdom, talede i Begyndelsen med hende om ligegyldige Ting, derpaa kom han til Paduas Beleiring, hvorved han uden Omsvøb sagde hende, at kun Fyrstens Halsstarrighed endnu holdt Giacomo i Fængslet, at Signoriet vilde gjøre Fyrsten de antageligste

Tilbud naar han vilde overgive dem Staden og Landet, og Giacomo skulde da strax erholde sin Frihed.

Beatrice hørte opmærksomt paa alt dette, det opvakte mangel et Haab hos hende, dog vogtede hun sig vel for at meddele Muratori Giacomos Anskuelser angaaende dette Punkt. Men hun søgte listigt at benytte dette Besøg til sin Fordeel, gik ind i Senatorens Anskuelser og meente, at naar man gav hende Leilighed til at tale med Giacomo og derpaa med Fyrsten, havde hun, uagtet hun kun var en ubetydelig Pige, dog det Haab, at stemme Fyrsten til fredelige Underhandlinger, naar hun meddeelte ham hans Sønns Dnsker og gav ham Visshed om at dennes Skjebne ganske laa i hans Haand.

Beatrice kom herved Signoriets Dnsker imøde, og om Aftenen kom Bonifacio for endnu engang at føre hende i Sanct Marcos Fængsler.

Giacomo var glad overrasket da han saa hende træde ind, omendskjøndt han forstrækkedes ved Synet af den blege, lidende Pige. Han erfarede nu at hun havde været syg fra den Dag, og hendes rolige, ulidenskabelige Opførsel kunde sige ham at hendes Aand saavel som hendes Legeme endnu var angrebet. Hun berørte strax Hensigten af sit Komme.

"Hvad skal jeg nu sige Din Fader fra Dig, min Giacomo?" spurgte hun sagte, efterat hun havde gjort ham bekendt med Senatorens Uttringer. "Pesten har raset frygtelig i Padua og bortriver endnu Mennesker og Dyr, Møllerne staa stille, der hersker Mangel, hvor man troede Alt i Overflødighed for flere Aar, og Fyrsten har

neppe endnu saa mange Krigere, at han kan forsvare Murene. Skal han sætte Alt, endog sin Søns Liv paa et saa uvist Spil? Skal han ved saa lidet Haab vove det Yderste? Hvad skal jeg sige ham fra Dig, Giacomo? Hvad skal jeg raade ham? Siig mig det, men sagte, at Ingen hører det."

"Han maa betragte sin Søn som en Død og handle, som om jeg ikke mere var blandt de Levende!" svarede denne.

"Jeg har ventet dette Svar, saa meget det endog angriber mit Hjerte og berøver mig det sidste Haab!" sagde Beatrice og syntes hengiven i sin Skjæbne, "jeg vil trolig berette Fyrsten Dine Ord, skjul dem kun for enhver af Republikens Tjenere, de kunde fremskynde Din Død."

"Livet uden Frihed, Beatrice, er bitterere end Døden!" raabte Giacomo heftigt. "Gid de Stolte —"

"Tie," afbrød Beatrice ham, "jeg beder Dig, tie! I Venedig skal Bæggene have Drer og en Hemmelighed behøver dobbelt Forsigtighed. — Jeg har ogsaa et Erinde til Dig endnu, som, omendkjøndt af en anden Slags, dog falder mig ligesaa tungt at udrette som det første."

"Du spænder min Nysgjerrighed, Beatrice."

"Jeg kommer med Hilsen og Ven fra Constance Peralta."

"Fra hende? Hvor er hun?" spurgte Giacomo.

"Her i Venedig. Hun lader Dig ved mig bede om Tilgivelse; hun føler, at hun er Skyld i Din Ulykke, og omendkjøndt jeg betog hende Bedraget, at jeg var

Din Søster, føler hun alligevel dybt sin Uret. Det er et beklagelsesværdigt Fruentimmer, som drevet af Lidenſkab, Skinſyge og Hævn, lod ſig forføre til en uædel Handling, ſom bittert og ſmertefuldt angrev hende. Hendes Livslykke er ogſaa borte med Din, ogſaa hun — dog tael, hvad ſkal jeg ſige hende? — Ikke ſandt, Du tilgiver hende?”

”Hvad Dndt hun har tilføiet mig, tilgiver jeg hende med Glæde, thi jeg har ogſaa handlet urigtigt mod hende; men hvad hun tilføiede Familien Carrara, det maa Gud tilgive hende.”

”Den Arme!” ſukkede Beatrice.

”Beflager Du hende?”

”Ja, Giacomo! Hvem er Herre over ſig ſelv i et hvert Dieblit i Livet. Hvem kan, beſtormet af Lidenſkaber, ſtedſe handle ſaaledes, ſom han ved roligt Overlæg vilde have handlet? Conſtance Peralta er ingen uædel Skabning. Engang ſjunken hævede hun ſig igjen, gav Dig og mig et Tilflugtſted i hendes Pallads, ſom hun maatte forlade derfor, og var i flere Uger min Opvarterſke ved Sygeſengen.”

”Gjorde hun det, ſaa velsigne Gud hende!” raabte Giacomo.”

”D tilgiv hende af ganſke Hjerte!” bad Beatrice, ”Du har ogſaa feilet og haaber engang Tilgivelse.”

”Jeg gjentager det, Beatrice: Hvad hun gjorde min Familie, kan ikke jeg, men kun Gud tilgive.”

”D, I Mænd!” raabte Pigen uvillig, ”troer den Familie, ſom ved Berømmelſe og Slag, ved Blod og Taa-

rer voldsomt og uretfærdigt svang sig iveiret, at kunne staa uantastelig paa den høie Plads, som Lykken anviste den. Stakkels Beatrice, som ikke engang kjender Din Fader, tør Du engang for Guds Throne træde ved Siden af denne Carrara? Vil Gud være ham naadigere, fordi han nedstammede fra en adelig Familie? Vil han derfor ikke antegne de Blodstrømme i hans Skyldebog som flød ved Padua? Ikke de Tusinders Død, som Hunger og Pesten bortrev."

"Hvorledes forekommer Du mig i Dag, Beatrice?" afbrød Carrara hende forundret. "Istedetfor Kjærtegn Bebreidelser?"

Beatrice taug.

"Du er forandret, Pige! Den Ild, hvormed Du ellers hvilede ved mit Bryst, synes udslukket. Er Du kjed af at følge en Ulykkelig."

Hun smilede smerteligt ved disse Ord. — "Min Kjærligheds Ild flammer som forhen, Giacomo," sagde hun dybt bedrøvet, "min daglige Bøn er: at turde følge Dig i Døden. Jeg er blevet roligere, Giacomo! saa nær Graven, som jeg staaer, kaster man et alvorligt Blik tilbage og gennemskriver betænksom den Bane, som ligger for os. Jeg har paa mit Engeleie gjort det af med denne Verden, jeg forlanger intet mere af den, min Længsel, alle mine Ønsker, paa et nær, har jeg indsluttet i mit Bryst."

"Og dette ene?" spurgte Carrara.

"Aner Du ikke det, saa vil jeg hellerikke udtale det. — Gud kjender det."

Bonifacio traadte ind i dette Dieblif for at falde paa hende. "Rev vel," sagde hun, rækkende ham Haanden, dog da han udstrakte Armene efter hende sank hun til hans Bryst, men rev sig hurtigt løs og ilede bort. Den følgende Dag reiste hun, ledsaget af Proveditoren Zeno, til Padua.

10.

Signoriet havde antaget alle Fyrstens Forslag, kun om de 100,000 Guldstykker tingede de og vilde kun give 60,000, sandsynlig mere for at skjule deres Glæde over dette Forlig og af Stolthed over ikke at tilstaa Alt hvad Carrara havde forlangt, end for Pengenes Skyld. Giacomo skulde strax, naar Tractaten var underskrevet, være fri, alle Fyrstens Privelegier bleve erklærede for gyldige, Staden Padua og dens Gebet bleve tilfikkede deres Friheder og Privelegier og 30 bedækkede Vogne bleve tilstaaede Fyrsten for at bringe hans Gods bort. Beatrice fik det Hverv at forelægge ham disse Betingelser, og da Muratori under Tausheds Segl havde betroet hende, at Giacomo dersom Fyrsten ikke indgik dette Forlig, sandsynlig snart vilde blive et Offer for Faderens Halsstarrighed, saa haabede de at hun vilde gjøre Alt for at bevæge Fyrsten og underrette ham om den hans Søn forestaaende Skjæbne.

Overraskende kom Beatrice til Palladset i Padua. "Dit udsceende siger mig, at Du bringer mig et

førgeligt Budskab!" raabte han hende imøde. "Hvad fører Dig herhen?"

"Jeg er et Fredens Bud," svarede hun, "læs dette, det er de Betingelser som Venedig tilstaaer Eder."

Fyrsten læste, blev eftertænkende, kaldte paa en Tjener og befalede at hente hans Søn, han skulde komme, hvor han endog var; derpaa vendte han sig rask til Beatrice. "Hvorfor sendte de Dig og ingen Mabile, for at underhandle med mig?"

"Det ved jeg ikke!" svarede hun, "det er mig overdraget, at overgive Eder dette, og er I ikke blevet anderledes til Sinds men vil underskrive Ferliget, saa skal jeg vende tilbage til den venetianske Leir og istedet for mig vil Proveditoren komme."

"Hvor forsigtige, hvor stolte dog Herrerne af Venedig ere!" raabte Fyrsten, "men alligevel maa de have havt en særdeles Grund til at sende Dig," vedblev han, "troe de maaskee, men hvad troer ikke Signoriet?! — Saa Du min Søn?"

"Ja, naadige Herre, to Gange."

"Hvor sidder han fangen?"

"Hvis jeg ikke feiler, i Sanct Marcos Fængsler."

"I Blykamrene?!" raabte Carrara ude af sig selv.

"Nei, Herre, i et lille, usselt Bærelse."

"Gud være lovet!" sukede han dybt. "Har han ikke givet Dig noget Wrinde med til mig, ingen Skrivelse, intet, slet intet?"

"Det var ham umuligt," svarede Beatrice, "han

sagde blot — —" Franzesco, som just traadte ind, afbrød Samtalen.

"Der, læs," sagde Fyrsten, rækkende ham Betingelserne, "det tilbyder de os." Derpaa vendte han sig til Beatrice. "Gaa paa Dit Værelse," befalede han, "jeg skal lade kalde paa Dig."

Beatrice forlod ham og endnu nærende Gaab, betraadte hun sit Gemak, fandt det som hun havde forladt det, og efterat Tjeneren, som lystte hende, havde bortskjernet sig lod hun sine matte Forhaabninger danne sig til klare Billeder. "Antonio!" raabte hun pludselig, erindrende den gamle, syge Mand, tog Kjærten, og bebrejdende sig at hun ikke før havde tænkt derpaa, skreed hun over den lange Gang der førte til hans Bolig.

I det ellers af Mennesker vrimlende Pallads, hvor Hundreder af Tjenere løbe hist og her, og Fyrstens Livvagt i lad Ro stode paa alle Gange, for alle Porte, herskede nu en Dødsstilhed; Palladset syntes at være øde. Hvad der var undgaaet Smittens Raseri, stod paa Vold og Mure, thi Ingen, som endnu besad Kraft, turde overgaa sig til Rolighed, endog Qvinderne havde bevæbnet sig til Forsvar. Den Stilhed, som omgav Beatrice i disse høie, ikke af nogen Lampe oplyste Haller, var hende gyselig; hun skred hurtigt derigjennem, glædede sig, da hun stod for Antonios Gemak og tænkende med taknemmeligt Sind paa denne Mands Kjærlighed aabnede hun Døren og —

Paa et lille, usælt Pæie, med det blege, af en tætvædstaende Kjærte mat oplyste Ansigt, vendt mod Døren, laa den

gamle Mand rolig og sorgløs indslumret. Af Medlidenshed havde Døden tillukket hans Dine, for at han ikke skulde see Tilintetgjørelsen af Carraraernes Glands, men kunne gaa foran dem og modtage dem ved Evighedsens Porte, som han saa ofte havde gjort ved dette Palads's Porte. Beatrice, i Begyndelsen rystet af dette Syn, fik dog Mod, til i denne Gravstilhed at nærme sig den Døde, som maatte være død uden Smerte, thi hans Mund syntes endnu at smile, hans Ansigtstræk udtrykkede ogsaa nu stille Hengivelse. Hun bøiede sig over ham, aandede et sagte Kys paa hans kolde Pande, og kastede endnu et sjælsfuldt Blik paa den Hensøvede. "Altsaa Du begyndte Dødsrækken, gamle Mand? Nu, saa er Dit saarede Hjerter helbredet og Alt forsonet. Sov vel!" Hun saae endnu engang paa den Døde, som om hun frygtede for at have bedraget sig, men det lukkede Die, det blege Ansigt sagde hende: han er borte. Da bad hun et sagte Ave Maria og, viende den ædle Mand en Taare, gik hun tilbage til sit Gemak. Antonios's Død havde mindre forfækket hende, men gjort hende mere fortrolig med Sædens alvorlige Høstmand; dette Liv fuldt af Dval og Sorger forekom hende mindre tillokkende da hun havde seet Dødens rolige Søvner.

I disse Betragtninger forstyrredes hun af en Tjener, som kaldte hende til Fyrsten.

"Da Du engang spiller en saa besynderlig Rolle i mit Huus," sagde han til hende, "saa vil jeg ogsaa betragte Dig, som min Gesandt; bereed Dig paa at gaa til Venetianernes Leir imorgen tidlig, siig Proveditoren, at jeg

vedbliver mine Beslutninger, at jeg er træet af Krigen, og naar de foruden de tilstaaede Fordringer, udbetaler den Summa jeg forlangte, saa overgiver jeg Staden."

"Gud være lovet!" sagde Pigen.

"Det falder mig tungt at skilles fra Padua," vedblev Fyrsten, "var Giacomo ikke i deres Magt, — dog Du saa ham, fortæl mig om ham. Bærer han sit Fangenskab med Taalmodighed? — Tael, hvad lader han mig sige?"

"Naadige Herre! jeg har lovet ham at udrette trolig, hvad han overdrog mig. Da jeg saa ham den første Gang og meddeelte ham min Formodning, at jeg ikke troede I vilde underhandle til hans Redning og bringe et betydeligt Offer, raabte han: Min ædle Fader har Ret. Han har kun eet Padua, men mange Sønner!"

"Sagde han det?" raabte Fyrsten og hans Dine straaede af Glæde. "Derpaa kjender jeg min Søn. Hvad er Livet naar det gjælder at opoffre det for Familiens Glands?"

"Da jeg sagde ham Lev vel for anden Gang, underrettede ham om de Forslag, som I gjorde, og han ved mig erfarede, hvorledes Signoriet havde optaget det, befalede han mig at sige Eder, at I skulde betragte Eders Søn som død og handle som om han ikke mere var blandt de Levende." Beatrice taug og ventede med Skjelven det Indtryk, som dette vilde gjøre paa Fyrsten. Denne var blevet eftertænkende og gik urolig op og ned i Værelset. "Jeg har altid holdt Giacomo for blød og ubesluttet," sagde han hen for sig i afbrudte Sætninger, "har

altid foretrukket hans ældre Broder — i Sandhed, han beskjemmer os Begge!" Han mumlede endnu nogle uforsaaelige Ord, derpaa sad han sig og støttede det sorgbetungede Hoved paa sin Arm. Saaledes traf Francesco ham, der traadte ind med en Skrivelse i Haanden.

"Nylig har et Bud, som lykkelig har sneget sig gennem de fjendtlige Poster, bragt dette fra Florenz." Han overgav Skrivelsen til Faderen, der hurtigt brød og gennemlæste den.

"Intet Forlig," raabte han opspringende, "Bartelemi del Armi melder mig just, at Florenz er beredt til Hjælp. — Intet Forlig mere med Venedig."

"Fader," tog Francesco Ordet, "Faren er nær, Hjælpen er fjern. Florenz iler aldrig, naar det ikke gælder dem selv."

"Skulle vi være mindre standhaftige end Giacomo, der lader mig sige, at jeg slet intet maa vove for hans Frihed, jeg har kun eet Padua, men mange Sønner?" afbrød Faderen ham. "Skal jeg staa tilbage for ham i Standhaftighed?"

"Fængselsluften har boiet ham; ikke Mod, Modløshed lod ham tale disse Ord. Har I ikke allerede engang mistet Padua og igjen vundet det?"

"Just derfor, min Søn, vil jeg ikke endnu engang drage hjemløs ud i fremmede Lande, spise fremmed Brød og tære paa fremmed Medlidenhed. Kongerne af Frankrig og Ungarn, saavelsom Florenz har lovet mig Hjælp. — Jeg indgaaer ikke Forliget!"

"Gjør efter Eders Villie," sagde Francesco uvillig,

"J er Herren og har alene at befale; jeg vil i Ulykken staa trolig ved Eders Side. Men hvad vil Paduas Borgere sige, som glade hengave sig til det Haab, snart at see Ende paa deres Elendighed? Wille de taalmodige taale dette Bedrag og hænge ved Eder med samme Trost, ville de ogsaa vedblive at udholde Krigens Rædsler?"

"Det vil den kommende Dag lære," svarede Fyrsten med mørk Alvor. — Francesco taug og bortfjærkede sig; Beatrice, der ogsaa saae sit sidste Haab forspundet, var tilbageholdende og talede intet Ord.

"Vil Du tilbage til Venedig eller blive her?" spurgte Fyrsten hende. "Hvad jeg kan byde Dig her giver jeg Dig gjerne, men noget Glædeligt maa Du ikke vente."

"Lad mig vende tilbage til Venedig," svarede Beatrice rast, "der kan jeg maaskee være Eder nyttigere end her. Tillad, at jeg allerede imorgen — dog nei! jeg vil gjerne ledsage Antonio til sit Hvilested, tillad, at jeg bliver her saa længe til Graven har modtaget ham."

"Som Du vil!" svarede han og affærdigede hende.

11.

Den følgende Morgen lod Fyrsten Statsraadet og de anseeligste Borgere kalde til sig, og gjorde dem bekendt med sin Beslutning at afbryde Forhandlingerne med Venedig. Han skildrede dem den Hjælp, som skulde komme fra Florenz og Frankrig, maaskee nærmere end han selv troede, skildrede dem den Elendighed, som han forhen, langt fra dem, havde maattet taale, da han, som en Land-

flygtig, drog gennem Italien; berørte saa meget Godt, som han havde gjort dem, og stemmede ved sin Veltalenshed de Tilstedeværende til at give ham det Løfte, at forsvare deres Fyrste og Stad med Liv og Blod.

Nu lod han ved Trommeslag Folket forsamle sig paa Prado della Valle og sagde dem det samme. Det lykkedes ham ogsaa her at begeistre de Tilstedeværende, og med vild Jublen drog Folket med Raabet: "Venetianernes Død!" gennem Staden.

Men disse vare hellerikke ledige. Da de hørte Fyrstens afflaaende Svar, lod de paa to Steder, ved Porten Santa Croce og Portella, den største Deel af deres Skyts opføre, og begyndte en frygteligere Ild end nogensinde tilforn. Snart styrtede Bold og Mure, endog Taarnet Portella, og for at Paduanerne ikke skulde faae Tid til at opkaste Grav og Bold bag Breschen, eller udbedre denne, besluttede Markgreven af Mantua, som i Paolo Savellis Sygdom befalede Hæren, en almindelig Storm. 8000 Ryttere og 17000 Mand Fodfolk, hele Beleiringshæren rykkede frem og endog de Harniskklædte maatte staa af og fægte til Fods. Klokker to om Natten begyndte Angrebet ved klart Maaneskj. Paduanerne stode, underrettede om Angrebet, kampberedte bag Breschen og ventede Angrebet

Men ikke alene dette Sted gjaldt det, paa alle Sider begyndte Angrebet og Stormklokkerne kaldte alle Mænd og Qvinder paa Murene. Det var en skjon, klar, skyfri Maanenat, kun Menneskene teede sig frygtelige. Hundrede Kanoner tordnede fra begge Sider, Lyn paa Lyn

foer op, og formørkende Maanestkinnet, stege Dampskyerne op mod Himmelen. Rækker af skjæggede Krigere, som vare Stormstiger eller Tuschiner, rykkede tausende mod Staden; ikke agtende paa de ved Siden af dem Faldende gik de, stolende paa deres Lykke, modige fremad, kastede Tuschinerne i Graven for at fylde den, og naar de vare komne derover, satte de raske Stormstigerne til den høie Muur. Men ofte, allerede længe førend de stege op, strakte Pile, skudte fra de nære Taarne, dem ned, de sank og gjorde Plads for de Følgende; her fulgte Mand paa Mand, flavrende op ad den faste Stige. Allerede troede de at have naaet det nære Maal, saa rullede en Bjælke ned og tog de Dristige med sig i Afgrunden; hist flød sydens de Dlie eller Beeg ned paa de Stormende og gav dem en langsom, men smertelig Død.

Rytterne, der vare væbnede fra Top til Taa, troede at have et lettere Spil med sankede Landsker ved Brejschen, thi her havde Venetianernes Skyts endelig bragt de Beleiredes til Taushed, og rykkede nu frem i sluttede Rækker. Pile, ogsaa hist og her en Falkonettkugle, fra en bag en ufuldendt Jordvold staaende Paduaner, saarede og dræbte mange, men ingen Kanon rev hele Rækker ned, og uopholdelig trængte de frem, spottende den lille Jordvold, som endnu dækkede de Beleirede, da de pludseligt saae sig standsede i deres Seiersløb. En bred Gravlaa mellem dem og Staden, og som om Helvede selv opslukkede sig, spydede fire i Staden selv bag Jordvolde opstillede Kanoner Død og Fordærvelse; de Harniskklædt

vege og Kugle paa Kugle ledsagede dem paa deres Tilbage-
getog.

Allerede spandt Stjernernes Skin, Maanen skjulede sig bag Bjergene, Morgenrøden brød frem, og endnu havde Fjenden ikke vundet en Fodsbred Jord, endnu ikke besejget hverken Vold eller Muur. Men ved Dagens Frembrud drog han sig dog ikke tilbage i sin Leir, og Padua blev i bange Forventning, om Angrebet skulde begynde paa ny. Da tordnede efter kort Frist en stor Bombarde, og gav Tegnet til igjen at storme; paa den hele Linie rykkede Venetianerne med Feldtraabet Sanct Marco endnu engang mod den betrængte Stad. Hærse-
terne satte sig i Spidsen for deres Folk, Galeazzo Gonzaga lod Breschen storme, Francesco Carrara forsvarede den. Her var Kampen haardnakket, sex Gange stormede Fjenderne, sex Gange bleve de kastede tilbage. Da greb Gonzaga, da han saa sine blive modløse, en Hellebarde, steg ned i Graven, satte Stormstigen til Jordhøien, og blev nedstyrtet ved et Landskud af Francesco. For Porten della Croce, Venetianernes Hovedangrebepunkt, var den anden Proveditor Bembo bleven svært saaret af en Pils, og her syntes ogsaa Seiren at hælde til de Beleiredes Side, thi intet lignede Paduanernes Udholdenhed, hvis Fruentimmer med Landsen i Haanden blandede sig mellem de Stridende, eller togte Dlie og Beeg, for at gyde det paa de Stormende. Endog Børnene bragte Pile og sparsomme Levnetsmidler, hentede Vand til de udmattede og slæbte Waaben bag efter sig, for at give dem til de Kæmpende; endog de Enge for-

lode tildeels deres Leie og snege sig paa Volden, for at vie deres sidste Timer til Fædreneftadens Forsvar.

Hvor Faren var størst var ogsaa Fyrsten af Padua tilstede. Han ansporede de Kjømpende ved Ord og Gjerning, aabnede sin Kjælder, delte det Sidste med sine Borgere og vedligeholdte saaledes sine tro Undergivnes Mod og Udholdenhed.

Med korte Afbrudelser havde nu Stormen været fra Kloften to om Morgenen, Middag var allerede længe forbi, og stedse vedblev Fienden; stedse kastet tilbage fornyede han bestandig Angrebet, og saa halstarrig som om Venetigs Skjæbne var afhængig af denne Dag, drev Anførerne deres Folk til Slagterbænken.

Endelig da Solen begyndte at synke og Beleirerne saavel som de Beleirede vare saa afkræftede at de næsten ikke mere kunde kjæmpe, men længtes efter Ro, drog Venetianerne sig efter et Tab af 2000 Døde tilbage i deres Leir. Dog saa godt havde Paduanerne det ikke; de maatte, saa udmattede de ogsaa vare, arbejde om Matten paa Breschen, men den Berømmelse, som de havde erhvervet sig, styrkede deres Mod og gav dem ny Kræfter hertil. Den følgende Morgen var Breschen igjen tilstoppet, til ingen Nytte havde Venetianerne ført deres Folk Døden imøde.

12.

Beatrice havde ikke taget Deel i Paduanernes Begeistring. Fyrstens Handlemaade, der, istedet for at redde

de sin Søn, førte sine tro Borgere til Slagterbænken, forekom hende at være Synd. Hun troede efter hvad hun havde hørt i Venedig, at Padua var fortabt uden Redning, og hvad hun saa her, bidrog mere til at bekræfte end betage hende denne Troe. Hun var, vakt af Larmen om Natten, staaet op og traadt til Vinduet, hvorfra hun havde udsigt til Sanct Croce, og herfra kunde hun betragte det frygtelige Skuespil. Men da det begyndte at dages sneeg hun sig gjennem de mennesketomme Galler til den Døde, sad sig ved Siden af hans Døds seng og overlod sig til sine mørke Tanker; derpaa gik hun tilbage til sit Gemak, saa igjen ud, og hvad Dagen vilte, var intet frygteligt skjønt, men et hjertesønderrivende Skuespil. Hun saa de Saarede blive bragt ud af Fægtningen, hørte deres Jamren, og intet holdt hende mere tilbage i Palladset; hun ilede ned paa Gaden, var virksom i at understøtte de Saarede, hentede Viin og Brød, og hjalp at forbinde Saarene saa godt hun kunde.

Da Fyrsten om Aftenen udmattet betraadte sit Pallads, hvor hun modtog ham og sagde ham noget Forbindtligt over den erholdte Seier, takkede han hende, men syntes ikke beruset af sin Seier. Den Mængde Døde og Saarede som denne Dag havde kostet ham, formindskede de tilkjæmpede Fordeles Værd; endnu en saadan Dag og han manglede Magt til at forsvare sig for Fremtiden. "Fortæl min Søn, hvis Du skulde see ham i Venedig," sagde han til Beatrice, "hvad her er skeet, siig ham at han ikke mere skal stole paa Padua, det vil falde, men hans Fader vil gaa ærefuld under."

Da Beatrice den følgende Dag havde ledsaget Antonio til hans Hvilested, anbefalede hun sig hos Fyrsten, der, saa ligegyldig han endogsaa vilde være ved Afskeden, dog var meget bevæget. "Lev vel," sagde han, rækkende hende sin Haand, "skulde vi nogensinde gjensees, saa maa det skee i Fred og ikke paa en saa blodig Dag som den i Gaar."

"Hilsset, Herre, hilsset sees vi bestemt," svarede Beatrice, trykkende hans Haand heftigt til sine Læber og forlod ham med beflemt Hjerte.

Markgreven af Mantua modtog hende ogsaa denne gang venligt, Capitainen med stedse forheiet Deeltagelse. Men da hun kom til Venedig syntes den gamle Muratori at være forandret, han modtog hende kold, dog desto hjerteligere modtog Alfons Gritti hende. Constance Peralta var blevet hende en tro Støtte.

I Padua var efter de afflåede Storme indtraadt en trykkende Rolighed. Venetianerne gjorde intet videre Angreb, de overlode det til Smitten og Hungeren at erobre Padua for dem; de holdt det efter Paolo Savellis Død, der indtraf nogle Dage efter Stormen, kun omringet, men haabede dog stedse, som de altid pleiede at gjøre, at naa deres Maal ved andre, mindre farlige Midler. Ikke uden al Forbindelse med Staden, søgte de at vinde Paduanerne ved Løfter, og da dette mislykkedes, skød de Pile i Staden, ved hvilke der var heftet Sedler, som truede Padua med blodig Hævn, naar det længere vedblev at forsvare sig med en saadan Haardnakkenhed, Staden skulde blive gjort lige med Jorden, og det skulde gaa Indvaanerne

værre end dem i Zara og Candia; de gave dem ti Dages Betænkningstid. Dette rystede vel ikke Paduanernes Trost, dog yttrede de høit det Ønske, at Fyrsten skulde underhandle med Venedig. Den sidste Gæst var fortæret, ristede Hvedekorn tjente dem som Brød og selv Fyrsten havde med Saarer i Vinene ladet sin Stridshingst slagte, for at række det sidste Kjød til de Syge. Men alligevel blev han fast ved sin Beslutning; han kjendte den Utilfredshed som herskede i den fjendtlige Leir, og at der kun behøvedes en liden Tilskyndelse, saa gik de venetianske Soldater fra hinanden; han vidste at Smitten ogsaa viste sig der, og modstod derfor endog sin Sønns Bønner, der ikke som han vilde lade det komme til Yderste.

Saaledes henrandt nogle Uger under Sorg og Mangel. Det indtrædende Regnveir gav Carrara det Haab at Venetianerne maatte ophæve Beleiringen, men det som hans Egnes Trost saa herligt havde vedligeholdt, berøvede en Fremmeds Forræderi ham. Giovanni Beltramo, en Vicentianer, og Capitain for en Skare Soldater, indlod sig hemmeligt i Underhandlinger med Markgreven af Mantua, og da det var overdraget ham at bevogte Forstaden Sanct Croce, det vigtigste Forsvarspunkt, lod han om Natten under et intetsigende Paaskud Portene aabne, hvor strax halvtredshundstyve fjendtlige Fodfolk trængte ind, nedstødte Bagten og tillige Forræderen og da flere fulgte dem, udbredte de sig i Forstaden.

Padua var deelt i flere Qvarterer, hvoraf ethvert havde sine særdeles Mure og Porte. Fyrsten, som just besøgte Bagterne hørte Larmen, samlede, hvad han hur-

tigt kunde bringe sammen og søgte, om ikke at drive Fjenden ud af Forstaden, saa dog i det mindste at opholde ham saalænge, indtil Indbyggerne i Forstaden kunde redde sig ind i den indre Stad med deres Gode. Men hans Illage var forgjæves. Den Efterretning, at Fjenden var i Staden, opfyldte de ellers saa tappre Paduanere med en panisk Skræk; forgjæves kaldte Stormflokkerne fra alle Taarne til Waaben, Ingen horte derpaa, Enhver ilde for at redde sit Kjøtbareste fra Plyndring, Modet var vejet fra Paduanerne, Carraraerne stode forladte, kun omgivne af saa Soldater, for den indtrængende Fjende.

Sanct Croce var tabt; og Fyrsten kunde ikke gjøre andet end drage sig tilbage i den indre Stad og være beredvillig til Underhandling. Men i Besiddelse af Forstaden og ved Borgernes øiensynlige Afkræftelse vilde Proveditoren ikke indlade sig i nogen Underhandling og saaledes maatte han, følgende Markgreven af Mantuas Raad, begive sig under sikkert Leide til Leiren og der personlig lede Underhandlingerne.

Med tilbageholdt Forbittrelse, dog endnu vedligeholdende sin Værdighed, gik den ædle Fyrste den tunge Gang. Han fandt hos Markgreven Republikens tre Proveditorer forsamlede. Der erklærede han dem, at han under ærefulde Betingelser vilde overgive den endnu i hans Magt staaende Stad og Slottene, men antog de ikke disse Betingelser, saa vilde han begrave sig under Paduas Ruiner.

Proveditorerne undskyldte sig med Mangel paa Fuldmagt til nu at underhandle med ham, forlangte ubetinget Underkastelse, og at han derpaa skulde gaa til Vene-

dig og selv underhandle med Signoriet. Dette afflog han. "Markgreve af Mantua," vendte han sig til denne, "J er Soldat, Eder anbetroer jeg uden Betyrning min Stad og mine Slotte. Dog, J indestaaer mig med Eders Vre for at jeg, hvis jeg ikke kommer overens med Republiken, igjen tilstilles min Stad og mine Slotte i den Tilstand, hvori jeg overgav dem til Eder." Gonzaga lovede det med sit fyrstelige Ord og Haandslag og den dybt Nedsøiede vendte tilbage til Padua.

Her forsamlede han Statsraadet og de anseeligste Borgere. "For at redde Eder fra Fordærvelse og Plyndring, opofferer jeg mig," sagde han til dem, "underkast Eder, send Deputerede til Venedig, ansøg Signoriet om at beholde Eders Friheder og Privilegier, jeg vil ogsaa sende Gesandter der skal underhandle for Eder, naar Eders Vel er sikket vil jeg først sørge for mig selv. Men vil Venedig kaste Slaveaaget over Eder, saa lad os modig vove den sidste Kamp."

De Tilstedeværende trykkede ham taase i Haanden, de følte hans Edelmødighed, men de manglede Mod til fyrigt at udtale deres Følelser. De udnævnedesotte Mænd, som med to af Carraras Gesandte endnu samme Dag drog til Venedig.

Signoriet nægtede Fyrsten af Paduas Gesandte at komme for sig; Stadens Afsendte modtog de derimod naadigt, forsikkrede, at naar de uden Carraras Indblanding frivillig aabnede Portene og underkastede sig Republiken, skulde alle deres Rettigheder blive bekræftede. Næsten tvang de Deputerede til at indgaa dette vanærende

Förliig og to af dem begave sig strax paa Veien til Padua for at formaa Folket og Raadet til igjen at tilegne sig Herredømmet og derpaa overgive sig til Venetianerne.

For at iværksætte denne Omvæltning uden Modstand og Tidspilde, maatte Gonzaga paa Signoriets Befaling indbyde Carraraerne til en vigtig Samtale i Leiren, og Skjæbnen vilde at Begge, stolende paa Markgrevens Ord kom i Leiren, som de ellers aldrig pleiede at gjøre. Han holdt dem tilbage under mangeslags Paaskud, og da Fyrsten, anende noget Ondt, trængte paa at vende tilbage, førte Proveditorerne ham foran Teltet, for at vise ham, hvorledes Sanct Marcos Fahne vaiede paa Chiesa del Santo, ved Siden af den med det røde Kors, Staden Paduas Waaben.

"Nu kjender jeg min Skjæbne," sagde Fyrsten, fastede endnu et Blik paa sin Fædrenestad og gik, vendende den Ryggen for bestandig, tilbage i Teltet. "Markgreve af Mantua," sagde han her til Gonzaga, "naar Fyrster bryde deres Ord, paa hvem skal Manden da endnu stole? Ved Gud, min eneste Herre, jeg føler mig i dette Dødsblik høiere, staaer friere for Eder end I for mig, og vil i Sandhed ikke bytte min Plads med Eder for alle Skatte i Verden."

Gonzaga trak paa Skuldrene, fastede et meget figende Blik paa Proveditorerne og taug. Endnu samme Nat blev Carraraerne, halv tvungne, halv frivilligt, førte til Mestre.

I Padua herskede imidlertid mørk Stilhed. En lille Hob Oprørere søgte under Raabet: "Sanct Marco

leve, Folket leve, Carraraerne dø!" at oprøre Folket og plyndre Palladserne, men Borgerne hang alt for meget ved deres gamle Herrer, til at de skulde benytte sig af deres Ulykke; de havde ikke Mod til at forsvare deres Fyrste, men elskede ham dog for meget til at ville gjøre ham ondt; de forholdt sig rolige, og taalte, at den af Oprørerne udvalgte Podesta den følgende Morgen aabnede Portene for Venetianerne.

13.

Da de vare ankomne til Mestre erholdt Carrara Efterretning om Stadens Overgivelse og at Soldaterne havde fulgt Slottene til Venetianerne. Han indsaae vel nu, at der ikke var mere at tænke paa nogen Underhandling, og at Alt kun endnu var afhængig af Signoriets Vilkaar, til hvis Høimodighed han kun havde liden Tiltro; Paduanernes Opførsel krænkede ham dybt, hans Baabenbroders Forræderi smertede ham, men næsten ligesaa meget oprørte Gonzagas Uordholbenhed ham. Derfor studsede han og var tillige forbittret, da han pludselig saae denne træde ind til sig.

"Trods Eders haarde Ord, Carrara!" begyndte Markgreven, "kommer jeg, for at give Eder det Raad, ikke længere at modstaae Skæbnen, men frivillig gaa til Benedig og underkaste Eder Signoriets Høimodighed. Der bliver Eder intet andet tilovers. Endnu lever Eders Søn Giacomo, og jeg har det Haab, at han, saavel som I, vil blive fadt i Frihed. I er vred paa mig, fordi jeg ikke har

N. B. 2 B. 3 S. 5

holdt mit Ord; kunde jeg det? — I har havt alt for meget at gjøre med Republikken, til ikke at kjende dens Handelsmaade, og derfor maa I undskyld mig. Vi have begge feilet da vi kjendte Signoriet; I skulde ikke troe mit Ord, jeg skulde ikke give Eder det.”

Carrara blev mørk og uvenlig.

”Jeg vil selv ledsage Eder til Venedig, tale for Eder, tale kraftigt, men kun først naar Eders Sag tager en slem Bending, ellers vilde jeg mere skade end nytte Eder. Ræk mig Eders Haand til Forsoning og følg mig frivillig, ellers, jeg siger Eder det aabent, ellers vil I voldsomt blive slæbt til Lagunernes Stad.

Fyrsten betænkte sig et Dieblisk, han vilde ikke gjensidig støde den sidste Ven fra sig, derfor rakte han ham, om end med dulgt Raseri, Haanden og fulgte ham med sin Søn Francesco i det beredt liggende Fartøi.

Da de gennem Georgs = Qvarteret seilede ind i Venedig ledsagede en Mængde Fartøier dem, hvori Pøbelens Udskud befandt sig, og som hilsede dem med det Skrig: ”Carraraerne dø!” De naaede dog uden Mishandling den for dem bestemte Bolig, hvor de bleve nøie bevogtede, men dog behandlede med al den Agtelse der tilkom deres Stand.

Noget Dage derefter blev Fyrsten tilligemed hans Søn indbudne til Signoriet. De fulgte denne Indbydelse, og traadte i den Forsamlingsal hvor dettes Sammenkomster pleiede at holdes. Her kunde de af Senatorernes Ansigt strax læse deres Dom, thi omendstjondt Dogen Michelo Steno hilsede dem med Agtelse og anviste dem Plads ved

sin Side, saa skinnede dog saa djævelsk Glæde ud af Dine paa de stolte Mobiler, over at see de frygtede Herrer af Padua som Fanger for sig, at endog saa den Driftigste havde tabt Modet; Fyrsten af Padua tabte det ikke. Han besvarede med Værdighed de Bebreidelser som Dogen gjorde ham, beviste, hvorledes han blot ved deres Handlemaade var bleven nødt til imod sin Villie at gribe til Vaaben mod Republikken, som han skyldte Taknemlighed fra tidligere Tid. Men jo mere han beviste at det var deres Skyld, desto mere opbragte han Senatorerne mod sig.

Denne Forsamling havde varet til henimod Aftenen og med enhver henrivende Time syntes Carraraernes Skjæbne at blive mørkere. Da Ratten indbrød affærdigede Dogen dem med den tørre Basteed: "Om saa Minutter skal I erfare vor Beslutning.

De bleve nu, da de forlode Salen, ikke førte ned af den høie Trappe, som førte til den indre Slotsgaard i Palladset, men ledede gennem ubekjendte Gange over en Bro, hvor en Jerndør aabnede sig og hurtigt lukkedes efter dem.

"Det lakker ad Enden, Franzesco," hviskede Fyrsten til sin Søn, "vi gaa Døden imøde."

"Som Gud vil," svarede denne, "jeg kjendte vor Skjæbne endnu førend vi betraadte denne Stad, den overraster ikke mig; vee den, som stoler paa Venedig."

Under denne Samtale gik de op ad flere Trapper.

Det er godt, at Vinteren er for Døren," sagde Franzesco og Fortvivlelsen lod ham spotte over sin Skjæbne,

"saa brænder dog Vintersolen ikke saa hødt paa disse Blytage."

Men Fyrsten taug, hans Mod var den stille Hengivelses Mod, han saae rolig paa Døren, som Fangevogteren aabnede, men da denne var i Begreb med at aabne en anden, sagde han, stuende mod Himlen: "Nu kommer min Grav. Farvel Verden med Din Glands!" Uforfærdet traadte han ind og laa i Giacomos Arme.

Var det Medlidenhed, var det Grusomhed som havde bevæget Signoriet til at gjøre Giacomos Fængsel til Faderens og Broderens? — Gjensynet var saa hjertesønderivende, at selv Bartels og Bonifacio, som ogsaa her forrettede deres Embede, omendstjødnt Begge vare vante til det Skrækkeligste, vendte deres vanstaaede Ansigter til Siden og snege sig bort. Bag dem luffede de Tjernportene og det forekom Carraraerne som om de hørte det dumpe Skrald paa deres Liigtister.

De tre Fængnes Smerte var længe stum; i det første Dieblis lod Gjensynets Glæde nogle lindrende Draaber falde i deres Lidelsesbæger, men snart derpaa udbrød den høit.

"Gud er naadig!" raabte Faderen, omfavnende sin Søn med begge Arme og trykkende ham til sit Hjerte, "han lader os dog forenede gaa Dødstimen imøde, og blive tilsammen i de saa Levedage som Venedig forunder os. Nu velan, vi ville nyde dem til Bøddelen kalder os. Vi ville berede os, som om det var til en Kamp, at vi modige og ubøiede kunne see Dren blinke over vore Hoveder!"

Saa glade, som om de beredte sig til en Seiersfest, saae Sønnerne paa Faderen, og deres Haandtryk, det glade

Die, sagde dem lige saa tydeligt som Ord, at de strax vilde gaa Døden imøde med modig Forventning.

"Jeg staaer allerede nær Graven," vedblev han efter en Pause og saae veemodig paa sine Sønner, "jeg har ikke mange Dage at opoffre Skjæbnen, men I staaer i Eders Ungdomskraft, Eder smilte Verden venlig imøde, Eders Liv var endnu den skønne Tid, Høsten af modne Gjerninger; Eder beklager jeg! Min Skjæbne har draget Eder med i Fordærvelse, jeg gav Eder Livet jeg giver Eder Døden!" Han trykkede dem med Hefstighed til sig, saae mod Himmelen, derpaa paa sine Sønner og vedblev: "I har gennemvandret en skøn, men kort Bane, I har seet vort Huus i høieste Glæde — har seet den udslukkes, derfor kan Døden kun være Eder et venligt Budskab, som i det Dieblis kalder Eder fra Livet, da det ikke mere har nogen Ynde for Eder. Derfor være den os velkommen, vi ville forberede os paa den og modige vente den."

"Det ville vi, Fader!" raabte begge, og fra dette Dieblis sagde de Livet og Haabet Lev vel, ventede intet mere af Skjæbnen, og nærede kun endnu det Ønske, at dø paa een Dag.

14.

Efterretningen om Paduas Fald havde berøvet Beatrice den sidste Straale af Haab; — Gritti fortaug hende ikke Carraras uundgaaelige Skjæbne. "Jo uretsfærdigere Republikken handler, desto grusommere er den!" sagde han, ikke tilbageholdende sin Utilfredshed, "Retfærdighed, Naade fjender den ikke; hengiv Eder i Eders Skjæbne, saaledes

som jeg maatte gjøre det, og stoel kun endnu paa det Hiinsides!"

Med denne Trøst, som i dette Dieblif kun gav hendes Smerte liden Lindring, blev hun alene i sit eensomme Gemak; ogsaa Fiorella, der stedse trøstede hende søsterlig, var syg, og saaledes sad hun længe ganske forladt, hengiven til mørke Tanker, i Skumringen, da pludselig en Tanke faldt hende ind og med den en mat Straale af Haab; hun sprang op, befalede en Tjener at hente en Gondol, kastede Rappen om, tog Masken for Ansigtet og vilde netop forlade Børselset, da Døren aabnede sig og Constance traadte ind.

"Hvorhen saa hastig, Beatrice?" spurgte denne, holdende hende tilbage — "Hvorhen?"

"Slip mig, Signora!" afbrød den ilende Constance, "det gjælder hans Redning! Slip mig!"

"Hans Redning?" sagde Constance smertelig. Alle Beie, som i Venedig staa aabne for List og Raade, har jeg betraadt; jeg har ileet fra den skjelende Bonifacius til Dogen, har forødt Penge og Bonner, Enhver strakte Haanden ud for at tage, for Carraraerne vilde ingen gjøre noget. Hvad der er mit har jeg opbudet, jeg har budet den elendige Fangevogter ti Tusinde Gylben, og han, som hele Aaret igjennem ikke stikker en Guldgylben i sin Lomme, forfærdedes for mine Ord, bævede af Frygt og lod sig ikke bevæge. Intet hjalp, al min Møie var forgjæves, og saaledes har jeg ikke mere at haabe for ham, ikke mere at haabe af Verden. Jeg kommer derfor for at sige Eder Levvel."

"Lev vel!" svarede Beatrice afspredt.

"Imorgen siger jeg haade Verden og Eder Levvel og gaaer i et Kloster, for der at afbøde mine Synder."

"Deri gjør I vel!" afbrød Beatrice hende paa ny, tænksom paa noget ganske Andet.

"For at afbøde mine Synder," vedblev Constance, "og vinde Rolighed for mit Hjerte."

"Haaber I det?" sagde Beatrice rast, da hun endelig havde agtet paa Constances Ord og hendes Tanker vare hos hende. "O, hvor I tager feil! Her vil I endnu finde Ro, her under denne Himmel? Nei, ædle Kone, Eder og mig skænker kun Graven Rolighed. Men gaa Eders Vel, Gud styrke og lønne Eder for det Gode I gjorde imod mig paa mit Sygeleie, og skulde I i Eders Klostermure høre om hans Død, saa beed for Beatrices evige Vel. Lev vel!" Hun kyskede stormende Constances Haand, trykkede den til hendes Hjerte, kastede endnu et veemodigt Blik paa den Forundrede og ilede bort.

"Hvorhen skal jeg ro Eder, Signora?" spurgte Gondolieren, da hun rast traadte i Gondolen.

"Til Dogens Pallads!" svarede hun.

Paa den Vel hastede Gondoliererne sjældent med deres Kareflag. Hvo som seilede til Sanct Marco, hvo som betraadte den høie Trappe til Dogens Bolig havde sjældent et glad Hjerte, og Rummeren hang sig blytung ved den ellers saa lette Kare. Og saa idag gleed Gondolen langsomt gennem de mørke Canaler, og da den endelig standsede ved Pladsen Sanct Marco, sprang Beatrice iland og befalede

Gondolieren at vente; den gamle Mand brummede hen for sig: "Det vil være en forgjæves Gang, gode Signora."

Da Beatrice trådte i Palladsets indre Gaard, spurgte hun en Forbigaaende, hvilken Vej der førte til Dogens Gemakker. Manden, sandsynligviis en af Republikkens Tjenere, var strax beredvillig til at føre hende, han maatte desuden vide god Beskeed, thi han bragde hende gennem labyrinthiske Gange, i hvilke de ingen menneskelig Sjæl mødte, til en stor Hal, hvori det vrimlede af Tjenere; den tjenstfærdige Fører vinkede ad en af dem og talte sagte med ham, hvorpaa Tjeneren nærmede sig Beatrice.

"Hvad er Eders Forlangende, Signora?"

"At tale med den durchlaughtigste Doge."

"Paa denne Tid kan kun vigtige Ting bevæge Herren til at give Audients. Kunde I ikke sige mig hvad I har at foredrage ham?"

"Siig Dogen at jeg har en Skrivelse af Vigtighed at overgive ham fra Capitain Polenta von Ravenna."

Tjeneren gik og Beatrice saae sig nu udsat for det gabende Tjenerstabs Nysgjerrighed, der gjorde hende mere uvillig end forlegen.

Den som havde meldt hende kom snart tilbage. "J er kommen paa en god Tid, Signora!" sagde han. "Herren tillader at I træder ind til ham, men I maa dog først aflægge Masken, thi det er imod Skik og Brug at træde for Dogen med Maske."

Beatrice fulgte Tjeneren, tog Masken af i Forgemakket og traadte med bankende Hjerte i Republikkens Fyrstes

Bærelse. En gammel, høi Mand, af mere strængt end ærværdigt Udseende sad ligeoverfor Døren paa en Lænestol og vinkede ad Beatrice, som med Brevet i Haanden fastede sig paa Anæ for ham og overrakte ham det uden at kunne sige et Ord.

"Staa op Signora," sagde Dogen, skarpt betragtende Pigen, "jeg kan ikke lide denne Stilling; staa op!"

Beatrice stod op. Dogen brak Brevet uden at see mere paa hende, og medens han læste, vendte Pigen intet Die fra ham. Omendstjøndt hun ikke kjendte Brevets Indhold, saa lod dog Capitainens Befaling, kun med stor Fare at benytte sig af det, hende formode, at det maatte være af Bigtighed; men hun kunde ikke læse noget i Dogens Afsyn; hans Pande furede sig ikke, hans Mund fortrak sig ikke til noget Smil, Ansigtet blev koldt og ubevæget, det lod kun til at han blev eftertænkende; derpaa laa han igjen Brevet sammen og gjemte det i et lille Skrin af Sølv og Ibenholdt.

"Jeg takker Eder for Overbringelsen af Skrivelsen," sagde han nu, reisende sig fra sit Sæde. "Skulde I see Capitain Polenta tidligere end jeg, saa bring ham min Hilsen." Han gav hende et Tegn til at bortfferne sig.

Beatrice var overrasket af denne korte Affærdigelse. "Min naadigste Herre, sagde dette Brev Eder ikke noget, som angaaer mig?" spurgte hun stammende.

"Onsker I ellers endnu noget af mig, saa foredrag mig det," svarede Dogen just ikke venlig.

"Herre!" raabte Beatrice og sank paa ny for hans Fødder, "vær barmhjertig, skänk Carrara Liv og Frihed."

"Signora!" foer Dogen overrasket og rystet op, men han befindede sig hurtigt og der var igjen Ligegyldighed og Rolighed paa hans Ansigt. "Staa op, I veed jeg kan ikke lide dette." Han boiede sig ned til Beatrice medens han sagde dette, for at reise hende op. "Kjender I den mig overbragte Skrivelses Indhold?" spurgte han derpaa den Opstandne.

"Nei naadige Herre!"

"Nu ligemeget!" vedblev han efter nogle Diebliske, i hvilke en roligere Jagttager end Beatrice let kunde have bemærket Kampen, som maatte foregaa i hans Indre. "I har foredraget mig en Bøn, som det ikke tilkommer Dogen at opfylde, men hele det forsamlede Signorie; vend Eder til det, Opfyldelsen ligger uden for min Magt. Men jeg raader dog Eder, i Gærdeleshed Eder, Carraras Elskede, ikke at forsøge dette, det kunde have flemme Følger for Eder. Har I ellers endnu en Bøn, som jeg kan opfylde uden at krænke min Værdighed og Pligt, saa vær overbevist om min Beredvillighed."

Medens Dogen talede saae Beatrice ham stivt i Øinene og mumlede hen for sig: "Intet Haab mere for dem?"

"Intet!" svarede Dogen kold.

"I vilde opfylde mig et Ønske, naadige Herre," begyndte hun nu i afbrudte Sætninger, som Een, der er hængsunket i Tanker.

"Ja, men sig mig det hurtigt og kort."

"Maa Tyrsterne af Padua dø, saa lad mig vide Dag og Time naar Giacomo Carrara skal ende."

"Har I ellers intet Ønske? Nu, denne Bøn være

Eder opfyldt," sagde Dogen, "men gaa nu med Gud! Han ringede og befalede den indtrædende Tjener at ledsage Signoraen ned.

For dybet i sig selv, kun tænkende paa hendes Skjæbnes nære Afgjørelse, gennemskreed Beatrice de gabende Tjeneres Række, som dennegang fandt mere Stof for deres Nysgjerrighed, da Pigen, meget for meget beskjæftiget med sit Indre, havde glemt at tage Masken for. Taus gennemskreed hun de mørke Gange, fulgte mekanisk Tjeneren og hans Fakkell, og blev, efter at han havde forladt hende ved Foden af den høie Trappe i den indre Gaard, eftertænkende staaende.

Hvem veed hvor længe hun, tænkende paa Giacomo, var bleven staaende som fastnaglet paa det samme Sted, hvis ikke de raa Toner af Soldaterne, som havde Vagt her, havde vakt hende af hendes Drømme: "Her sømmer det sig ikke Signora, at blive staaende og gabe! Borsjern Eder!"

Krigerens uvenlige Grindring vakte Beatrice af hendes Eftertanke, hun gik taus over Gaarden gennem Porten, hvor hendes Tjener ventede hende og ledsagede hende til Gondolen.

Rolig, som om Dogen havde opfyldt alle hendes Ønsker, vel mere hengiven i sin Skjæbne, saae hun nu i Fremtiden, som ikke mere syntes hende omgivet af mørk Taage, men forekom hende som en yndig Morgenrøde; thi hun havde i denne korte Time sagt Livet Lev vel. Da Gondolen bøjede i Kanalen, i hvilken Sanct Marcos Fængsler laa, saae hun op til de smaa, tæt tilgittrede Mahninger,

fra hvilke kun hist og her et lille Lys glimtede, som fra Haabets Straale, der endnu fra oven lyfte for den Ulykkelige.

"Hvilket af alle de blege Lys skinner mig vel imøde fra Dit Fængsel, Giacomo?" tænkte hun. "Vær kun taalmodig endnu en kort Tid, min Elskede, og det himmelske Lys vil lyse Dig imøde fra Gravens Nat. Smerte og Græmmelse vil være forsvundet, Padua og Verona forglemt, men ikke Din Beatrice.

Piilsnar gled Gondolen forbi dette Sted, og snart kunde Beatrice træde ind i sin Bolig. Her blev hun overrasket ved en gammel Bekjendt som hun forefandt. Det var Capitain von Ravenna som medens Paduas Beleiring endelig var bleven fjed af Krigerlivet og kommen til Benedig, for at sige sine gamle Bekjendte et Levvel og derpaa den næste Morgen drage til Ravenna for at udhvile der. Deeltagelse drev ham til Beatrices Bolig og da han erfoer at hun var gaaet til Dogen, anede han snart hvorfor og ventede nysgjerrig hendes Tilbagekomst. Beatrice modtog den gamle, ærværdige Mand saa hjerteligt som hendes Sjæletilstand tillod det. Neppe havde han hilset hende, saa spurgte han ogsaa om hvad hun havde ubrettet hos Dogen; Beatrice fortalte ham nu troligt Alt og meddeelte ham sin Forundring over Dogens underlige, for hende uforklarlige Opførsel.

"Jeg troer nok at dette maatte synes Eder forunderligt," sagde Capitainen. — Dersom jeg ikke imorgen forlod denne Stad og Republikkens Tjeneste, saa vilde jeg selv ikke vove at løse Eder Gaaden, men saaledes kan det

stee. For flere Aar siden, da jeg stod i Viscontien af Mailands Tjeneste, havde vi ved Udby en varm Træfning med Venetianerne; vi seirede, forfulgte Fjenden, og Dogen, dengang endnu Proveditor ved Hæren, blev fangen af simple Soldater, som strebes om hvem der skulde tilhøre den Fangne, og fordi de Umennesker ikke kunde enes derom, skulde ingen af dem have ham. Der reed jeg netop forbi da den Ene allerede havde flaaet ham Hjelmen af Hovedet og en Anden rettet Landsen paa ham. Jeg sprængte til, befriede ham og den fra den øiensynlige Død Reddede gav mig uopfordret, sandsynlig endnu i Dødsangsten det Løfte, at det Første som jeg forlangte af ham, det være hvad det vilde, skulde troligt blive opfyldt af ham, naar det kun ikke var imod hans Pligt og Samvittighed. Jeg har siden denne Tid hverken bekymret mig om Proveditoren eller Dogen Michelo Steno, og ikke tænkt paa hans Løfte; men Eders og Carraras Skjæbne gik mig til Hjertet, da erindrede jeg mig hans Løfte, gav Eder Skrivelsen, i hvilken jeg manede ham om hans Sed og bad ham, at opfylde Eders Bøn, saa at jeg paa en Maade overdrog min Ret til hans Ord paa Eder og han har som en ægte Venetianer listig trukket sig ud af Slingen. Jeg har villet hjælpe Eder, og det gjør mig ondt, at jeg ikke kunde det."

"Hvorned kan jeg takke Eder for Eders Godhed?" sagde Beatrice rørt. "Jeg gjorde saa gjerne noget hvorved jeg kunde bevise Eder hvor dyrebart I er mig, thi det gjør mig sandelig ondt at blive Eders Skyldnerinde."

"I har allerede betalt mig forud i Verona," afbrød Capitainen hende. "Men," sagde han, "vil I virkelig yde

mig Tak, saa syng mig endnu engang den Sang om Albe-
ric de Barbino, som I sang for os i Vicenza."

"Naar I ønsker det!" svarede Beatrice og greb Lut-
hen. Ak, hendes Hjerte var ikke stemt til Sang og hendes
Sjæl ikke ved den. Da hun havde endt, takkede den
Gamle hende; sluttede hende i sine Arme og rystede tros-
hjertig hendes Haand. Gid det gaa Dig vel, stakkels Barn!"
sagde han rørt og bortffjernede sig.

15.

Markgreven af Mantua havde, sit givne Ord tro,
endelig taget sig af Carraraerne og med meget Mod for-
langt af Signoriet, at det skulde holde sit Løfte, sætte
Fyrsten og hans Søn i Frihed og igjen overgive ham Slot-
tene og det Indre af Staden Padua indtil Underhandlin-
gerne vare endte. Men hvor kraftige hans Ord end vare
saa vare de dog talede i Vinden. Dogen gav ham det
Raad, kun at bekymre sig om hans Krigsfolks Mandstugt,
men aldrig om Senatets Beslutninger, Republikken taalte
ikke Trettesættelser af dens Tjenere. Med dette haarde
Svar blev han affærdiget og døde nogle Dage derpaa;
Belunderrettede vilde vide, at Republikken betalte Frimø-
dighed med dyr Løn. —

Beatrice levede imidlertid et eensomt, stille Liv.
Alfonso Gritti blev, trods mangel paa Advarsel, hendes tro
Ven og besøgte hende næsten daglig; men om Carraraerne
formaaede han dog ikke mere at bringe hende Efterretning;
Timands-Raadet, under hvilket de Fangne stode, vidste
at indhulle deres Skjæbne i et uigjennemtrængeligt Mørke.

Saaledes vare Uger og Maaneder hentrundne, Beatrice er-
foer intet om *Giacomos* Liv, intet om *Carraras* Død.
Da vandrede hun endnu engang til *Dogens* *Pallads*," blev
indladt og erholdt den korte Beseed: "Sorg ikke, jeg skal
holde Ord;" og den Arme, som næsten mere længtes efter
end frygtede for den afgjørende Time, vendte, ledsaget af
en mat Straale af Haab, tilbage til sin Bolig.

Constance havde forladt *Venedig* og med Republik-
kens Tilladelse taget Sløret i et af hende rigt begavet
Kloster i *Berona*; *Beatrice* havde ikke seet hende mere.
Af Alle var *Fiorella* kun endnu bleven hende tilbage, som,
mindre stærk end hendes Herskerinde, ikke med lige Mod
kunde bære *Giacomos* og dennes Skjæbne; hun visnede
medens Kummeren med sin forstyrrende Aand ikke havde
kunnet forjage Kindernes yppige Friskhed paa *Beatrices*
Afsyn. Men paa *Beatrices* Aand havde den virket øde-
læggende. Munterheden var borte, intet venligt Smil
omtraf mere den yndige Mund, ingen Elskovssang tonede
mere i Skumringen, Luthen var forstummet; med Sangen
om *Alberic de Barbiano*, som hun havde sjunket af Tak-
nemmelighed i Smerte og Græmmelse, sprang dens Strænge
og kun Tanken paa det Hiinsides opfyldte hendes hele Sjæl.
Men ingen Præst viiste hende Veien derhen; Smerten var
hendes Præst, hun behøvede ingen anden.

En Aften sad hun alene i Skumringen, *Gritti* havde
nylig forladt hende og *Fiorella*, beskæftiget med et eller
andet huusligt Arbeide, var heller ikke tilstede, da bankede
det stærkt paa hendes Dør. Hun foer op; det forekom
hende, som om Døden bankede manende paa Porten; —

en Mand traadte ind, som hun ikke strax kunde gjenkjende. "Signora!" sagde han, trækkende en Lygte frem under Skappen, og Bonifacio stod, med nedslaaet Hode, for hende, "Dogen lader Eder sige, idag, i Midnatstimen! — Gud og hans Helgene med Eder!" — Med disse Ord ilede han til Døren og forsvandt.

Beatrice saae bevægelsesløs efter ham; iskold Døds-
gysen gjennemfoer hende. Hun havde i hele Maaneder
forberedt sig paa denne Efterretning og Slaget traf hende
dog saa frygteligt, saa uventet. I dette Dieblis slog Klof-
ken. Endnu tre Timer, tre lange og dog saa korte Ti-
mer!" udraabte hun gysende. "Det er skrækkeligt at kjende
de Minutter, i hvilke man skal løsrive sig fra det skønne
Liv og maa kaste alle dets Yndigheder i Forgængelighedens
Strøm med det uvisse Haab om hidset at gjenfinde dem
forstjønne. Ved Midnat altsaa, i den Time en ny Dag
oprinder skal ogsaa en ny Dag opgaa for mig! Nu, han
er sikkert beredt og jeg ogsaa!" Da hun havde beroliget
sig noget sendte hun en Tjener til Herr Alfonso Gritti
med Bøn om at han vilde komme til hende en halv Time
før Minat og til samme Tid lod hun en Gondol bestille.
Derpaa skrev hun endnu Noget, bad den indtrædende Gio-
rella at lade hende være alene, forrettede sin Aftenbøn
og forberedte sig derpaa til den svære Gang. — Gritti
traadte paa den bestemte Tid ind til hende. "Jeg har
en Gang at foretage mig, hvortil jeg ønsker Eder ledsæ-
gelse," tiltalede hun ham venligt; og han kunde kun læse
Glædeligt i hendes muntre Træk. "Jeg skal paa denne
Tid komme til Dogen og da ledsager I mig vel, thi jeg

gruer for at gaa saa silbigt i det mørke Pallads, hvis Labyrinth jeg ikke kan finde igjennem." Derpaa kastede hun, idet hun sagde dette, et hvidt Slør over. "Lev vel, gode Fiorella!" sagde hun ved Bortgangen med Beemod til denne tro Lidelsesselskaberinde, "jeg seer Dig sikkert snart igjen!" Nu gav hun Gritti Armen, besteg Gondolen med ham, og roede til Marcus-Pladsen.

Da de roede forbi Fængslet, saae hun op mod den mørke Bygning — Klokken slog netop tre Kvarteer — da greb hun uvilkaarlig Grittis Haand, hendes var kold som en Dødningshaand. "Hvad feiler Eder?" spurgte denne, "for Guds Skyld, hvad foregaaer der i Eders Indre?"

"Hift," sagde hun med bevæget Stemme, "hif slumrer han — snart slumrer han blidt!"

De steg nu ud ved Landingspladsen, skred, bryne af den pibende Søvind, over den mennesketomme Plads til Palladset, hvor de endnu saae Signoriets Sal klart oplyst. "Her sidde Djævlene i Ret!" hvidskede hun til Gritti, "de vente paa den Time da Gravene aabne sig og Dødningsdandsen begynder. — Kom, kom!"

Skildvagterne vilde ikke indlade dem i Palladset, men da Herr Gritti forsikrede, at de kom paa Dogens Befaling blev Indgangen tilladt dem. "Før mig, jeg beder Eder, i den Hal, som fører fra Signoriets Sal i Dogens Gemakker," bad hun sin ledsager, som hun med Hastværk trak bort med sig, og da han nu sagde hende: "Her er Gangen, her maa Dogen forbi," svarede hun hastigt og ængsteligt bedende: "Længere tør I for Eders Livs Skyld ikke ledsage mig. Lev vel!" Han nøiede. "Forlad mig,

dersom I nogensinde har elsket mig!" bad hun paatrængende, "Gaa, ved Frelserens Saar beder jeg Eder, gaa!" tilraabte hun den endnu stedse Nølende, og da han ikke kunde beslutte sig til at forlade hende i denne Gemyttelighedsstand, trak hun Dolken, som hun bar skjult hos sig. "Gaa sandt som Gud vil være min naadige Dommer," raabte hun, "jaa sikkert støder jeg Dolken i dette Bryst, dersom I endnu tøyer et Dieblig!" — Gritti, som kjendte hendes Fasthed, gik. — Beatrice sad sig paa Fodstykket af en Soile og bad — da slog Midnatstimen.

Dogen sad i Signoriets Forsamling og lyttede til ethvert Klokkeslag; ved det sidste, som forkyndte Midnatstimen, sagde han med triumpherende Smilen: "Først nu tilhører Padua Republikken. Den gamle Families Glædes fluktes. Sid alle Benedigs Fjender gaa saaledes under!"

Da traadte en Skriver i Læmændsraadet ind. Træd nærmere, Mester Ambrosio!" tilraabte Dogen ham, "og beret os."

"Dommen er fuldbyrdet!" sagde Skriveren, bukkende for Signoriet, "Faderen og begge Sønnerne døde modige, som det sømmer sig for Christine og Helte."

"Godt!" var Dogens korte Svar, medens de fleste Senatorer skuede stille og eftertænkende hen for sig. "Bort Gæde er sluttet for idag," vedblev han derpaa, "Enhver gaa hjem og tak Gud for det som skeete til Benedigs Held. Han stod op og bortfjernede sig gjennem en lille Sidedør, som førte i nogle Bærelser, hvor en Tjener i det sidste ventede paa ham med en brændende Fakkel. Dogen gav ham et Bink, og freed, lysende Republikkens Fyrste, foran

i Hallen. Men pludselig udstødte han et høit Skrig, slap Faklen og undsløi som om Helvedes Aander forfulgte ham. Dogen forstrækkedes, trak Sværdet, skuede om sig og saae ved Skinnet af den halv udslykkede Fakkell en hvid Skikkelse sidde uden Bevægelse paa Fodstykket af en Statue. Han tænkte paa Carrara og Døden jagede sin isnende Gysen gjennem enhver stivnet Blodsdraabe; han stod som fastnaglet, stirrende paa den Siddende, som ikke gav noget Tegn paa Liv. Da kom der hurtig Tjenere til med Fakler; ved Synet af dem fattede den stolte Doge sig. — "Herhen!" raabte han, endnu stedsse bærende, "see hvem det er?"

Den første Fakkell, som belyste Beatrices blege Ansigt, lod Dogen gjenkjende hende. "En Vanvittig, som har myrdet sig selv!" sagde han kold og foragtelig. "Tag og kast hende i Kanalen, til Føde for Fiskene!" Umenneskerne lavede sig allerede til at fuldbyrde den helvedes Befaling, da saae Een, at hun frampagtigt holdt en sammenrullet Seddel i hendes venstre Haand og gjorde Dogen opmærksom derpaa. "Giv mig den!" befalede han, "det er maa-skee en alene mig anbetroet Hemmelighed." Man tog nu voldsomt Sedlen ud af den Dødes Haand og overgav Dogen den; han rullede den op og læste, Nemesis holdt Faklen for ham derved.

"Doge! Forund mig og Carræerne en Færsavelse i indviet Jord, ellers holder jeg Ord som Du og kommer hver Midnatstime til Dig for at fornye min Bøn.

Beatrice."

"Holdt!" raabte Dogen til Tjenerne, som allerede

slæbte den skønne, døde Pige til Binduerne, "Ikke i Kana-
len! Jeg giver hende Liigkiste og Grav."

Den næste Dag blev Carraraerne og Beatrice i al
Stilhed bisatte i Kirken Santa Maria della Salute. Der
slumrer Giacomo blidt ved sin Beatrices Side. — Men
naar Klokkerne i Sanct Marco forkynde Midnat og deres
dumpe Slag hendsø, farer Nichelo Steno op af sin Søn,
befaler Gud sin Sjæl og stirrer stift hen mod Døren, gjen-
nem hvilken han ofte i Feber-Vanviid seer Beatrice træde
ind. Fra hiin Midnatstime var Freden veget fra ham, og
med den jordiske ogsaa den himmelske Lykke.

A. v. Tromlitz.

Overraskelsen.

Alexander von Palmen havde endnu reddet tusinde Da-
ler af sin Faders Eiendomme, som vare blevne haardt med-
tagne i Krigstiden; det Øvrige beholdt Creditorerne. Han
var ung, dannet, eiede et Apollo-Ansigt, og det kunde derfor
ikke mangle ham paa en Ansættelse i Fædrenelandet; men
da han allerede to Gange havde faaet et afflaaende Svar
og var blevet trøstet med en uvis Fremtid, var Lyften til
at søge paa ny forgaaet ham. I Udlandet var der ingen
Krig, hvorved han kunde forsøge sin Lykke som Soldat —
hvad skulde han nu begynde? De tusinde Daler kunde snart
være fortærede og da var hans Stilling langt værre. I
den ny Verden kunde der maaskee endnu blomstre en Lykke

for ham, thi saa mangen en Eventyrer havde jo fundet en uventet Lykke i Amerika! —

Saaledes sad Alexander, i den sorte Drn i Hamborg, og tænkte efter over sin Livsplan, da han pludselig blev forstyrret. En tyk Mand med et ilbrødt Ansigt præsenterede ham en kolossal Snunstobaksdaase og sagde i en godmodig Tone: "God dam! jeg seer ikke gjerne andet end venlige Ansigter, i Særdeleshed hos unge Folk! Hvad fejler Dem? Er Binden contrair, eller er der en Storm forhaanden?"

Alexander smilede. "Binden er contrair," svarede han.

"Det er bedre end et fordømt Vindstille!" begyndte den Fremmede, — "thi, unge Herre, et Vindstille er det Værste for Sofareren, han maa lægge Hænderne i Skjød, kommer ikke fra Stedet og har en Storm ivente. Ved contrair Vind bliver der laveret og ved Storm maa man opbyde alle Kræfter for at undvige Klipperne og Sandbankerne."

"De er vel Somand?" spurgte Alexander.

"Jeg har været det i tyve Aar, min Herre! Jeg kalder mig Glason, mit Skib hedder Fortuna og seiler om otte Dage til Vestindien."

Denne Leilighed kom som kaldet for Alexander, og han sagde derfor venlig: "Jeg vil anbetroe mig til Deres Fortuna, dersom De vil tage mig med som Passageer."

"Hvem er De, min Herre? Hvilken Haandtering driver De?" spurgte Skibskapitainen.

"Jeg kalder mig Alexander von Palmen, har rigtig nok studeret, men man bruger mig ikke her, og da min For-

mue endnu bestaaer i 1000 Daler, saa vil jeg søge min Lykke i den ny Verden."

"Det er bravt!" svarede Skibskapitainen og tog en bygtig Priis; man maa trodse Stormen med sin egen Kraft, er den lykkelig forbi, saa er Glæden stor, men man maa ogsaa have en god Seiler og forstaa at regjere Roeret. De farer med mig til Jamaika; der er jeg godt bekendt og skal nok finde Noget for Dem. Kan De engelsk?"

"Engelsk og fransk."

"Top!" raabte Skibskapitainen, "De farer med mig til Jamaika!"

Paa Skibet, som var en godt bygget Brig, gjorde Alexander, efter at han nogle Dage havde udstaaet Søsygen, sig efterhaanden bekendt med alle Seeværdigheder og Glason var utrættelig i at underrette ham om Alt. Han viste ham den Hadleyske Reflexionsoctant, med hvilken man udmaalte Soelhøiden, for deraf at udfinde Dagens Længde, eller Solens Op- og Nedgang og Dagens Timer. Han kastede Lofklinen, for at vise ham Skibets Hurtighed og der hengik ingen Dag undtagen Skibskapitainen viste ham noget Nyt. Man havde en særdeles gunstig Fart, uden stærk, vedvarende Storm, saa at Alexander næsten ansaae Reisen for en Lyttour.

Endelig oinede man Kjæden af de høie, blaa Bjerger paa Jamaika, Alt jublede, og snart foer man ind i Kingstons gode, faste Havn.

Alexander maatte blive nogle Dage i Qvarteer hos Skibskapitainen, derpaa førte han ham til en riig Planteur,

en Herr Flood, som efter Glasons Forben antog ham med et anseeligt Gehalt i sit Comptoir.

Da han for Tiden ingen bedre Ansættelse haabede at finde og desuden kunde spare sine 1000 Daler, saa var Alexander snart tilfreds med sin Skjæbne. Han fandt sig i Forretningerne og hans Sprogkundskaber, forbundne med hans Birkjomhed, gjorde ham snart yndet hos hans Principal. Kun begge hans Colleger, William og Ernst, gjorde skjæve Ansigter og søgte at fly ham, men han brød sig ikke noget derom; i sine Fritimer benyttede han sin Principals ikke ubetydelige Bibliothek, og spadserede eller reed en sjelden Gang til Kingston.

Herr Flood var en meget riig Mand og besad en sjelden Hjertensgodhed. Han havde en Datter, som blev opdraget hos hans Søster i England, men nu skulde vende tilbage til Jamaika. Flere rige Planteurers Sønner, saavel som Alexanders Collegaer ventede med Længsel paa Miss Jennys Ankomst og enhver arbejdede allerede paa det Garn, hvormed man vilde fange Guldfisken; thi Herr Flood havde engang yttret, at hans Datter skulde vælge frit og at den fattigste, saavel som rigeste Svigersøn, hvem hun elskede, vilde være ham den meest kjærkomne.

Endelig heed det, at Miss Jenny var ankommen i Kingston og vilde imorgen indtræffe til Plantagen.

Ganste tidlig ankom allerede flere unge Herrer fra Kingston, og andre Planteurers Sønner, for at ønske den rige Arving velkommen. Alexanders Collegaer havde kastet sig i Gallaklæderne; han blev roligt siddende ved sine Forretninger og smilede over deres Daarskab.

Mis Jenny ankom. Hundrede sorte og hvide Hænder vare beredte til hendes Modtagelse. For ikke at vise sig uhøflig kom Alexander langsomt bagefter, da Jenny allerede var traadt i Bærelset. Efterat have ønsket hende velkommen gik han igjen rolig til sin Pult, medens William og Ernst underholdt sig sagte med hinanden, Alexander kunde let gætte sig til deres Samtale.

Der blev kaldet til Bords. Alexander traadte med sine Collegaer i Spisesalen hvor Gæsterne vare forsamlede. Jenny sad ved Vinduet, hendes Fader stod hos hende, Gæsterne havde dannet en Halvkreds om dem.

"Det er mine Comptoirbetjente!" sagde Flood til sin Datter, idet han forestillede hende disse.

Jenny nikkede fornemt med Hovedet og heftede nogle Dieblikke sit skønne Die paa Alexander, som stod fald foran hende. Men dette Die var ogsaa det eneste Skønne hos hende; thi for og bag havde hun to store Pukler, rødt Haar og Ansigtet var fuldt af Plastre. Da hun nu stod op og med en Krykke slæbte sig til Bordet, tabte Alexander al Lyst til at komme i nærmere Berørelse med den rige Arving. William og Ernst og de øvrige ungdommelige Gæster sagde hende mange Smigerier, men han blev stum og svarede kort, dog beskedent, naar hun talede til ham. Hun sad som en Abe paa Stolen og modtog Virakken, som man bragte hendes Guld, med synlig Velbehag. Alexander foragtede Smigrerne og den rige Banskabning.

Jenny besad megen Dannelse; det var det Eneste som holdt Alexander i hendes Nærhed, men aldrig kom der et Smigerord over hans Læber.

En Søndageftermiddag sad han i Haugen og læste Miltons tabte Paradiis da Jenny pludseligt stod for ham med sin Krykke, han sprang op og vilde forlade Lysthuset.

"Er jeg da alene i Deres Dine saa hæslig, Herr von Palmen! at De vil undfly mig?" sagde hun i en stolt Tone.

Alexander svarede forlegen: "Jeg vilde ikke forstyrre."

"Hent mig den Blomst der," befalede hun.

Alexander plukkede Blomsten og bragte hende den.

"Ingen Compliment derved? De maa have været meget lidet iblandt Damer!" spottede hun og stak Blomsten i Puffelen, hvorfra den vaiede, som en Fane fra et Taarn.

— "Sæt Dem og læs mig noget for! Hvad læser De?"

"Miltons tabte Paradiis."

"Godt, læs da!"

Alexander havde snart forglemt sin Naboerske og læste med Udtryk og Følelse.

"De læser godt!" afbrød hun ham pludselig — og kan oftere læse for mig, thi det vil være den eneste Tjeneste, som De vil kunne bevise mig, da jeg ellers ikke har bemærket andet end den tørre Høflighed hos Dem."

"Jeg er aldrig anderledes mod alle Damer," sagde han mørk.

"Haha! Jeg vil sætte Dem paa Prøve, men vogt Dem

for en Qvindes Hævn!" — Dermed hinkede hun ud af Lysthuset.

Alexander saae medlidende efter hende og læste igjen i sin Milton.

William blev snart udmærket af Jenny, derfor var han ogsaa hendes troeste Lebsager, og hans Smigerier bragte endog ofte den Skjønnes beplastrede Ansigt til at rødme. Han traadte kjæk op i Huset og vilde ogsaa allerede hist og her begynde at hovmesterere Alexander, men nogle kraftige Ord i Jennys Nærværelse vare tilstrækkelige til at bringe Narren til Taushed. Jenny saae forundret og alvorlig paa ham, men taug imod Sædvane.

Der var forløbet nogle Maaneder efter Jennys Ankomst, da Alexander blev sendt til en af de længst bortfjernede Plantager, for der at afgjøre nogle Forretninger med Opsynsmanden. Denne var en Tydsker, han modtog Landsmanden hjerteligt og forestillede ham sin Familie, som bestod af Konen og to vorne Døttre. Men den Gne, et sandt Madonnabillede, hvem den meest levende Phantasi ikke kunde male skønnere, fængslede vor Alexander saa hurtigt og mægtigt at han ikke igjen kunde vende sit Blik fra den hulde Skikkelse. Den yndige Elise rødmede og vidste ikke hvorhen hun skulde vende sine Blikke. Han nærmede sig hende med den første, rene Kjærligheds Fremspiren og sagde bævende: "Allerede i lang Tid har jeg været her og har dog aldrig havt den Lykke at see Dem hos os, allerede i saa lang Tid blomstrer en Underblomst ubekjendt i denne Gensomhed!"

"Mine Døttre maa arbejde, Herr von Palmen," sagde Faderen, "De arve ingen Formue efter os, men skulle blive dygtige Huusmødre. Min Elise vil snart forlade os som en saadan."

"De vil give Dem?" spurgte Alexander overrasket.

"Jeg kan ikke længere falde mine Forældre til Byrde," svarede Elise med et Suk.

"Hun er en lydig Datter og kender vore Forhold," sagde Moderen og klappede hendes Rosenkinder.

"Jeg ønsker Dem den bedste Lykke!" stammede Alexander.

Dipsynsmanden bemærkede nu høfligt, at der endnu vare mange Forretninger at afgjøre, og Alexander fastede et elskovsfuldt Blik paa Elise, hvilket, som det syntes ham, blev besvaret. —

Efter Forretningernes Tilendebringelse var Natten brudt frem og Alexander maatte blive paa Plantagen. Han nød endnu nogle salige Timer ved Elises Side og sagde derpaa god Nat. Men han kunde ikke sove, Elises Billede svævede bestandig for ham, og den Bished, at miste hende for bestandig, bragte ham den bittreste Smerte. Han besluttede ikke at see hende igjen, for ikke at blive endnu mere fængslet af Pigens Billede og forøge sin Smerte. Med Dagens Frembrud tog han blot Afsked fra Dipsynsmanden og reed hjem.

Hans Munterhed var borte, en dyb Tungsinighed havde grebet ham, som snart blev paafaldende for hans

Principal og han spurgte ham en Dag ved Bordet: "om han var syg?"

Jenny faldt strax i Ordet med hendes skurrende Stemme: "Herr von Palmen vil snart trække sig tilbage i Gensommeligheden, udfaaere sig en vild, forfærdelig Klippedal til sin Bopæl og der føre et indgetoget Liv — O, jeg beder! gjør mig ingen Compliment, thi det forstaaer De dog ikke!"

De Andre lo og Alexander beed sig af Uergrelse i Læberne.

Nogle Dage derefter mødte Alexander Opsynsmanden. Han spurgte hastig efter Elise og hørte at hun allerede var afreist til hendes Brudgoms Forældre.

Med taarefyldte Blikke bad han Opsynsmanden at modtage 100 Pund til sin Datter, men ikke at sige hvorfra de kom. Opsynsmanden studsede, men Alexander havde allerede trykket ham Banknoten i Haanden og bortffjernet sig. Han var ilet i Haugen, for at undfly sin Smerte. Til sin største Uergrelse saae han strax derpaa Jenny komme hinkende ham imøde.

"Jeg har noget at tale med Dem om!" sagde hun noget skarpt, og støttede sig, idet hun drog Kanden majsommeligt paa sin Krykke; De har talet med Elise, en af vore Opsynsmænds Døttre og skal der have viist mere end Høflighed, tilstaa De mig kun, Deres Melancholi hidrører fra hiint Besøg! — Den kolde Herr von Palmen! Hahaha!"

"Miss!" raabte Alexander flammende, "jeg taler aldrig om mine Følelser; men da det lader til at De har

stor Glæde af at gjøre mig til Skive for Deres Vittighed og Lune, saa erfaer nu, at jeg vil vende tilbage til Europa med det første Skib. Smorgen skal jeg ogsaa tilkjendegive Deres Herr Fader min uigjenkaldbelige Beslutning." — Dermed forlod han hende, dybt krænket.

Den næste Morgen gjorde han Herr Flood bekendt med sin Beslutning at forlade Jamaika, fordi han ikke kunde taale Klimaet.

Herr Flood traf paa Skuldrene og sagde godmodig: "jeg slipper Dem ugjerne, men vil ikke hindre Nogen i hans Beslutninger. Glasen vil ankomme hertil inden fire Uger, med ham kan De igjen vende tilbage til Europa."

De fire Uger vare snart forløbne. Jenny havde ikke værdiget Alexander et Blik i denne Tid. Glasen ankom og undrede sig ikke lidet over Alexanders Beslutning at ville forlade Jamaika.

"Det var bedre at blive i Havnen, unge Herre!" raabte han hastig, "tilmed naar man forudseer Storm, — hvad Nød driver Dem i den stormende Sø?"

Alexander tilkastede ham et bedende Blik og den ædle Glasen trængte ikke videre ind paa ham.

Tiden til Afreisen rykkede frem. Alexander var strejft om i en nærliggende Plantage og kom paa Tilbageveien gjennem Haugen. Han sad sig paa en Bænk foran Pavillon. Hans Tanker vare henvendte paa den nære Afreise, paa hans tilkommende mørke Stjæbne og paa Elise.

"Åh, gid jeg kun engang endnu maatte gjensee hende!"

sukkede han høit, "saa kunde dette stormbevægede Hjerte fortære sig i sin Flamme!"

"Hvorfor saa sørgmodig, Herr von Palmen?" afbrød en velbetjendt Stemmes yndige Tone ham.

Hvem beskriver hans Overraskelse og Henrykkelse da han saa hende, som opfyldte hans hele Sjæl. Elise stod for ham med alle hendes Yndigheder. Hun saa ømt paa ham og søgte at læse i hans Indre.

"Elise!" raabte Alexander opspringende, og en Rødme overfløi hans blege Kinder. "Elise! Dette Dieblik vil forløde mine Lidelser! Jeg har jo seet Dem endnu engang før end jeg forlader denne De."

"Herr von Palmen!" bad hun i en veemodig Tone, "træd med mig i denne Pavillon."

Alexander fulgte og Elise lukkede Døren. Man sad sig paa Sophaen.

"At De seer mig her," begyndte hun, "er Miss Jennys Bærk. Hun har ved et Brev anmodet mig om at komme hemmeligt herhen for — at tage Afsked med Dem."

"Jenny! ædle Pige!" raabte Alexander med Rørelse, "nu agter og ærer jeg Dig."

"Jenny er sikkert god," sagde Elise sagte.

"Det maa hun være!" raabte han fuld af Ild.

"Og nu, Herr von Palmen, maa jeg ogsaa udøve en sød Pligt, at yde Dem min ubegrændsede Høiagtelse og Tak. Min Fader har opdaget mig fra hvem den dyrebare Gave —"

"Han har brudt sit Ord!" stammede Alexander.

"Jeg modtog den gjerne, da jeg vidste fra hvem den kom," svarede hun, uden at slaae Silkesienbrynnene op.

"Er De lykkelig?" spurgte han bevæget.

"Jeg har ikke ægtet," læspede hun.

"For Guds skyld!" aandede Alexander af Overraskelse.

"Miss Jenny forhindrede det og —" Elise stammede.

"O, tael ud, dyrebareste Pige!"

"Jeg kunde ikke elske min Brudgom," aandede hun.

"Å, Jenny, hvor har jeg ikke miskjendt Dig!" sagde Alexander hen for sig, "hvor meget har jeg ikke at afbøde!"

I Elises blaa Dine perlede Taarer, hun høiede sig ned til ham, overvunden af Kjærlighed, og han traaf i navnløs Henrykkelse den skønne Pige til sit Hjerte.

"Dyrebare Elise! Elsker De mig saa usigeligt som jeg elsker Dem," jublede han og saae i hendes skønne Dine, "saa ile vi til Miss Jenny og stamme hende vor Tak."

"Jeg er fattig, Herr von Palmen!" svarede Elise med gløbende Kinder.

"Jeg har heller ikke meget, men min Glid skal beskytte os for Nød. — Vil Du være min?" bad han med et Blik, i hvilket hans Sjæls Speil laa.

Hun sank taus i hans Arme og et inderligt Kys betegnede Kjærlighedens Forbund.

"Nu maa vi forlade hinanden," bad Elise, "men imorgen for Bordtid sees vi igjen i denne Pavillon."

Først ved Aftenbordet kunde Alexander see Miss Jenny, men hun syntes at undvige ham.

"Om nogle Dage vil Glasen lette Anker," sagde Flood.

"Derfom De, Herr von Palmen, endnu har i Sinde at reise tilbage, faa maa De allerede imorgen lade Deres Sager bringe ombord."

Alexander kastede et bedende Blik paa Jenny, som smilende tog Ordet: "Herr von Palmen synes endnn at svæve i Uvished. Hvad vædder De Alle, at naar jeg siger han skal blive, faa bliver han!"

"Det var meget, min Datter!" svarede Flood, "thi jeg har anmodet ham om at blive hos mig paa fordeelagtige Betingelser, hvad mener De dertil, Herr von Palmen?"

"Jeg underkaster mig gjerne Miss Jennys Befaling," svarede han, ikke uden Forlegenhed.

William og Ernst saae forlegne paa hinanden.

"De stryger allerede Seilene!" smilede Flood, "Min Datter har altsaa vundet. Jeg er kun nysgjerrig efter at erfare ved hvilke Midler hun vil fastholde Dem."

Alexander taug og søgte, efterat man var staaet op, at komme til at tale alene med Jenny. Hun truede ham med Fingeren og da Salen var tom hinkede hun ham imøde og sagde godmodigt drillende: "De havde egentlig slet ikke fortjent min Gunst, men Deres fleersidige Egenskaber have bevæget mig til at blive Deres Belynderinde."

"Å Miss," sagde Alexander med den høieste Agtelse, "hvorledes skal jeg tilkjendegive mine uhyklede Følelser!"

"Jeg veed Alt og erkjender Deres Følelser. Men nu til Sagen! De gaaer imorgen til min Fader, opdager ham at De vil blive og at De vil ægte Elise — men elsker De da Pigen saa høit?"

"Edleste Pige! De har følt mine Lidelser da jeg

troede Elise tabt for mig, thi det quindelige Hjerte kjender hurtigt Smertens Kilde! uden Elise er mit Livs Lykke borte."

Jenny syntes rørt, hendes skønne Øie fyldtes med Taarer. "Saa siig da til min Fader at De har valgt Elise til Egtefælle, at De ogsaa bliver usigelig elsket af hende. Siig De ham — at hans Datter er lykkelig i Besiddelsen om at have beredet en Andens Lykke."

Alexander greb taus hendes Haand og kyskede den, thi Jenny stod nu som en høiere Skikkelse for ham.

"Denne Compliment kommer fra Hjertet!" smilede hun under Taarer — "God Nat!"

Endnu førend Herr Flood gik paa Comptoiret traadte Alexander i hans Bærelse og aabenbarede ham ikke uden Forlegenhed, at han vilde blive, og bad tillige om hans Indvilligelse til sin Forbindelse med Elise.

Flood lo hjerteligt: "Det var altsaa Kjærlighedens Baand som kunde fastholde Dem hos os! I Guds Navn," vedblev han rørt, "bliv lykkelig med den Pige som Deres Hjerte har valgt!"

Alexander ilede nu til sin Pult, tilendebragte med utrættelig Iver sine Forretninger, gik derpaa i Haugen, og fandt Pavillonen aabnet, hvorfra Elise vinkede ham med Englesmilt.

"Min skønne Elise!" smigrede han, "Alt er gaaet godt! Den ædle Jenny og hendes brave Fader glæde sig over vor Forbindelse, og der ligger os ingen Hindring mere Veien — men jeg vilde dobbelt føle den Salighed at

kalde Dig min Elskede, dersom Miss Jenny ogsaa kunde være saa lykkelig!"

"Gode Alexander!" sagde Elise bevæget og omslynge ham med sine Svanearme, "hun føler sikkert den rene Glæde. I Dag vil jeg spise med Eder, thi Jenny har foranstaltet en lille Overraskelse for Gjæsterne som ere indbudne, og" — vedblev hun skjælmst smilende, idet hun kysede ham, "lad det ikke overraske Dig med! Gaa nu, min Elskede! Ved Bordet sees vi igjen."

Alexander kunde neppe fatte sin hurtige Lykke og tumlede, fuld af Lykke og Glæde, endnu nogen Tid omkring i Haugens Blomstergange, for at samle sig; derpaa traadte han i Spisesalen, hvor Gjæsterne havde forsamlet sig og den vakre Glasen ogsaa var tilstede. Nu gik den lige over for staaende Dør op og — Elise traadte ind i al sin Skjønhed, og Alles Blikke vare hestede forundrede paa denne hulde Skikkelse.

"Lad Dem ikke forstyrre, mine Herre!" sagde Flood, "efter Bordet skal de ogsaa erfare noget Nytt."

Man sad sig. Paa et Bink af Flood maatte Alexander sidde sig ved Siden af Elise. Han spurgte hende sagte, "hvor bliver Miss Jenny af?" — "Efter Bordet vil Du see hende," var Svaret.

Man spiste og drak, men Gjæsterne vilde det ikke smage; Alle havde kun Øie for den skønne Fremmede og ærgrede sig over Alexanders Bekjendtskab med hende. Kun Flood, Elise, Alexander og Glasen oplivede Selskabet.

Ved Desserten begyndte endelig Flood: "Mine Her-

rer! De veed, at jeg lod min Datter opdrage hos min Søster i England. Da jeg bliver ældre og ældre og kun har det eneste Barn, lod jeg hende komme, for, hvis hun endnu ikke havde valgt sig nogen Ægtesælle, at søge een i den ny Verden. Hun skrev til mig at hun vilde adlyde mit Bud, men maatte først kende Mændene og vælge ukjendt iblandt dem. Hun kom til mig som Arøbling, som De Alle har seet, nu har hun valgt sin Ægtesælle, der redeligt har bestaaet Prøven, og er idag for første Gang optraadt i sin sande Skikkelse. Her sidder min Jenny og ved Siden af hende den udvalgte Brudgom, Herr von Palmen.

Sogarchs Pensel vilde kunde male os Gjæsternes forskellige Ansigter, hvorledes de sadde forundrede, bestjæmmede og forlegne; Mange kastede endog giftige Blikke paa Alexander, som ikke var lidet overrasket. Jenny greb hans Haand, saae venligt smilende paa ham og hvidskede: "Jenny nyder kun med Dig Kjærlighedens Lykke og Salighed!"

Hu sprang Alexander op, faldt med Taarer den gamle Flood om Halsen og fremstammede sine taknemmelige Følelser.

Flood besvarede hans Omarmelse og sagde: "De har allerede for længe siden havt min Betsignelse, thi De er min Datter værdig!"

Glasen hævede Glaset og raabte: "Skibet er velbeholden og med god Wind løbet ind i Havnen! Brudeparret leve!"

Selskabet faldt meget svagt ind i Toasten, kun Faa

bleve Herrer over deres Følelser for at ønske Brudeparret til Lykke.

Alexander og Jenny bekymrede sig kun lidet om hvad der foregik omkring dem, de levede i deres Kjærlighed. Efterat endelig den ene efter den anden af Gjæsterne anbefalede sig og man snart var ganske alene, gave de deres Følelser Luft og fortalte hvorledes de havde elsket hinanden.

Den gamle Flood klinkede smilende med Glasen og pegende paa de Elskende, sagde han: "Naar Dit Skib bliver læst, Gamle, saa bliver Du hos os, thi Du har jo ogsaa Deel i vor Lykke."]

"Derfor hedder ogsaa mit Skib Fortuna!" jublede Glasen.

K r a n d s e n.

Brygger Gulses Søn Eduard var kommen tilbage fra Universitetet og forberedte sig til sin theologiske Examen. Hans Bærelse gik ud til en lille, snæver Gade, da Huset med Sidebygningerne dannede Hjørnet og tillige indtog den ene Side af den lille Gade. Her sad Eduard usforstyrret og studerede; tidlig om Morgenens stod han allerede ved sin Skriverpult og kun naar Frokosten blev bragt ham tilloob han sig et lille Ophold. Da røg han langsomt sin Pipe til Kaffeen og læste i en belletristisk Bog, hvilket sædvanligt skeete ved Vinduet.

Nogle Dage efter hinanden havde han seet en i Pjaltter indhyllt qvindelig Skikkelse snige sig forbi Vinduet, hvilken hvergang kastede et frygtsomt Blik op til ham. I dag havde han aabnet Vinduet for at betragte den Ubeskjendte nærmere. Hun kom, to venlige, skjønne Dine lynede ham imøde, Læberne bevægede sig, men han hørte ingen Lyd; kun et svagt Suk undslap hende og sorte Dienbryn bedækkede Dinene. Hun vilde gaa.

"Bliv, mit Barn!" sagde Eduard, viklede en Sølvmynt i et Stykke Papiir og kastede den til hende.

Hun tog den op, et taarefyldt Blik traf ham, og med et sagte: "Jeg takker Dem!" gik hun tilbage.

Eduard følte at det var en yndig Pige og at han vilde have tilbudet hende, dersom hun var i bedre Klæder. Indtaget af den Ubeskjendtes Billede gik han idag langtsomt til sit Arbeide, men tidlig om Morgenens stod han allerede igjen ved det aabne Vindue uden at vente paa Frokosten og holdt en i Papiir indsvøbt Sølvmynt beredt. Og Pigen kom, som om hun havde vidst det, et par Minutter derefter og blev staaende.

"Hvem er Du?" spurgte Eduard.

"En fattig Pige!" sukkede hun.

"Hvad foretager Du Dig? Hvor boer Du?"

"Jeg boer tillige med min Moder, som har lagt sig i atten Maanedes, her ved Enden af Gaden, i det lille Huus ved Hjørnet."

"Og Du betler?" spurgte Eduard.

"Jeg er nødt dertil," svarede hun med Taarer, "dersom min Moder ikke skal sulte ihjel. Med Haandarbeide

kan jeg ikke fortjene vort Ophold, fordi man ikke vil give mig noget; men jeg betler kun om Morgenens, min Herre!"

De sidste Ord greb Eduard saa mægtigt at han sagde venligt til hende: "Kom igjen imorgen, Du skal bestandig faae noget af mig!" Og dermed gav han hende Sølvmynten.

Pigen gik og Eduard saae efter hende; han fulgte hende i Tankerne, hans Phantasi tabte sig i venlige Billeder og han besluttede at erkjendige sig nøiere om Pigen.

Om Eftermiddagen gik han ud og kom uvilkaarligt til Enden af den lille Gade. Han traadte i det betegnede Huus og blev først forlegen da en Kone, som kom ham imøde, spurgte om hvem han skulde til? Han vidste ikke Pigenes Navn og stammede, at der skulde bo en Pige her med hendes Moder.

"Det Betlerfram boer i Baghuset!" svarede Konen og gik i sin Stue.

Eduard var ubestemt om han skulde gaa længere eller vende om, da den fattige Pige traadte ham imøde med en Kurb paa Armen. Hun røbmøde da hun saae ham og sagde sagte: "De vil vist selv see om vor Glendighed ogsaa fortjener Deres Medlidenhed?"

"Jeg vil hjælpe," svarede Eduard venlig.

"Saa følg da mig, min Herre!" sagde Pigen sukkende, idet hun gik foran.

Han blev ført over en lille Gaard, i en Stue — nei, i et Hul, som endog en Betler vilde have forsmået at besøge. En endnu ikke gammel Kone laa syg og aftareret paa et Straaleie.

"Moder!" sagde Pigen; "her bringer jeg den gode Herre, som to gange har begavet mig saa rigeligt!"

Konen reiste sig langsomt op, stirrede nogle Diebliske paa ham og sagde derpaa sagte: "Jeg takker; men jeg bruger ingen Gaver mere, kun min gode Margarethe vil endnu behøve Deres Hjælp —" derpaa sank hun igjen tilbage paa Lei. *et.*

"Din Moder er meget syg, mit Barn!" begyndte Eduard efter en Pause, i hvilken han betragtede Konen, som ikke meget længere kunde høre til de Levende.

Grethe græd stille, derpaa hviende hun sig til sin Moder og spurgte hende om hun ønskede noget? Hun fik intet Svar. Da hulkede Grethe høit og Eduard vendte sig dybt rørt fra den døende Moder. Endelig greb han den grædende Piges Haand og sagde med vaade Blikke: "Vær rolig! Din Moder er nu befriet fra hendes Elendighed og jeg vil sørge for Dig naar Du bliver en god, brav Pige. Her har Du Penge, lad Din Moder jorde og kom derpaa til min Moder, hun vil ikke forlade Dig! — Han gik, Grethe ledsagede ham og da de traadte i Gaarden greb hun hans Haand, trykkede et flammende Kys paa den og forsvandt i Hytten.

Eduard gik med hurtige Skridt ud af Huset, grebet af en anden, aldrig kjendt Følelse; Pigen i Pjalterne var forekommet ham saa yndig, og i hendes Smerte havde hun vundet hans hele Kjærlighed. Da han igjen var paa Gaden stod han pludselig stille, vendte om og traadte ind til Bartinden. Han spurgte hende om Follenes Skjæbne og

haabede her at høre Sandheden, for at han ikke skulde forøde sine Belgjerninger paa en Uværdig.

"Konen hedder Rinder, hendes Mand var Skolemester i Kornheim," fik han til Svar. "Skolemesteren havde hentet sin Kone fra en langt bortliggende Egn, man kjender ikke hendes Familie. Nogle Aar derefter døde allerede Skolemesteren, og Præsten, som ingen Familie havde, tog imod Moder og Datter. Konen førte hans Huusholdning og da Datteren var voxet til maatte hun i Staden lære at sy, brodere, male, og Gud veed hvad Alt det Løi hedder. Nu døde Præsten, hun maatte bort, og Mamsell Grethe, som intet grovt Arbejde havde lært, maatte hungre med hendes syge Moder. Jeg har givet dem Huus af Barmhertighed."

"Hvorledes er Pigen i hendes Sæder?" spurgte Eduard.

"Hidtil kan man just ikke sige noget om hende, undtagen at hun med hendes Armod endnu besidder en Deel Hovmod."

Tilfreds med dette Svar ilede Eduard hjem til hans Moder, som var en from, god Kone, og aldrig afflog hendes eneste Søn noget. Hun var ogsaa strax beredt til at tage den stakkels Pige til sig i Huset.

Eduard kunde nu ikke i nogle Dage bekymre sig videre om Grethe, da Examensdagen var nær, men han erfoer dog at hans Moder havde taget hende til sig. Først da Examen var endt til hans Roes, og hans glade Forældre havde indbudet nogle gode Venner til om Aftenen, saae

Eduard Grethe igjen. Han forundredes, thi Pigens Skjønhed hævedes i en smagfuld, qvindelig Klædning. Hun løb ham imøde da hun saa ham, greb hans Haand, kysede den og læspede i Taarer: "Jeg skylder Dem evig Taknemmelighed!"

"Det er allerede godt, Grethe!" svarede han og skjulte sine Følelser; tak Du min Moder, og følg hende!" Dermed vendte han sig bort og gik nogle ankommende Gæster imøde. Grethe vendte sig sagte sukkende om, og gik i Kjøkkenet.

Eduard blev nu snart Collaborator, og hans første Prædiken i St. Viti Kirke gav Anledning til en stor Fest i hans Forældres Huus. Da han sildig om Aftenen traadte i sit Sovestue fandt han Gulvet bestrøet med Blomster og paa hans Hovedpuke laa en Krands af Roser og andre Blomster.

"Den er fra Grethe," udraabte han flammende og tog Krandsen af Sengen. — "O Pige!" sukkede han idet han hang Krandsen paa Speilet, "vidste Du hvilke Følelser Du har opvaakt hos mig, som maaskee ikke tør blive besvarede, saa vilde Du vistnok i det mindste beklage mig! Men Du er en Betlerpige, en Tjenestepige, ak! — Med dette Suk laa han sig til Hvile og besluttede, ikke at tage Notice af Krands og Blomster.

Om Morgenens gik hans Dør op, han sad allerede og skrev. Grethe traadte ind og bragte ham for første Gang hans Frokost. Eduard skjulte sit glødende Ansigt, skrev omhyggeligt væk og takkede kort paa hendes god Morgen.

Ved Bortgangen saae hun hendes Arands hænge ved Speilet, hendes Hjerte bankede glad, hendes Barm høvede sig, hun blev staaende et Dieblif, vendte sig hurtigt om til Eduard, deres Blikke traf hinanden — Eduard skrev hurtigt videre, Grethe gik langsomt ud af Værelset. Nu ærgrede Eduard sig fordi han ikke havde takket den stakels Pige, men Diebliffet var forbi og han tænkte ikke igjen paa Arandsen.

De saaes daglig og Eduard kunde neppe endnu blive Mester over sin hede Flamme mod den skønne Pige, og desuagtet behandlede han hende koldt, undertiden stolt, indtil endelig hans Lidenskab erholdt en anden Retning.

En Søn af Eduards Morbroder, en dannet, indsmigrende, ung Mand, som var blevet Førster, kom i Besøg hos dem. Han saae Grethe og forelskede sig strax i hende; han havde allerede haft mange Etkobseventyr, havde flere gange villet giøre sig, men hans Letfindighed mod det qvindelige Kjønn havde hver gang snart igjen sonderrevet det svagt knyttede Baand.

Da Grethe stedse var hos Eduards Moder, og blot beskæftigede sig med fine Arbejder, saa klædte hun sig stedse anstændigere og snart talede man i hele Staden om den skønne Grethe og Mange kastede deres Die paa hende. Eduard var blevet rolig herover, men da Førsteren Georg optraadte i Huset, begyndte Ekinsygen at pine ham og dog havde han ikke Mod til at tilstaa Grethe sin Kjærlighed. Georg syntes snart at gjøre Fremskridt hos Grethe; de vare ofte sammen og Eduards Moder syntes ikke at have

noget imod deune Omgang, Eduard blev stedse mørkere og under Paaskud af Forretninger trak han sig efterhaanden tilbage fra Begge. Grethe syntes at finde Behag i Forsteren, hun lod sig gjerne underholde af ham, og den stakkels, sig selv pinende Eduard troede sig forglemt.

Da erholdt den sørgende Eduard pludselig et Kald, femten Mile fra sit Fødested. Dagen paa hvilken han skulde tiltræde det var kommen, Eduard havde taget Afsked fra sine Slægtninge og Venner og kom nedbøiet hjem. I Forstuen overraskede han Georg med Grethe, som hurtig sprang til Siden.

"Lad Dig ikke forstyrre!" lo Eduard kold, "men vælg en anden Gang et bedre Sted!" — Med disse Ord vandrede han i sit Bærelse.

Georg kom strax efter til ham og sagde: "Du er dog ikke vred? Thi viid: Jeg har tilbudt Grethe mit Hjerte og min Haand"

Døden gennemfoer Eduard. — "Og Grethe?" stammede han.

"Hun har indvilliget, naar Din Moder og Du ikke har noget derimod."

"Jeg har intet derimod, gjør hende kun lykkelig!" aandede Eduard.

"Vi ville være Dit første Ægtepar, Du skal vie os!" jublede Georg og styrtede bort.

Eduard, som elskede Pigen saa varmt, saa inderlig, fastede sig paa Sengen og vilde fortvivle. Morgenens sandt ham endnu paaflædt paa den. —

Da Bognen var fjært frem tog Eduard Afsked fra

sin Moder og Huustyendet. — Røden kom til Grethe, som stod i en Krog og hovedrystende betragtede den blege Eduard. Han rakte hende Haanden og sagde med toneløs Stemme: "Bliv lykkelig!"

"Aldrig, dersom De ikke er det!" hulkede hun, men Eduard havde ikke hørt det, han var styrtet bort og steeg i Bognen; hans Fader, Georg og en Slægtning ledsagede ham.

Embedsforretninger, Indretningen af hans ny Bolig, Besøg o. s. v. adspredte Eduard noget, saa at han ikke saa ofte kunde tænke paa Grethe; men foran Krandsen, som Grethe havde bundet til ham og som han havde taget med sig, stod han ofte længe og sukkede. Hans Kræfter toge efterhaanden af, Sundhedens Farve forsvandt og han blev mørk og menneskefjendsk. I Selstaber var han kold og ordløs, bitter og uvenlig mod Enhver, saa at man endelig tilsidst ikke skjødte om at see ham, men undveeg ham overalt; kun hans Prædikener hørte man gjerne, de vare altid rørende og tiltrækkende.

Da erholdt han pludseligt et Brev, hvori Georgs og Grethes Forlovelse blev forkyndt ham, samt at de om fire Uger vilde indtræffe i Wellenthal, saaledes heed Stedet, hvor Eduard var Præst.

"Det vil være min Død!" raabte han opspringende; "men jeg vil dog blive standhaftig til min Ende, Ingen skal erfare min Hemmelighed! Kun ved mit sidste Aandedræt skal Grethes Navn undslippe mig og saa kan hun ogsaa

græde over mig som jeg nu." Han kastede sig hulkende paa Sophaen og gjennembaagede en frygtelig Nat. —

Det var en skøn Høstdag. Eduard spadserede efter Bordet paa Landevien og saa to Vogne komme ham imøde, hans Puls bankede høiere, hans Hjerte vilde springe, thi han anede de Forlovedes Ankomst. Man havde gjenkjendt ham! Vognene holdt. Hans Moder hang først ved hans Hals, derpaa kom de Øvrige og Grethe blev staaende i Afstand.

Pludseligt raabte Moderen: "Du min kjære Gud! — Eduard! min gode Søn! hvorledes seer Du ud? Du er syg!"

"Jeg er meget vel, Moder!" svarede han, "kun anstrængende Forretninger og Nattearbejder have givet mig en bleeg Ansigtssfarve."

"Herr Pastor," sagde Grethe nu og traadte til ham med nedslagne Dine, "De har forglemt mig!"

"Det veed Gud at jeg ikke har!" svarede Eduard med et Blik mod Himmelen. "Vær mig velkommen, kjære Grethe! Imorgen tidlig fører jeg Dig til Din Lykke, som jeg jo altid har ønsket."

Grethe begyndte at græde, og græd taus til Præsteboligen. Nu engang spurgte Eduard sagte: "hvorfor græder Du?"

"Over min Lykke!" svarede hun og saa paa ham.

Det gjennemfoer Eduard; endnu var det Tid at tale, men han blev standhaftig.

Man ankom i Præsteboligen. Moderen besøgte strax alle Kroge i Huset og saa efter Dekonomen og den øvrige

Huusholdning. Hun havde fundet Alt i god Stand og ønskede sin Søn til Lykke, men han smilede veemodigt derover.

Da de Reisende vare trætte, begav man sig snart til Rolighed, og Eduard sneeg sig i sit Sovestue, hvor han gjennemvagede Natten. Han var nær ved at fortvivle naar han tænkte paa Morgenens, paa hvilken han selv maatte bortgive sin Hjertenselskede til en Anden.

Om Morgenens følte han sig virkelig svag og bad Georg at vente endnu en Dag med Vielsen; Georg var beredt dertil og bekjendtgjorde det for Selskabet, som om han selv ønskede det, og Ingen anede Grunden.

Eduard viiste sin Moder, hvem Grethe ledsagede, det Indre af Boligen, hørte hendes Forslag angaaende Forbedringer og kom saaledes ogsaa til hans Studeerstue.

"Der seer De intet, Moder!" sagde Eduard, "det er min Studeerstue!"

Men Moderen havde allerede aabnet Døren, og Eduard lukkede den hurtigt til igjen; men det havde dog ikke kunnet skee saa hurtigt, at Grethe jo havde seet hendes Krands. Hun var blevet staaende som fastnaglet til Sorgen og heftigt forstrækket, medens Eduard gik med sin Moder til en Corridor. Hun maatte see Krandsen i Nærheden, aabnede sagte Døren, sprang efter Krandsen, saae Blomsterne afbladene; kun Bladene, Haabets Grønne, vare der endnu. En Kælling gik gennemfoer hende, hendes Barm hævede sig vildt, hun holdt Haanden til den hede Pande, som om hun vilde erindre sig noget, da bemærkede hun et sammenrullet Papiir mellem Bladene og greb det hurtigt,

men Moderen kaldte lige saa hurtigt. Skjulende Papiret i Barmen fulgte hun begge. Hun kunde nu ikke vende sit Blik fra den blege Eduard og naar deres Blikke undertiden mødte hinanden, maatte hun rødme.

Grethe havde gjerne læst Papiret, men hun fandt ingen Leilighed dertil. Man gik til Bords, men Eduard og Grethe vare de Eneste, hvem det ikke smagte. Selskabet drillede Bruden og Eduard stiftede Farve, hvilket kun hun syntes at bemærke. Da man var staaet op fra Bordet, bad Eduard at man vilde forunde ham en Times Middagshvile og forlod Selskabet. Man adspredte sig, og Grethe havde nu Leilighed til at læse sit Papiir. Hun tog det ud af Skjulet og læste:

"Dersom jeg engang for denne Krands turde paaføre
 "Dig Myrthekransen for mig, saa var jeg den lykkelig-
 "ste Dødelige; men Du forstaaer ikke mine Følelser,
 "Du troer at jeg var kold, medens en heed Glamme for-
 "tærer mig!"

Med et høit Skrig styrtede Grethe til Eduards Studeerværelse hvor han slumrede paa en Sopha. Hun knælede ned for ham, og greb hans Haand, som hun bedækkede med Kys og Taarer. Eduard vaagne, han havde drømt om hende, og saa hende nu knæle for sig; han smilede, thi han troede at han drømte.

"Med De mig!" raabte Grethe og trykkede hans Haand til hendes høitbankende Barm. "Jeg veed ikke — jeg vidste det jo ikke, da De altid har været saa alvorlig imod mig."

"Grethe!" sagde Eduard forundret, da han saa at han ikke drømte; "hvad har Du ikke vidst?"

"At — at De elsker mig!" Hun sprang op og omslynge ham. "Jeg har elsket Dem fra det første Dieblis."

"Hvoraf veed Du at jeg elsker Dig?" hviskede Eduard under den søde Byrde.

"Krandsen!" aandede hun skamfuld.

Eduard omslynge hende, og et saligt Minut af den højeste Henrykkelse fløi forbi dem. Da traadte Moderen ind.

"Grethe!" raabte hun; "ugudelige Barn, hvad tager Du Dig for?"

"Han elsker mig!" raabte hun henrykt.

"Hun elsker mig!" raabte Eduard.

Moderen maatte endnu spørge længe førend hun fik Oplysning, og da hun havde erholdt den, sagde hun med foldede Hænder: "Børn, det er Utsammen godt! Men hvad vil den stakkels Georg sige dertil — hvad vil Publikum dømme."

Georg blev kaldet strax efter dette Optrin og Eduard fortalte ham alt det Foresaldne, saaledes som det var gaaet til. Georg raabte smilende: "Jeg træder gjerne tilbage, min Eduard, thi saaledes som Du har jeg ikke elsket Grethe."

Og de Elskende laa igjen i salig Omarmelse.

"Men nu maa Grethe tilbage med mig til Residenten!" begyndte Moderen; "Fader maa først vide Alt og Du, Eduard, lader Dig vie hos os."

De Elskende maatte, omendstjændt ugjerne, give efter, men Tjeringaaret var hurtigt forløbet, og Eduard drog med sin unge Kone jublende ind i Wellenthal. Det første som de hilsede var Krandsen, der blev gjort et Futteral til den og den blev opbevaret som et helligt Reliquie.

A n t o n.

Første Afdeling.

Kofferterne vare pakkede og allerede sendte til Posthuset, Grev Anton ventede sine Venner til Afskedsmaaltidet, lystige og jublende kom disse endelig lidt efter Solens Nedgang. Anton, den eneste Søn af rige Forældre, havde i nogle Aar besøgt Akademiet i **, og vilde nu forlade det, for at blive ansat ved Hoffet i sit Fædreland. Han var en skøn Mand, havde et fortræffeligt Hjerte og udbredte Kundskaber. Eidskab til Jagten havde berøvet ham mange Timer; men derfor var han ogsaa bekendt som den bedste Skytte.

Blandt de komne akademiske Venner var en Hr. von Sturm, en elskværdig Mand, Grevens troeste Ven, og en Herre von *, Søn af den første Minister i Antons Fædreland, hvilken hadede ham fordi han allevegne blev ham foretrukket. Han havde allerede ofte søgt at yppe Strid med Greven, men dennes Hjertensgodhed havde aldrig ladet det komme til Fornærmelse. Dog i Dag, den sidste Dag, havde han aftalt med nogle af sine Lige, at opirre Greven; og den Lumske bragte virkelig den ved Wiin ophidsede Anton til en Udfordring. Glæden var forstyrret og snart havde Alle forladt Greven, undtagen Sturm, der vilde være hans Secundant. Beredt paa ethvert Tilfælde lod Anton igjen sin Koffert udpakke, tog de nødvendige Klæder og Linnedøi frem, Sturm maatte kjøbe ham en Klep-

pert, og efterat Alt var beredt, ventede de den bestemte Morgenstund til Kampen paa Sabel. —

Neppe var man ankommen paa Kamppladsen, førend Anton satte sig i Positur, og rolig og sikker ventede sin Modstanders Angreb. Men da denne bemærkede at hans Modstander bestandig huggede ham efter Ansigtet, og anende dennes Hensigt, trængte han uden Skaansel ind paa ham og efter nogle behændige Parader strakte han Herr von * død til Jorden. Bestyrtsede vege Secundanter og Tilskuere, men hurtigt fattede Sturm sig, greb den forstrækkede Anton, førte ham til sin Hest, lovede at melde hans Forældre det Foresaldne, og bad ham flygte.

Anton lod, endnu bedøvet, sin Hest løbe raft til, thi først efter nogle Timer, da han havde naaet Grændsen, kom han igjen til nogenlunde Besindelse. Følgerne af hans blodige Gjerning stode skrækkeligt for hans Sjæl. Den første Ministers Søn's Død havde paa engang tilintetgjort hans og hans Forældres skjønne Forhaabninger!

Efter nogle Dage var Anton, uden Plan, uden at vide hvorhen han skulde vende sig, kommen til Kanten af en sig vidt udstrækkende Skov. Allerede begyndte Mørket at sænke sig ned paa de mørke Træer, da han langt borte opdagede et smukt Huus med nogle Sidebygninger og en Hauge i Dalen. Han bevægede sig i den Retning; en ung Mand stod i Døren og saae nysgjerrig paa den fremmede Rytter.

"Kan jeg blive her i Nat?" spurgte Anton, idet han

steeg af Hesten; "eller er der maaskee en Landsby i Nærheden."

"3 to Miles Omkreds finder De intet beboeligt Sted," svarede den unge Mand, "men vil De i Dag tage til Takke hos mig, saa er De velkommen." Han kaldte strax paa en Tjener, som maatte føre den trætte Hest i Stalden og førte Anton ind i Stuen.

En ung Kone med en Patteglut ved Brystet, sad ved Bordet, hun reiste sig op ved den Fremmedes Komme, og da hun hørte, at han i Dag vilde blive hos dem, gik hun venlig ud, for at besørge et frugalt Aftensmaaltid. Store og smaa Hjortehorn prydede Bæggene i den høie, tablede Stue, og Bøsser, Flinter o. s. v. hang i skøn Orden rundt om. Værten, som forstod Antons spørgende Blikke, sagde, at han var Fyrsten af ... y's Førster, hvilken nu opholdt sig paa sit Sommerslot, 3 Mile herfra. Da Anton let hen bemærkede, at han ogsaa var en Liebhaber af Jagten, udbrød Førsteren: "De maa blive hos mig i imorgen, vi gaa sammen paa Jagt, og iovermorgen ledsager jeg dem til det fyrstelige Slot, da Fyrsten har besatlet en stor Jagt. Lør jeg nu ogsaa spørge hvem min Gæst er?"

"Min Fader var Førster i Sachsen," svarede Anton uden al Forlegenhed; "derfor har jeg ogsaa lært den ædle Jagtkunst."

Førsteren, glad over at see en Collega for sig, omfavnede ham flere Gange, og sagde: "De rider i overmorgen med mig til Fyrsten, hvor de strax bliver antaget til Jæger."

Anton troede, at Lykken her gav ham et Bink til at

leve ubekjendt en Tidlang, da han imidlertid ventede at faae Efterretning fra sine Forældre, om han sikkert kunde vende tilbage til sit Fædreland, og modtog derfor takkende Førsterens Forslag.

Begge rede den følgende Morgen til Fyrsten af ...s Slot, som stolt skuede ned fra en middelmaadig Høi, forneden laa en Landsby, hvor de lod deres Heste blive og gik til Fods til Slottet. Med bankende Hjerter betraadte Anton den rummelige Gaardsplads, hvor Fyrsten just lod en skøn Hest føre forbi sig. Efterat Førsteren havde gjort ham bekjendt med Hensigten af deres Komme, betragtede Fyrsten Antons skønne, mandlige Skikkelse med bifaldende Smilen og sagde derpaa: "Naar det er hans Alvor at tjene hos mig som Tæger, saa er han antaget."

Det giennemfoer Anton, da han blev tiltalt med Hammen Nødvendigheden tvang ham til nu at taale Alt; han bukkede sig altsaa kun taus.

"Kan Han styde godt?" spurgte Fyrsten igjen.

"Ederes Durchlaughtighed vil faae Glæde deraf!" falbt Førsteren ind.

Fyrsten smilede venligt og tilvinkede Begge at gaae til Slottet.

Førsteren førte den forlegne Anton i Domestik Værelset, hvor han forestillede den ny Kammerat. To Piger stode langt fra og betragtede den skønne Skikkelse, derpaa sprang de op ad Trappen, for hver at bringe deres Herfæb denne Nyhed.

Snart derpaa lod Fyrsten vor Anton kalde, og spurgte

ham om hans Fædreland, Forældre o. s. v. Anton var dristig nok til at fortælle et Eventyr, hvormed Fyrsten syntes at være tilfreds.

"Han skal strax erholde sit Livree, derpaa lader han sig melde hos min Gemahlinde!" sagde Fyrsten venlig og affærdigede ham.

Anton bortffjernede sig mismodig over sin paatagne Rolle, der allerede begyndte at blive ham tung, ja næsten utaalelig. Men, tænkte han, jeg har jo endnu fri Willie til at opgive denne Stand, naar jeg vil, og beroligede sig dermed. — Han erholdt nu en smuk Klædning, isørte sig den og gik, smilende over sig selv, til Fyrstinde Lauras Bærelse.

Med megen Anstand traadte han ind. Fyrsten var allerede tilstede. Fyrstinden, en yndig Dame paa omtrent 22 Aar, i qvindelig Skjønheds yppige Fylde, spurgte paa fransk, idet hendes store sorte Dine brændte paa Anton's skønne Figur: "det er altsaa Eders Jæger?"

"Hvorledes behager han Eder?" svarede Fyrsten.

"De har gjort en god Acquisition, jeg ønsker til Lykke!" Hun vendte sig til Anton, gjorde et par Spørgsmaal om hans Fædreland og efter hans Forældre, som han besvarede med Bestedenhed uden at være forlegen og blev derfor affærdiget med et naadigt Blik.

Fyrstinden, den 56 aarige Fyrstes anden Gemahlinde havde pludselig opvaakt en Videnkab hos Anton, som i hans nuværende Forhold selv forekom ham latterlig; men snart, da han ikke mere kom i hendes Nærhed, og Sorgen over hans gode Forældres Befymringer for ham, ikke tillod ham

at tænke noget paa hende, troede han at kunne, om just ikke forglemme, saa dog see hende uden Videnſkab. Men han feilede meget.

Undertiden haendte det ſig at Anton, nogle Uger efter ſin Ankomſt, enkelte Gange mødte hende i det ſkjønt ordnede Bibliothek, ſom han meget ofte pleiede at beſøge; Fyrſtinden ſtudsede ſnart over hans Kundſkaber, hans Domme, og syntes gjerne at være i hans Nærhed. Da han mærkede dette beſøgte han Bibliotheket under Taffelet for ikke mere at være ſammen med hende.

Fyrſtindens Fødselsdag kom. Anton havde forſatt et Digt, ladet det afſkrive paa Belinpapir af Skolemeſteren, og om Morgenens ladet en Kammerpige overrække det til Fyrſtinden.

"Hvad ſagde hendes Durchlaughtighed?" ſpurgte han Kammerpigen efter nogen Tid.

"Hun læſte det ſtrax, men har ikke ſagt noget," ſvarede hun, "men Comteſſe Adelsheid ſom er kommen igaar, raabte beſtandig, det er ſkjønt. Mon han vel ſelv har forſattet det?"

Anton glødede, thi han havde ſeet den ſkønne Comteſſe, hvem hans hele Hjerte var ilet imøde; thi en elſtværdigere, blidere Skikkelse troede han ikke at have ſeet; Fyrſtinden havde opvakt hans Videnſkab, men Grevinden hans Kjærlighed.

"Efter Feſten lod Fyrſtinden ham kalde, Adelsheid var hos hende.

"Var det Digt af Ham, Anton?" spurgte Fyrstinden og betragtede ham med sine store Dine.

Anton bukkede sig bejaende.

"Han skulde have studeret," vedblev hun, "saa var der vist blevet mere af ham end en Nimrods Søn.

"Mine Forældre havde ikke Raad dertil," svarede Anton, "og den ædle Jægerkunst lader Een ogsaa nyde Livet."

Fyrstinden ringede; en Kammerpige kom med et Uhr.

"Modtag dette Uhr, som en Grindring fra mig!"

Anton modtog det og trykkede, forglemmende sig selv, et Kys derpaa, gjorde en taus Compliment og gik.

Damerne sadde en Tidlang tause, uden at see op, grebne af forskellige Bevægelser, ved Siden af hinanden. Ingen vilde først tage Ordet. Endelig sagde Fyrstinden idet hun stod op: "Adelheid, vi ville gaae ned i Haugen, her er saa beklemt!"

"Åh ja!" sukkede denne, og Begge vandrede tause ved Siden af hinanden til Haugen.

Fyrsten maatte pludselig tiltræde en Reise til den bortfjernede Residents, og Anton havde nu meget mindre at bestille. Den anden Dags Eftermiddag efter Afreisen, det var en lummer, trykkende Hede, fik han Befaling af Fyrstinden at bringe hende en Samling Digte af Bibliotheket. Han udførte strax Befalingen, tog et Bind af Schillers Digte og vandrede til Fyrstindens Gemakker.

Han var nysgjerrig efter at vide hvorfor hun nu havde givet ham et saadant, aldrig forhen udrettet Grinde.

I det sædvanlige Bærelse fandt han hende ikke; han aabnede bestandig et andet og fandt hende ikke. Hans Puls bankede allerede, greben af sælsom Ahnelse, da han aabnede et rosenrødt Bærelse, hvis Dør kun stod paa Klem, og fandt den skønne Fyrstinde liggende paa en Divan med al forførist Ynde, indhyllet i let Gaze. Hun vinkede ham smilende at komme nærmere. Gløden adlød han, medens hans Blik gjennemløb de skønne Former.

"Det er i Dag saa forfærdelig varmt," begyndte hun, uden at forandre sin Stilling; "jeg ønsker nu at forelæses noget."

Anton blev snart kold, snart varm, da han maatte sidde sig ved hendes Fødder paa en Tabouret, og saae den herlige Skikkelse ligge for sig. Han lukkede endelig sin Bog op. Han læste Reminiscenzens Hemmelighed til Laura, dog ved det Sted:

Darum, Laura, dieses Blutverlangen
Ewig starr an deinem Mund zu hangen,
Und die Wollust, deinen Hauch zu trinken
In dein Wesen, wenn sich Blicke winken,
sterbend zu versinken.

begyndte han at stamme, Bogstaverne løb i hinanden, han kunde ikke læse videre. Da greb Fyrstinden langsomt skjælvende efter en gylden Dvaast, og — fra alle Sider raslede en Tapetvæg ned, som indhyllede Begge i en Dæmring og lod ikke nogen Lurer formode, at to Elskende vare indesluttede her.

Fyrsten kom tilbage efter nogle Uger og bragte tilligemed den Efterretning, at Krigen var erklæret, en Friherre

von 3. om hvem det snart heed, at han var Grevinde Adelsheids erklærede Brudgom. Anton forstræffedes heftig derover, thi Adelsheid havde, medens Fyrstindens Eidskab havde revet ham bort med sig, bibragt hans Hjerte et dødelig Saar, som kun kunde helbredes ved hendes Besiddelse. Han besluttede endelig at fæste sin Masque, hvad der saa end maatte komme, omendstjondt han ikke havde faaet nogen Efterretning fra sin Ven Sturm til hvem han havde skrevet. —

Pludselig kom der henimod Morgenens en General med sine Officerer i Indqvartering, og ved disse begyndende Uroligheder forglemte Anton sin Plan og sine Forhold. Saaledes stod han efter nogle Dage i Gaarden, da en Officeer kom sprængende, steeg af, og da han saae ham, styrtede i hans Arme med det Udraab: min Anton?

"For Guds Skyld!" raabte Anton glad forstræffet, "nævn mig ikke, jeg er kun her Jægeren Anton."

"Du behøver ikke mere at skjule Dig!" svarede Lieutenant von Sturm, som nylig var blevet det, "Din Modstander, som er virkelig død, kan ikke skade Dig, saavelsom hans Fader, der ligeledes er død, Dine Forældre længe hjertelig efter Dig, forlad derfor denne Masquerade."

Anton lovede det og gik med sin Sturm ind i Slotet. Den Sidste ilede til sin General og Anton gik ned i Haven, hvor han vilde vente paa sin Ven, da han uventet mødte Grevinde Adelsheid, ganske alene, bedrøvet og med nedsænket Hoved.

"Befaler den naadige Comtesse noget?" spurgte Anton med en af hine Toner, som trænge til Hjertet.

Hun saae op, rødme og sagde: "nei gode Anton!"

"Jeg ønsker gjerne at tjene Eder, da jeg ikke længe kan nyde den Lykke."

"Vil De forlade os?" spurgte hun hastigt.

"Friherre von 3 vil jo bortføre os Grevinden."

"Nei, kjære Anton, vist ikke!" kaldt hun hastig ind.

"Saa forlader jeg heller ikke dette Slot, førend De forlader det!"

"Gode Anton!" læspede hun, idet hun rakte ham sin Haand.

Neppe havde han trykket sine Læber paa den nydelige Haand, førend han følte et Slag i Nakken, og Grevinden trak hurtigt sin Haand tilbage. Men at vende sig om, see Friherre von 3. og slaa ham med den knyttede Haand for Brystet, saa at han tumlede mod Bæggen, var ligeledes et Dieblifs Værk.

"Anton! hvad gjør Du?" raabte Grevinden bestyrtset.

"Skurk, det skal Du bøde for!" skreeg Friherren, "og De Comtesse, De skulde skamme Dem ved at conversere med et gemeent Menneſke!"

"Ingen Fornærmelse, Herr Friherre!" raabte nu Anton med al Værdighed til ham; "imorgen fordrer jeg Satisfaction."

Friherren lo og Anton styrtede bort, for at opſøge sin Ven og gjøre en Ende paa Masqveraden.

Snart heed det i Slottet, Jægeren Anton er løbet bort. Damerne forstræffedes, dog forraadte Ingen sine Følelser.

Da man gik til Taffels, traadte Generalen, ledsaget af sine Officerer, smilende hen til Fyrsten og sagde, idet han pegede paa en tæt ved staaende Officier: "Jeg bringer en ny Gæst med i Dag, som vil være Eder ubekjendt og dog bekjendt! Det er Grev Anton af **, nu Lieutenant i mit Livcompagni."

"Anton!" raabte Fyrsten høist overrasket, "De er Greve?"

En sagte Mumlen lød gennem Salen. Damerne rødmede og Friherren blegnede.

Nu traadte Anton med Anstand hen til Fyrsten og bad om Tilgivelse for sin Masquerade, som kun hans Forhold havde gjort nødvendig.

"Virkelig en sælsom Metamorphose!" lo Fyrsten, rystende Antons Haand, "Jeg har intet at tilgive."

"Og Eders Durchlaughtighed?" vendte Anton sig til den bevægede Fyrstinde.

"Hvad har kunnet bestemme Eder til at skjule Eders Stand for os?" spurgte Fyrstinden uden at see paa ham.

"De havde behandlet mig mindre som Tjener, og saaledes var Meget blevet forraadt;" svarede han med Betydning.

Anton, som saae Fyrstinden vende sig til Grevinden, der imidlertid havde staaet høitrødmende, med nedslagne Dine, spurgte raast den lurende Friherre von Z.: "Eders Tilgivelse bliver mig vel ogsaa til Deel."

"Ganske vist, ganske vist!" stammede denne forlegen.

Da man idet samme sadde sig ved Tasselet, drog han sig fornøiet tilbage, for ei at behøve at tale mere. Tilfældigviis sad Anton ligeover for Grevinden, snart mødtes deres Blikke, og da Friherren saae det, tabte han al Appetit, endog den skønne Fyrstinde vilde det ikke smage mere.

Man stod endelig op fra Tasselet, da der paa samme Tid indtraadte en Ordonanz, og overrakte Generalen en Depesche. Efterat han flygtigt havde gennemlæst den, sagde han: "Mine Herrer, her er kommen Marschordre, endnu i denne Nat gaaer det fremad."

Fyrsten beklagede, allerede saa hurtigt at maatte miste Generalen og Damerne blegnede. Begge kastede vemodige Blikke paa Anton.

Alt ilede nu for at gjøre sig færdig til Marschen. At ride hist og her, give Befalinger, løbe mellem hinanden udfyldte nogle Timer. Anton kunde i Forveien hverken tale med Fyrstinden eller Adelsheid, og maatte ogsaa opsatte sin Udfordring med Friherren, hvem Sturm havde bekendtgjort det.

Afskeden fra Fyrsten var hjertelig, søm og sørgelig fra Damerne.

"Tænk paa mig!" hvidskede Anton hurtigt til den bevægede Grevinde, som havde raakt ham Haanden til Ryk; et sagte Tryk var hendes Svar.

Grev Anton havde skrevet til sine Forældre og beroliget dem, dog bad de ham snart at vende tilbage fra

Krigen i deres Arme da han var eneste Søn. Deres Ønske skulde ogsaa blive opfyldt. Den Monark, for hvem Anton nu søgte, slog sig pludseligt paa Kjendens Side, hvorved Anton med flere Officierer blev bevæget til at forlade Armeen. Med sin Sturm ankom han lykkelig til sine Forældre, som med aabne Arme modtog den længe Bøttede. Høllende hang Moderen i den skønne Søns Arme, Faderen betragtede ham velbehageligt, thi han havde ikke seet ham siden han reiste til Universitetet.

Efter nogle Dage begyndte Anton allerede at tale om sin Kjærlighed; han nævnede Grevinde Adelsheid som sin Udkaarne. Overrasket raabte Faderen: "hende skal Du have, min Søn! men overlad nu Alt til mig."

Anton svømmede nu i et Hav af Salighed, og ventede med Længsel paa Opfyldelsen af sit Ønske. Beskæftiget med Sagt og videnskabelige Arbejder henrandt Vinteren hurtigt, thi hans Ven Sturm, der ikke besad nogen Formue, havde maattet blive hos ham. Men neppe kom de første Svaler før Anton's Fader holdt alt i Beredskab til en Reise, som han sagde, til Badet; Anton og Sturm skulde ledsage ham.

Reisen gik endelig for sig, Moderen havde hemmelighedsfuld omarmet ham og med taarevædede Blikke tilhyldet ham: "Kom lykkelig igjen!"

Endnu vidste hverken Anton eller Sturm til hvilket Bad Reisen skulde gaa, før end velbekjendte Gjenstande lidt efter lidt kom dem imøde, og de anede Rejsens Maal, men taug. Endelig duggede den velbekjendte Landsby ved Fyrst * * * y's skønne Slot op af det ungdommelige Grønt,

og Anton omfavnede hjerteligt sin venligt smilende Fader, som nu fuldkommen aflørede Hemmeligheden: Forbindelsen med Adelhede skulde fuldbyrdes paa Slottet, fordi Fyrsten ønskede det, hvorfor ogsaa Grev Paul, Adelhedes Fader var der.

Hvem var nu lykkeligere end Anton; han kunde neppe oppebie Ankomsten, for at omfavne den Elskede og sige hende, hvor inderligt han elskede hende; kun Fyrstindens Nærværelse dryppede Malurt i hans Glæde.

Modtagelsen paa Slottet var hjertelig fra alle Sider og ømt hang Adelhedes Blik ved den Elskede, saa at kun Fyrstinden smerteligt vendte sig bort og sukede. Og da Anton var alene med den Elskede, hvad havde de da ikke at fortælle, hvorlænge de havde elsket hinanden, og hvorledes kun Forhold og formeentlig Stand havde hindret dem fra tidligere at tilstaa hinanden deres Kjærlighed! Saaledes sadde de Arm i Arm omslynge, da Fyrstinden pludseligt traadte ind. De sprang op.

"Bliv, og lad Eder ikke forstyrre!" sagde hun bevæget, idet hun vinkede Nogen bag sig at følge med. Et ungt Fruentimmer med et Barn traadte nærmere, "jeg maa dog vise Grev Anton min lille Prinds!"

Anton blegnede og bøiede sig hurtigt over Barnet, som han kyskede for at skjule sin Forlegenhed; "Hvad hedder Prindsen?" spurgte han bævende.

"Min Cousine Adelheid vilde have at jeg skulde kalde ham Anton, og saaledes hedder han ogsaa," svarede Fyrstinden med vaade Dine.

En minutlang Pause foer forbi og dræbte med sit

Bingeslag Antons Glæde. Fyrstinden lod Ammen vende tilbage, sad sig hos de Elskende og faldt snart i Tanker, uden at bekymre sig om hvad der foregik omkring hende. Anton spurgte den Elskede med frygtsomme Blik og denne udbød i Taarer uden at kende sin Bevægelse og trak blot paa Skuldrene. Anton tog derpaa høist bevæget Fyrstindens Haand og spurgte bævende: "Er min Fyrstinde syg?"

Hun saae paa ham med udslukket Ild, derpaa rystede hun det skønne Løkketoved, stod op og forlod Bærelset.

"Hvad feiler Fyrstinden?" spurgte Anton Grevinden bestyrtset.

"Hun er for nogen Tid siden henfaldet til en Sorgmodighed, som hun søger at skjule for os Alle," svarede Adelsheid med nedslagne Øine; "kun Barnet kan endnu opmuntre hende. Lægerne kende ikke hendes Sygdom; men jeg aner, at hendes Sind er sygt og at hendes Hjerte snart vil bryde."

"Den uheldige Fyrstinde!" raabte Anton og sprang op, "har hun ikke opdaget Dem Hemmeligheden?"

"Hvilken Hemmelighed?" spurgte Adelsheid springende forfækket op.

"De maa dog have udforsket, hvad der feiler hende?" sagde Anton, besindende sig igjen, "da De daglig har været om hende."

"Åh, der gives Ting, som man gjerne vil fortie sig selv, og sliig en Hemmelighed maa det vel være!" svarede Adelsheid veemodig.

Anton blev forlegen, han troede at være forraadt og

søgte hurtigt at bringe Samtalen paa en anden Gjenstand, hvilket ogsaa lykkedes ham, og han mærkede endelig at den ustyrbelige Adelsheid ikke engang anede hans Synd.

Anton fandt ingen Veilighed til at tale med den lidende Gyrestinde, hun syntes forsættelig at undgaa en Sammenkomst. At skrive et Brev til hende forekom ham for farligt.

Dagen til Formælingen var allerede bestemt og alle Anstalter til Festen var istand; endnu en Nat laa imellem, da Anton erholdt følgende Billet:

"Herr Greve!

De synes kun lidet i Kjærlighedens Arm at bekymre Dem om deres Satisfaction, derfor er jeg saa fri at komme selv og spare Dem Umagen. Jeg venter Dem nu, ledsaget af en Secundant imorgen tidlig, paa deres Bryllupsdag, Klokken 7 under Piletræerne ved Andedammen."

Friherre von Z.

Anton havde ikke forglemt ham, men han havde ikke kunnet finde hans Opholdssted. Nu, kort før Formælingen var det ham ikke ligegyldigt, thi Een af Begge fik vist en Circumflex, og Formælingen blev enten ophævet eller opsat. Han forklarede sig strax for sin Sturm, og spurgte ham, hvad der var at gjøre?

"Den feige Knægt har en ond Hensigt!" sagde Sturm med Betydning; "men jeg vil komme ham paa Spor. Bryd Dig derfor ikke om noget i Dag, lad kun mig sørge!" Han ilede hurtigt derfra.

Anton gik til sin Bruds Bærelse og fandt hende siddende ved Siden af Fyrstinden.

"Skjer paa Panden, Herr Greve?" spurgte Fyrstinden veemodigt smilende, "det passer sig ikke paa Bryllupsdagen."

Anton gjorde sig Umage for at synes munter og underholdt Damerne med sine Krigsbedrifter, indtil de bleve kaldte til Taffels. Sturm manglede; man spurgte efter ham.

"Han besørger endnu en lille Forretning for mig," svarede Anton, "og vil snart være her."

Fyrstinden saae spørgende paa ham; Adelsheid blev ængstelig da Fyrsten spøgende bemærkede: "De har dog ikke en Udforbring igjen?"

"Denne gang vilde den komme mig meget ubeleiligt," svarede han, og saae smilende paa den rødmenende Adelsheid.

Samtalen dreiede sig snart om andre Gjenstande, og da Tasselet var ophævet ventede Anton utaalmodigt paa sin Ven Sturm. Men denne kom ikke. Ængstelig gjenemvandrede Anton Natten. Tidligt om Morgenens styrtede endelig Sturm ind i Bærelset.

"Min Anelse var rigtig!" raabte han, "Friherren vilde dræbe Dig lumsk. Han havde ladet en Kjeltring skjule sig i Graven, hvorfra han skulde hilse Dig med en Kugle. Jeg og min Tjener lurede, og rigtig, Fuglen var fanget. Jeg har, efterat han havde skriftet, ladet ham bringe hen i Forvaring."

Anton sprang rast op og gik med Sturm til den Glendige, som fortalte dem Alt. Herpaa blev denne Hi-

storie bekendtgjort for Fyrsten, som høist forbittret strax vilde mælde det til hans Slægtninge. Da Damerne erfarede dette bleve de forskrækkede, men da de hørte, at ingen Duel kunde finde Sted nu, beroligede de sig snart igjen. De komne Gæster adspredte det Ubehagelige, Alt var spændt paa den nu fremrykkende Formælingsact.

Da traadte pludselig Sturm til Anton, som imidlertid havde ladet sig klæde paa, og sagde høitidelig alvorlig: "Jeg er Din troe Ven, det veed Du, det maa ogsaa Fyrstinden vide, derfor har hun ogsaa bleg og skjælvende bedet mig sige Dig, at Du hurtig, endnu før Vielsen maa komme i det rosenfarvede Bærelse ved Enden af Galleriet! — Men, hvad feiler Dig? Du bliver jo ligesaa bleg som Fyrstinden! — Nu, jeg vil ikke vide noget, gaa, jeg vil staa Bagt."

Anton omfavnede hurtigt sin Ven og vaklede til det ham bekendte Bærelse. Han fandt den blege Fyrstinde Laura paa Divanen, med den lille Prinds paa Skjødets. Anton sank taus ned for hende.

"Kys De endnu engang dette Barn og dets Moder!" sagde hun blidt bevæget, "det vil vist aldrig forundes dets Moder mere." Hun bøiede sig ned til ham, og som Gæberhede brændte hendes Læber paa hans.

Anton kysjede ogsaa Drengen, derpaa sprang han forstyrret op, thi han følte at han havde gjort en Dvinde, der fortjente et skjønnere Liv, ulykkelig.

Fyrstinden som anede hans Tanker, sagde, idet hun trykkede Barnet til sit Bryst: "Berolig Dem, Herr Greve! De har ikke nogen Skyld; jeg bærer den alene, er straffet haardt derfor, og vil i Dag blive straffet haardere."

Anton, ude af sig selv, omfavnede den ulykkelige Fyrstinde, Barnet begyndte at græde, en Larm reiste sig udenfor Bærelset, og Anton maatte med et minuttlangt Afskille sig fra hende for evigt.

Hans Ven greb ham ved Armen og sagde: "Du gaaer nu med mig, Anton, thi saaledes maa Din Brud ikke see Dig."

"Bevar min Hemmelighed dybt i Dit Bryst!" aandede Anton.

"Jeg kender ingen, berolig Dig derfor!" svarede Sturm og gik med ham paa hans Bærelse.

Efterat Anton var blevet noget beroliget, traadte han ind til den skjont smykkede Brud. Saa skjon havde han endnu aldrig seet hende og i et Dieblisk havde han forglemt Scenen med Fyrstinden. Kjærligt omslynge hende, hendes Purpurlæber syntes at ville suge al hans Uvillie bort.

Endelig begyndte Formælingsacten i den store Sal. En Mængde Gjæster havde allerede forsamlet sig der, da det skjonne Par, beundret og misundt traadte ind.

Da Høitideligheden var endt og Gratulationerne begyndte traadte ogsaa den blege Fyrstinde vaflende hen til Anton og sagde: "Herr Greve, gjør min Cousine lykkelig."

Anton kunde ikke svare.

Da alle havde adspredt sig i Bærelserne og kun det unge Egtepar stod tilbage, traadte Fyrstinden til dem og talede med dem om ligegyldige Ting, hun forlod ikke Parret igjen, som en Argus syntes hun at iagttage deres Skridt. Saaledes gik det ogsaa ved Taffelet. De vare just alene i Bærelset, da Fyrstinden pludselig lagde sin

Haand paa Panden og sukkede: jeg bliver saa svag, ledsag mig paa mit Bærelse."

Anton og Adelhøid aabløde ængstlig, men neppe vare de komne der, førend hun smerteligt udbroð: "Adelhøid! lad mig hurtig faae mit Barn!"

Denne skyndte sig og Anton stod bestyrktet for Fyrstinden, som laa i stor Bevægelse paa Divanen. Endelig læspede hun: "Anton! Anstrængelsen i Dag koster mig mit Liv! — Lev evigt vel!"

Anton vilde styrte ned for hende.

"Nei, nei!" raabte hun, "kald paa min Gemahl og fat Dig, hvad der end vil komme, al! saa bevar ogsaa Hemmeligheden om vor strafværdige Kjærlighed evig hos Dig, for at ikke de slemme Følger engang skal træffe Dig eller Din Familie! — Gaa og kald paa min Gemahl."

Anton styrtede bort. Han kunde i Gjesternes Trængsel ikkun tilhvidske Fyrsten ængstelig: "Fyrstinden er — syg!"

Fyrsten fulgte ham strax. Da de traadte ind i Bærelset havde Fyrstinden sit Barn liggende ved Brystet, Adelhøid, Ammen og nogle Kammerpiger stode omkring hende. Hun rakte sin Gemahl Haanden, thi hun kunde ikke tale mere, kastede endnu et Blik paa den sønderknust Anton og — hendes Sjæl var flygtet fra Jorden til høiere Regioner.

Sorg opfyldte nu Slottet, som for saa Minutter siden havde hengivet sig til Glæden. Sturm behøvede megen Opmærksomhed for sin Ven, for at han ikke skulde forraade en Hemmelighed, som han anede. Adelhøid henflød i

Taarer for den gode og meget elskede Veninde, og Fyrsten gik trøstesløs omkring med undertrykt Smerte, for at finde den Årsag som havde bragt hans unge Gemahlinde Døden.

Efterat Levningerne af Fyrstinden vare overgivne til Jorden tog Anton med sin Adelheid, sin Fader og sin Ven Sturm en rørt Afsked fra Fyrsten og reiste bort.

Det varede længe førend Grev Anton igjen fik sit rolige Sind; kun hans Gemahlines Kjærlighed opmuntrede ham lidt efter lidt og Tiden lægede hans Saar.

Anden Afdeling.

Tyve Aar vare henrundne i Tidens Strøm, Tingenes Skikkelse havde forandret sig meget, og Krigsfakkelen syntes igjen at tændes paa ny. Grev Anton var blevet en lykkelig Fader, han kaldte en elskværdig Søn og en skøn Datter sin, og intet havde forstyrret ham i hans huuslige Lykke. Hans Ven Sturm var ikke vejet fra ham og bevarede Hemmeligheden om hiin Kjærlighed dybt i sit Bryst.

Grevens Søn heed Carl, han var fremblomstret med meget naturlige Anlæg, og Lærerne havde fuldbendt ham til Universitetet. Sturm skulde ledsage ham. Den til Rejsen bestemte Dag brød frem, og Carl jublede, da han snoede sig ud af sine rørte Forældres Arme, over at han nu snart, fri for enhver Tvang, kunde leve frit. — Her var Stof for Forfatteren til at kunne udbrede sig vidtløftigere, men vi ville — fortælle Historien.

Allerede den følgende Dag efter Ankomsten i * * erfarede Sturm, at Prinds Anton ligeledes studerede her. Naturligviis opsogte Carl ham, og snart sluttedes et indbyrdes Venstreb mellem dem. Prindsens Fader var død, og han stod endnu under Grev Paul, Carls Bedstefaders Formynderskab, indtil han havde forladt Akademiet, som skulde ske om to Aar.

I Ferien maatte Carl ledsage Prindsen hjem, thi i den næste Ferie vilde Prindsen besøge Grev Anton.

Saaledes skete det ogsaa. Sturm, som ikke anede Følgerne af denne sidste Reise, kom glad og veltilmode med Ynglingene til Antons Slot. Grev Anton fortraktedes ikke lidet da han saa Prindsen, hvis Nærværelse han havde undgaaet i tyve Aar, og et behreidende Blik faldt paa Sturm, som først i dette Dieblik indsaae Følgerne af sin Overlelse. Thi alt for snart mærkede man Prindsens Nærmelse til Mathilde, Carls Søster. Sturm og Greven raadslog nu om hvorledes de skulde forebygge den Ulykke, der truede saavel dem, som den hele Familie; de besluttede endelig at sende Mathilde endnu i denne Nat til en af hendes Tanter.

Den arme Mathilde maatte strax forlade sine Forældre, hun kjendte ligesaalidet Grunden dertil, som hendes bestyrtsede Moder. Bedrøvet reiste hun bort, saameget mere som hun elskede Prindsen, og Moderen havde bifaldet denne Kjærlighed.

Denne Reise, som snarere lignede en Flugt, var Prinds Anton meget paafaldende; han besvarede sig ogsaa derover for Carl, som hellerikke kunde indsee Grunden til sin

Søsters Reise. De opholdt sig derfor ikke meget længe, Sturm maatte streife om med dem i Omegnen, derpaa vendte de igjen tilbage til Universitetet. Men Prinds Anton kunde ikke forglemme den skønne Grevinde Mathilde igjen.

Efter et Fjerdingaar kom det sørgelige Budskab til Sturm, at Grev Anton var styrtet med Hesten og død to Dage derefter; man ønskede ham tillige med den unge Herre hurtigt tilbage.

Bestyrtsede og i største Hast gjorde de sig færdige til Reisen. Prinds Anton, som viste dem den største Deeltagelse ved dette Tab, lovede at besøge dem i næste Ferie.

Ved deres Ankomst overleverede den bedrøvede Grevinde Sturm et forseglet Papiir fra Grev Anton og sagde med Taarer: "De var stedse min Gemahls Ven, siig mig hvilken Hemmelighed der bebyrdede min Mands Sjæl; thi endnu døende vilde han aabenbare mig den. Af, Døden kom for hurtigt over ham, han tabte Mælet, kun Navnene Mathilde, Anton! lallede han; og hans Gebærder forstod jeg ikke."

Sturm brød Brevet, læste Vennens sidste Ønske, og overgav Grevinden en Seddel af følgende Indhold:

"Adelheid!

Hvis jeg engang ved Døden skulde blive hurtigt revet ud af Dine Arme, saa adlyd i Henseende til vore Børns Giftermaal min Ven Sturm. Jeg besværges Dig ved vor Kjærlighed.

Anton."

"Jeg forstaaer det ikke," sagde Grevinden, efterat hun havde læst det. "Jeg vil gjerne hvergang følge Eders Raad, naar I kun hvergang har Grunde mod min Plan."

"Det er det just, min Raadige!" svarede Sturm; "Grunde kan jeg aldrig give Eder, De maa adlyde mig blindt hen. Men jeg kan dog give Eder den Trøst, at kun Grevinde Mathilde er meent dermed, Carl er undtaget derved. Derfor vil jeg allerede i Dag give Eder det velmeente Raad igjen at bortfjerne Grevinde Mathilde fra Slottet, til en Tid, som jeg selv vil bestemme."

"Det var haardt," raabte Adelheid, "naar Moderen ikke skulde herske over sin Datter, ikke bidrage Alt til hendes Lykke, for at kunne bortkysse Taknemmelighedens Taa-
rer fra Kinderne."

Sturm blev forlegen og sølte det mislige i sin Stilling. Endelig sagde han: "Raadige Frue, Eders Gemahl har lovet Mathilde til en Søn af en af hans Venner, og saalænge denne endnu ikke er kommet her, maa hun ikke see nogen mandlig Person, der er hende liig i Stand." Han troede ved denne Løgn at have fundet en Skingrund, til at forhindre Prindsens Nærmelse til Grevinden, men han feilede.

Adelheid spurgte: "Naar skal da den Udkaarne komme?"

"Det veed jeg ikke," svarede han, "men lad De kun Mathilde reise, førend Prinds Anton —"

"Det var den skønneste Forbindelse, som jeg stedse har ønsket!" faldt hun hurtigt ind og iagttog tillige den forlegne Sturm, der dog hurtig fattede sig og med ned-

flagne Dine sagde: "De har vist endnu medens min Ven levede bemærket, at han lod Mathilde reise da Prindsen opholdt sig her?"

"Jeg sender ikke min Datter bort," svarede Grevinden bestemt; "i min Gensomhed og Sorg er hun mig uundværlig!" Dermed forlod hun ham.

Sturm var raadvild om hvad han skulde gjøre for at forebygge en Handling, som havde saa mange Følger og gik tankesuld paa sit Værelse.

Sturm var just i Grevindens Anliggender reist til flere langt bortliggende Godser, da Prinds Anton, tidligere end man havde ventet, kom paa Slottet. Modtagelsen var hjertelig fra alle Sider, og Anton og Mathilde hilsede hinanden med Kjærlighedens Blikke. Hver Dag, hver Time vare de nu sammen og Tilstaaelsen om den gjensidige Kjærlighed var snart kommen over deres Læber. Grevinde Adelsheid saae med Velbehag deres fremvorende Kjærlighed og i Anden allerede sin Datter som regjerende Fyrstinde.

Engang sad de Elskende i Haven, Solen forgyldte Engen med sine sidste Straaler, da faldt et Stykke Papir for deres Fødder. Anton tog det og læste:

"Prinds!

Fly Mathilde! Foragter Du dette Raad saa vil Du gjøre Dig og Mathilde ulykkelig."

Da Prindsen havde læst det, saae han sig forskende omkring, men han kunde ikke opdage et eneste levende Væsen.

"Man vil adskille os," sagde han, vendende sig om til Mathilde; "læs her!"

Mathilde læste og græd.

"Græd ikke!" smigrede Anton, "thi saa sandt jeg troer paa en Gud, saa sandt skal Du blive min Gemahlinde."

"Bee!" raabte det tætved i en huul Tone.

Anton og Mathilde foer sammen. Tause, Arm i Arm gik de tilbage til Slottet og fortalte Grevinden og Carl det Foresaldne.

"Det kan kun komme fra Sturm!" raabte Carl, "thi han er mod Ederes Kjærlighed, fordi Fader vilde have det saaledes. Maaskee er han i Nærheden, istedetfor at være paa vore Godser og spiller saadanne Comedier med Eder."

Neppe havde Carl sagt dette, førend den afdøde Grevens Kammertjener traadte ind og overleverede et Brev fra Sturm.

Efterat Grevinden havde læst Brevet, sagde hun: Sturm er sexten Mile herfra, og bliver opholdt formedelsf Markernes Opmaaling; han spørger ogsaa om Prinds Anton er ankommen. Altsaa veed Sturm sletikke noget deraf."

"Det kan dog ikke have været et Spøgelse," svarede Anton.

"Og Ingen veed noget derom uden vi og Sturm," vedblev Carl. "Jeg vil opdage den utidige Advarer."

"Det er Sturm og ingen Andre!" raabte Anton, "han har sine Hjælpershjælpere. Jeg har aldrig kunnet lide det kolde Menneske, send De ham bort, naadige Frue."

"Min Gemahl har givet ham et anseeligt Gods, isald han ikke vil blive paa vort Slot," svarede hun.

"Jeg vil arbejde imod ham baade med gode og onde Midler, thi jeg veed ikke, hvorfor han er imod vor Forbindelse," sagde Anton og lagde sin Pande i mørke Foldet, og dermed havde Samtalen Ende. Fruentimmerne gik bedrøvede og anende noget Ondt paa deres Bærelse.

Snart heed det i Slottet blandt Domestikerne: Grev Anton lader sig see! Man forbød dem i Begyndelsen at tale om saadant dumt Løi, men Alle ville have seet Anden, komme paa Slaget 11 om Natten fra Enden af Corridoren, skride langsomt frem, gaa ned ad Trappen og derpaa forsvinde sukkende.

Prinds Anton og Carl besluttede at komme paa Spor derefter og lurede en Aften Klokken 11 paa Spøgelsset. Reppe havde Slotsuhret forkyndt den ellefte Time, før de saae et sælsomt Skin ved Enden af Corridoren, hvilket stedse kom nærmere og formede sig til en menneskelig Figur. Carl kjendte med Skræk sin Faders Træk. Prindsen traadte forundret tilbage. Da Spøgelsset, der syntes at være indhyllet ligesom i et Lys, svævede forbi dem, truede det med Fingeren og forsvandt.

"Taskestykker!" raabte Anton, og styrtede bag efter med dragen Sabel. Men han huggede kun i Natten. Standsende sine Skridt raabte han: "Ved Gud, jeg er ikke en Dreng der lader sig forstrække. Carl, Du skal erfare

at jeg nu vil handle, thi ingen Magt fra Helvede skal stille Mathilde fra mig!"

"Bee!" lød det fra Corridoren.

Begge raabte nu paa Eys, og da det kom, blev Alt undersøgt paa det nøieste, men man fandt slet intet, som kunde give den ringeste Formodning, og forstemte ilede Begge til Fruentimmernes Bærelse, for at give dem Efterretning om deres Expedition.

Adelheid var maalløs og Mathilde græd stille. Anton sagde dem god Nat; en stor Tanke bestjæftigede ham og han gik paa sit Bærelse, uden endog at gjøre sin Ven Carl bekendt med sin Beslutning.

Den næste Dag var Prinds Anton forsvundet. En Billet, som han havde efterladt, gav kun liden Oplysning om hvorfor han saa hurtigt og uden Afsked var draget bort. Man var ængstlig og bedrøvet, og ønskede nu længselsfuld Sturms Nærværelse.

Nogle Dage efter kom han virkelig uventet og var overrasket da han hørte at Prinds Anton allerede havde været der og forladt Slottet paa en saa forunderlig Maade.

Genimod Aften blev der en stor Larm i Slottet, og snart hed det: "Man har savnet Grevinde Mathilde allerede for nogle Timer siden og hun er intetsteds at finde. Alle gjorde sig Umage for at opdage den Forsvundne. Nat-ten henrandt med forgjæves Søgen.

"Hvem er vel min Datters Røver?" raabte Grevinden, da Sturm traadte ind til hende næste Morgen; "Sturm, hvis De veed noget derom, saa siig en bekymret Moder det, og jeg vil gjøre Alt hvad De vil."

"Naadige Grevinde!" sagde Sturm alvorlig; "jeg er først kommet i Dag og flige Ting besatter jeg mig aldrig med, thi jeg kan kun advare, videre ikke."

Efter i nogle Uger forgjæves at have forsket efter Mathilde, fik Grevinden et hemmelig Bud fra sin Fader der bad hende komme hurtig med Carl, uden at opdage Noget Maalet for deres Reise, til Fyrsten afs Slot for der at erfare noget Glædeligt. Hurtigt og hemmeligt blev der strax gjort Anstalter dertil, saa at Sturm, der var fraværende, forstræffedes, da han erfarede Grevindens og Carls Afreise, og anede med Rette noget Glemte derunder. Han tog strax sine Forholdsregler.

Grevinde Adelheid og hendes Søn kom lykkelig til Fyrsten af . . .s Slot, og den der først styrtede hende imøde var — Mathilde. Gjensynets Glæde var ubeskrivelig, og Prinds Anton fremstillede sig som Bortføreren, men bad tillige om at Formælingen med Mathilde maatte skee om saa Dage, da han saa vilde overtage Fyrstendømmet af sin Formynders, Grev Paul. Moderen var tilfreds med Alt, hun var jo henrykt ved snart at kunne omfavne en Fyrstinde i sin Datter.

Eftermiddagen før Formælingen sad hele Familien sammen, da traadte pludselig Lieutenant Sturm uanmeldt og bleg som Ulykken, ind i Bærelset.

Alle fore forstræffede op, som for et Spøgelse, og Mathilde omklamrede sin Moder.

"Hvad vil De?" spurgte Anton, trædende Sturm ind.

"Hvad jeg stedsse har villet, Deres Bedste," svarede han. "De har villet narre mig til Deres egen Skade. Men jeg har svoret min Ven det, og jeg holder det, skulde det end koste mit Liv."

"Hvad har de svoret?"

"Jeg kan kun opdage det for Grev Paul, og indvilliger han deri saa er min Gæd løst. Følg De mig, Herr Greve, ind i et Sidegemak, jeg beder indstændig derom."

Greven fulgte og lod de Øvrige tilbage i bange Anseer. Kort efter kom Begge igjen, og Greven med høiet Hoved og folbede Hænder.

"Lieutenant v. Sturm har desværre Ret!" begyndte Greven; "Fyrst Anton maa aldrig formæle sig med Mathilde."

"Ingen Magt kan forhindre mig deri!" sagde Anton hidfig.

"Kun et Ord af Lieutenant v. Sturm kan gjøre det; afstaa De derfor fra deres Forsæt, og forlang ikke at vide mere."

"Jeg vil vide det, og derpaa bestemme hvad jeg skal gjøre, ellers formæler jeg mig imorgen."

"Saa gjør De Deres Pligt, Herr v. Sturm!" sagde Greven.

Sturm vinkede Prindsen ind i Sidegemakket, opbadede ham Grev Anton's Bekjendtskab med hans Moder, at han var en Broder til Mathilde, og at hiin Spøgelseshistorie var blevet anstillet derfor.

Anton foer blegnende tilbage. "Gud!" raabte han, "Børnene maa bøde for Forældrenes Synd!" derpaa styrte han ind i Værelset, knælede for Mathilde, kysfede hendes Hænder, hendes blege Læber, og sprang bort.

Grevinden, Carl og Mathilde vare blevne til Billedstøtter. Ingen talede et Ord. Endelig hørte man Nogen sprænge over Gaarden. Det var Prinds Anton.

"Nu har jeg virkelig mistet ham!" raabte Mathilde vridende sine Hænder.

"Alt dette kunde man have sparet, naar man tidligere havde fulgt mine Raad," sagde Sturm.

"Men hvad er det da?" spurgte Grevinden endelig.

"Det bliver en evig Hemmelighed," svarede Greven.

Prinds Anton var draget i Krigen og fandt Heltedøden. Fortæret af Græmmelse fulgte Mathilde snart efter ham, og Grev Paul erholdt Fyrstendømmet som den nærmeste Beslægtede. Sturm blev hos den ny Fyrste til sin Død.

Kjærlighed og Hævn.

Den rige Jøde Levi havde en eneste Datter, hun havde erholdt Underviisning af flere Lærere, og var ikke alene den skønneste, men ogsaa den meest dannede Pige i hele Staden; at de christne Damer, hvis Mænd ikke skyldte Jøden noget, misundte hende og ikke agtede at alle Ynglinge af

enhver Stand opsogte den skønne Pige, for kun at snappe et venligt Blik af hende, lader sig forudsætte. Men den skønne Tina foretrak ingen, hellerikke kunde nogen af hendes Troesforvandre rose sig af noget Fortrin.

Jøden Levis Rigdom var Aarsag til, at hans Datter kom i de meest glimrende Selskaber, hvor hun blev beundret og forfulgt.

En Herr von Tukum, en Bellystning i høieste Grad, der stedse opbød Alt, for at naa sit Maal (thi Guld og List stod til hans Tjeneste og vel endog andre Midler) havde især udstillet sit Næt efter hende, for at forføre den skønne Pige.

En anden ung Mand tilbød hende i Stilhed, da han ikke alene indsaar Daarskaben af en Kjærlighed til den skønne Jødinde, men ogsaa kom meget lidet i hendes Nærhed, thi hans Forhold lod ham kun komme lidet i store Selskaber. Han var Huuslærer hos Geheimeraad Tukum og først kommet hertil for saa Maanedes siden, Tina havde endnu ikke seet ham, men han hende.

Borgermesteren feirede sit 50aarige Embedsjubilæum. Otto, saaledes heed Huuslæreren var ogsaa indbuden til Festen. Alle vare forsamlede, da han traadte ind i den skønt smykkede Sal. Med en Apollostikkelse, et sort Krolhoved, sunklende Dine bukkede han sig for Selskabet. Alles Dine, især Damernes, vare heftede paa ham. Uden Forlegenhed, med en fin Anstand blandede han sig i Forsamlingen, men da Herrerne erfarede, at han kun var Hovmester hos Geheimeraaden, tog man snart ingen Notice mere af ham. Han forsøgte nu sit Held hos Damerne, men

omendskjendt disse syntes at komme ham imøde paa den halve Wei, saa bemærkede han dog, at flere unge Mænd spillede hans Overmænd eller forstyrrede ham uartigt. Følgende sig frænklet trak han sig tilbage og underholdt sig med de Gamle.

Nu begyndte Ballet. Otto traadte nærmere til Dandsen, da svævede pludselig en guddommelig Skikkelse forbi ham — og igjen — En Lynstraale af hendes Dine paa ham, rystede hans hele Legeme.

Det var den skønne Tina.

"Vil De ikke dandse?" spurgte Huusherren, og traadte hen til ham.

"Jeg er bange for de smaa Kurve."

"Bevares! Det behøver De vist ikke at frygte for! De er dog vel ikke forsagt?"

"Aldeles ikke! Men De skal see, at jeg har talet sandt. Jeg vil gjøre en Prøve, da Dandsen just er forbi."

Han gik til een Dame, hun var allerede engageret, en Anden og Tredie havde den samme, men sande Undskyldning.

"De seer, Herr Borgemester, tre Kurve paa engang, men flere vil jeg hellerikke bære hjem."

"Det er dog et besynderligt Tilfælde!" lo Borgemeesteren, "men jeg vædder den Tjerde afflaaer det ikke."

Tina traadte i dette Dieblis hen til dem.

"Og det var?" spurgte hun efterat hun havde gjort Otto en venlig Compliment igjen.

"Denne Herre har faaet tre Kurve efter hinanden, og

vil nu ikke dansse, da meente jeg, at den Fjerde vist ikke vilde give ham en Kurb. Hvad mener De?"

Tina slog de sorte Dienhaar ned og sagde: "jeg er endnu engageret til de tvende følgende Dandsse."

"Turde jeg saa bede?" spurgte Otto sagte.

Hun høiede Hovedet og sprang sin Dandsfer imøde, da just en ny Dands begyndte.

Otto lænede sig til en Binduesforbyhning og saae paa Dandsen.

"De kan vel ikke dansse?" traadte en ung, næsviis Hofraads søn hen til ham.

"Meget lidet," svarede Otto tørt.

"Jeg tænkte en Hofmester maatte kunne alt, hvad der hører til bon ton?"

"Kan De fægte?" spurgte Otto rast.

"O ja!"

"Ellers vilde jeg have lært Dem det."

"Med Rapieren!" lo den Næsvise og bortffjærkede sig da Dandsen var forbi.

Tina kom ikke igjen i Ottos Nærhed.

Den tredje Dands begyndte. Herrerne saae spodsk smilende hen til ham, hvidskede mellem hinanden og lo igjen.

Otto blev rolig, og da Dandsen var forbi, saae han den yndige Tina nærme sig. Forlegen traadte han hende imøde.

"Nu er jeg Deres Dandsferinde!" aandede hun, "det har mishaget mig, at man ikke giver en Fremmed noget Fortrin."

"Nu er jeg belønnet!" sagde Otto.

Tina vilde svare, da den næsvise Hofraads søn styrte hende til hende og sans fagøn vilde føre hende ind i Gøllønnen.

"Sagte min Herre, og artig!" sagde hun, undbragende ham sin Haand, "jeg er allerede engageret af denne Herre."

"Saa, men han kan jo ikke dandse, det har han selv sagt mig."

"Det er min Sorg, unge Herre, sørg De blot for Deres Skolebøger," foer Otto op.

Tina greb hurtigt hans Haand og trak ham med sig. Dandsen begyndte, og hun valsede med ham, uden at bemærke den unge Mand's trykkende Stilling, som, omslynget af hendes Arm, følte ethvert Tryk gennem alle Nærver. Ustydigt bøiede hun sig fastere til ham og bevingede den Skjælvende. Men hun bemærkede strax at han bevægede sig med en Lethed, saa hun følte en sød Forundring ved Mandens Skjønhed, hans Frygtsomhed, hans Ungdomsfylde. Men heller ikke Tilskuerne kunde nægte, at Parret var allerfjærest og dandsede godt.

Efterat Dandsen var til Ende, sagde Tina noget sagte til sin skjøne Dandser: "Nu vil jeg hævne dem!" og bortfjernede sig hurtigt.

Strax derpaa kom den unge Hofraads søn, om hvem vi nyligt talede, og badom han ikke tillod ham at dandse den næste Dands med hans skjøne Dandserinde.

Otto gløbede, gennemskuede hurtigt Tinas Hævnplan, og svarede: "Tilgiv, min Herre, jeg har kun dandset engang med hende."

Strax derpaa kom hiin Adelsmand, denne Herr von Tufum, gjorde det samme Spørgsmaal, fik samme Svar, og saaledes kom Flere.

Nu opsogte Otto den Yndige, som kom ham smilende imøde.

"De gjættede min Plan," hvidskede hun, "men derfor har De mig ogsaa den hele Aften."

"Åh, gjerne for det hele Liv!"

"Hvis De maaskee kjender en ny Angloise, saa begynde vi øverst!" faldt hun hurtigt ind og førte ham derhen.

Kort, Parret blev Alle en Torn i Øiet, og Otto havde forskaffet sig mange Kjender.

Efter denne Fest havde man ikke seet Otto paa noget offentlig Sted eller i Selskab. Hans eneste Spadseretour var paa Bolden. Tina havde hellerikke seet ham igjen og dette forøgede just hendes Længsel efter ham.

Man havde et Masquebal om Vinteren. Nu troede Otto at kunne gjøre sig en Fornøielse uden at blive forstyrret. Han gik selv til en Tøde, som leiede Masqueradedragter ud, og valgte sig en elegant Schweizerdragt.

Salen var allerede fuld, da Otto traadte ind. Snart blandede han sig mellem Grupperne, for først at monstre Masquerne.

En skøn Schweizerpige traadte nu til og besaa Otto fra Øverst til Nederst.

"Vil min Landsmandinde træde en Dands med mig?" spurgte Otto.

Hun nikkede og de fløi afsted.

Otto vidste ikke hvorledes det var med ham, snart troede han at holde den skønne Tina i sine Arme, snart troede han igjen at feile.

Efter Dandsen vilde han bringe hende et Glas Limonade, men hun var forsvunden. Han søgte hende allebegne, men hun var intetsteds. Nu begyndte ogsaa Dandsen at kjede ham. Han sneg sig omkring gjennem flere Bærelser og befandt sig snart langt fra Dandsesalen i et lille mørkt Bærelse. Da hørte han Støi. Man traadte ind, det var to Herrer.

"Hun har druffet," sagde den Ene, "og saa snart Du bemærker hun vil hjem, tilbyder Du hende min Bogn, fører hende herhen i dette Bærelse, lader hende vente her, derpaa vil Opiumen virke, jeg kommer og slæber hende bort. Gaa og pas ordentlig paa!" De bortfjerneede sig.

Otto studsede endstjønndt han ikke kjendte nogen Person, men han besluttede dog at redde Bøllystens Offer.

Efter et Kvarteers Tid kom man.

"Men gjør det gøspindt, min Herre, ellers falder jeg om af Søvnen," sagde en quindelig Stemme, som Otto med Skræk holdt for at være Tinas.

"Jeg vil strax komme igjen," var Svaret.

"For Guds Skyld!" raabte Otto ilende hen til det quindelige Væsen, men hun sank tumlende i hans Arme. Hurtigt hævede han hende op, stred gjennem et Bærelse efter det andet og kom lykkeligviis til en oplyst Trappe, som førte udad. Han befandt sig snart paa Gaden med sin søde Byrde og med glad Skræk havde han seet, at det

var Tina, som Schweizerpige og ilede nu hjem til hendes Forældre, ganske forpustet bankede han haardt paa. Man aabnede og forstrækkedes.

"Bliv ikke forstrækket!" raabte han. "Tomsruen er hverken død eller syg, lad hende kun sove ud; men fortie det, thi Ingen veed noget derom."

Faderen og Moderen græd, vilde vide, hvad der var mødt hende, og hvem den Herre var. Men Otto bortfjernede sig hurtigt og ilede hjem.

Den følgende Dag fik Otto et Brev. Han brød det og læste:

Min Herre!

De var Schweizeren, det erfarede jeg af Toden Mændel, der havde leiet Dem Dragten; De var altsaa ogsaa den ædle Mand, der har beskyttet mig for Skjændsel; De har baaret mig, henfalden i Dødsføvn, paa Deres Arme til mit Hjem. — Kom De til os, for at modtage Deres Redbendes hjertelige Tak. Afslaa ikke denne første Bøn.

Deres

evig taknemmelige

Tina Levi.

Otto vidste ikke hvad han skulde gjøre. Det brog ham hen til den herlige Pige, men skulde han gaa derhen for at hente hendes Tak, og dog var Indbydelsen saa hjertelig, — han maatte dog erkjendige sig om hendes Befindende. —

I Mørkningen ilede han derhen. Faderen mødte ham strax, greb og trykkede hjerteligt hans Haand.

"Nu veed jeg alt, ædle Mand! Gaa De op og berolig min Datter."

Otto steg op ad Trappen, aabnede en Dør — Tina laa paa en Sopha, men sprang strax op, fløi hen til ham med aabne Arme, og lod dem igjen hurtig synke — "af min Herre, hvorledes skal, hvorledes kan jeg takke Dem?"

"Jomfru! Gjerningen selv har belønnet mig. Jeg kommer kun ogsaa for at erkjendige mig om Deres Velbesindende, og for at erfare, hvem den Skjændige var."

"Herr von Tufum."

"Min Principals Brodersøn?"

"Den samme, men han vil ikke kunne skade Dem; — Gud! hvor ulykkelig var jeg nu uden Dem!" sukkede hun og lænede forglemmende sig sit Hoved til hans Bryst.

Otto sluttede hende uvilkaarlig i sine Arme.

"De kjendte mig, da De reddede mig," spurgte hun rast.

"Jeg kjendte Dem paa Stemmen, modtog Dem, da De sank livløs hen og bar Dem hjem.

"Tina omslyngede ham nu med sine Arme og trykkede sine spulmende Læber paa hans. "Gaa!" sagde hun, endnu i hans Arme, "jeg har ogsaa løst mit Løfte. Ingen Mand, uden min Fader, har nogensinde berørt mine Læber. De skulde være den Første, og — naar det maa være saaledes — ogsaa den Sidste!"

"Tina!" raabte Otto, ganske bragt ud af al Gatning, "hvad gjør Du af mig! — ja jeg elsker Dig med den helstigste Kjærligheds Kraft."

"Du elsker mig, ædle Mand?" jublede hun, "o saa er jeg den lykkeligste Skabning paa Jorden!"

Hun trak ham ned paa Sophaen og omslyngede ham igjen, hendes skønne Barm bølgede ved Ottos bankende Bryst.

En Pige bragte Lys og vinkede ad Tina. Denne fulgte hende. Otto besandt sig alene, han mønstrede med høitbankende Hjerte det smagfulde Bærelse, der var smykket med flere Kunstmalerier, et Fortepiano, Broderier, franske og tydske Bøger, Blomster i skønne Vascer — alt forraadte Eierindens Smag.

Tina kom atter flyvende ind i Bærelset, omslyngede ham igjen og spurgte smigrende: "Min kjære, skønne Mand, hvad hedder Du?"

"Otto hedder jeg, skønne Tina."

"Nu, kjære Otto, saa maa Du endnu tilstaa mig en anden Bøn."

"Alt min Dyrebare!"

"Du maa spise til Aften hos os. Mine gode Forældre ville ogsaa lære Dig at kjende."

"Gjerne, thi jeg har Tid."

"Et prægtigt Aftensmaaltid var beredt og kun Forældrene vare tilstede. De overrøste ham med Taksigelser, den Gamle greb hans Haand og sagde: "Unge Herre, henvend Dem til mig i enhver Ting, jeg skal meddele Dem Raad og Hjælp. Jeg har store Forbindelser i den gamle og ny Verden, og kan blive Dem nyttig."

Man var meget fornøiet og skildtes sildigt fra hinanden med det Løfte snart at sees igjen.

Den følgende Morgen kom Herr von Tufum til Otto.

"Var De paa Masqueballet?"

"Ja."

"I hvilken Masque?"

"Herr Baron! Jeg har mine Aarsager hvorfor jeg ikke vil sige dem min Masque."

Baronen smilede lumsk. "Deres Schweizerdragt skjulte Dem ikke for mig."

"Saa kjendte De altsaa ogsaa Schweizerpigen?"

"Hvorledes?"

"Nu, jeg har lige saa godt lært at spørge som De."

"Jeg var altsaa Ratten, som forbrændte Poterne for at De kunde nyde den yndige Bid!" foer Tufum op.

"Herr Baron, jeg er ikke istand til nogen Nederdrægtighed."

"Denne Fornærmelse skal De faae at føle. — Adieu Herr Hofmester og Pigeridder."

Otto modtog allerede henimod Aften en Billet fra Geheimeraaden, hvori han blev anmodet om strax at forlade hans Huus, da en Lærer burde være sædelig og moralsk; og det havde han ikke været paa det sidste Masquebal.

Rolig stak Otto Billetten til sig, vidste hvorfra den kom, men var for stolt til at forsvare sig og for ædelmodig til at rive Masquen af Baronen. Han pakkede sine Sager ind, fik dem ind i en Gæstgivergaard og blev der. Han var i Tvivl med sig selv om han skulde besøge Tina. For hendes Skyld var han kommet fra sin Post, og det

vilde synes som om han nu søgte Hjælp. Han besluttede derfor den følgende Dag at rejse med Posten.

Men det kunde ikke gaa saa stille af. Nogle Søder havde seet hans Kuffert bæres hen i Gæstgivergaarden, og ham selv komme bag efter. De kjendte hans ædle Gjerning med Tina og bragte strax denne Efterretning til den gamle Levi, som var meget overrasket.

"Moses," sagde han til en Søde, "gaa hen i Gæstgivergaarden, giv Dig noget at bestille der og saa at vide, hvad den Christen har for, om han bliver der eller hvor han vil hen."

Moses forlob ham, han kaldte paa Tina og sagde: "Noget Nyt, kjære Datter, Herr Otto logerer i Gæstgivergaarden tre Kroner med sin hele Eiendom, hvad skal det betyde?"

Tina blegnede, hendes Barm hævede sig hurtigere hendes skjonne Dine bleve vaade og hun frembragte kun de faa Ord: "Fader! Otto har for min Skyld mistet sin Post, den skjændige Tufum har vist bagtalt ham hos sin Onkel."

"Det troer jeg ogsaa."

"Men hvorfor kommer han ikke til os?"

"Det er en meget ædel Ungling!" bemærkede Levi.

Tina sukkede dybt, thi hun sølte sin Faders Ord.

"Jeg saaer at vide, hvad han har i Sinde," vedblev Faderen, "og vil da tage mine Forholdsregler derefter."

"Å! Fader, forlad ham ikke! Uden ham havde Du en vanæret Datter!"

"Jeg vil gjøre hvad der er ret."

Søden Moses, hans Meschores, kom ilende: "Jeg er

løbet som en Hjort, har seet den Christen, han er meget bedrøvet. Marqueuren har taget al Maden fra ham igjen, han har ogsaa sagt, at Herren imorgen tidlig reiser med Posten — han er affkediget fra Geheimeraaden, og veed ikke hvor han vil hen.”

Levi gik taus paa sit Værelse, Tina fastede sig i stor Bevægelse paa Sophaen og græd. Nu følte hun først hvor varmt hun elskede ham, da hun skulde miste ham for bestandigt.

Den følgende Morgen fjørte Levi i sin Equipage ud af Porten, Ingen vidste hvorhen.

Tina kaldte i største Angst paa Meschoren og befalede ham at ile til Gjestgivergaarden for at see, om Otto endnu var der — hun vidste ikke hvad hun skulde gjøre.

Da kom Moses med et Brev.

”Herren er borte, men han har efterladt et Brev til Dem, men kun til Dem, Læse maa ikke vide noget deraf.”

Skjælvende brød hun Brevet og læste:

Dyrebare Elskede!

Naar Du læser Disse Linier, er jeg ikke mere i Din Nærhed, jeg iler til mit Fædreland med et sønderrevet Hjerte. Geheimeraaden har givet mig min Affkeed. Ak, hvor gjerne havde jeg ikke endnu engang trykket Dig til mit Hjerte, men det gaaer ikke an, jeg maa forlade Dig Dyrebare, forlade Dig for bestandigt. — Naar Du engang hviler ved en Egtesælles kjærlige Bryst, naar Du er lykkelig, o saa tænk blot et par Minutter paa Din Otto, som elsker Dig reent og helligt. Evig vil jeg elske Dig

og Din Grindring vil kun vige fra mig med mit Livs sidste Vandedræt. Lev lykkelig, lev evig vel!

Otto.

Med et høit Skrig styrkede den arme Pige om. Moses løb efter Hjælp. Hendes Pige kom, og med Moses Hjælp bragte man den Usmægtige hen paa Sengen og sendte strax Bud efter en Læge. Lidt efter lidt kom hun til sig selv, men Feberfulde rystede hendes Lemmer. Lægen var bekymret.

Henimod Middag kom Levi meget munter igjen, men blev ikke lidet forskrækket da han erfarede sin Datters Sygdom. Han vilde ind til hende, men hun sov. Brummende gik han op og ned i Værelset, da saa han Brevet, som Tina havde tabt. Han tog det op og læste det.

"Edele Menneſte, arme Datter!" ſukke de den Gamle rørt. "Hvad ſkal jeg gjøre? Jeg har vel mærket det, thi kun reen Kjærlighed kan handle ſaaledes, men der maa Religionen træde imellem! Denne, Menneſkehedens høieſte Lykſaliggjørerinde ſkal adſtille tvende elſkende Hjerter!"

Han kaldte ud og befalede at lade ham vide, naar Tina var vaagnet.

Dette ſkeete ſnart, Tina ſyntes at komme ſig. Smerdeligt ſmilende rakte hun Faderen ſin Haand og hviſtede: "han er borte."

"Kan Du vel, min Datter, kjøre en Tour ud med mig efter Bordet?" ſpurgte han venligt og ſad ſig ved Sengen, "jeg har noget at ſige og opdage Dig."

Hun nikkede med Hovedet og ſpurgte derpaa ſagte bævende: "Har Du ikke hørt noget om ham, Fader?"

Rørt høiede den Gamle sig ned til hende og sagde: "Underveis vil jeg fortælle Dig om ham."

Tina reiste sig hurtigt, hendes Dine funkede af Glæde og hun raabte: jeg følger med Dig!"

Smilende stod Levi op, bad hende ikke at angribe sig saa meget og forlod hende.

Underveis spurgte Tina efter en lang Taushed, "hvorhen følger Du Fader?"

"Vi ere snart ved Stedet, men hvorledes befinder Du Dig?"

"Vel!" aandede hun, men hendes vaade Die straffede hendes Usandhed. "Du vilde jo fortælle mig noget om ham," søiede hun til med et bedende Blik.

"Det er sandt! men jeg har betænkt mig igjen. Du skal erfare Alt paa Stedet. Jeg vil blot spørge Dig, elsker Du virkelig den Christen saa meget, at hans Afreise kan gjøre Dig syg?"

Tina blegne og slog sine Dine ned, derpaa dryppede store Taarer ned paa hendes følgende Barm.

Rørt tog Levi sin Datters Haand og sagde med en mild Stemme: "Tina, af otte Børn er Du alene blevet mig tilovers, derfor vil jeg Din Lykke, men Du maa være aabenhjertig mod Din Fader.

"O min Fader," hulkede hun, "jeg veed, at jeg ikke tør elske nogen Christen, men en Mand der handler saaledes som han, er den bedste Piges Kjærlighed værd. Jeg kan ikke for at jeg elsker ham, at jeg evig vil elske ham."

"Kjender Du ikke vor strænge Religion, hvad har Du altsaa for Udsigter? Han vidste det, derfor drog han bort,

og Du vil ikke handle ligesaa stærk som han, der elsker Dig lige saa inderligt, som Du ham."

"Fader, Du sønderriver mit Hjerte. — Ja, jeg er stærk nok til at frasige mig ham, men jeg vil heller ikke blive nogen anden Mands Egtfælle."

Man var ved Poststationen og steg ud, hurtigt førte den gamle Levi sin vaklende Datter op ad Trappen, aabnede et Værelse og — hvem kan skildre denne Scene?

Otto stod midt i Værelset, saa høist overrasket den Elskede træde bleg og vaklende ind i Værelset; hun saa den Elskede, og forglemmende Alt omkring sig, styrtede hun i hans aabne Arme raabende: Otto! og han sluttede hende henrykt med de Ord: min Tina! i sine Arme.

"Nei!" raabte den brave Israelit med Taarer, "Gud har ikke befaleet at adskille et saadant Baand!"

De Elskende kom igjen til sig selv, Tina snoede sig undseelig ud af Ottos Arme, og denne saa forlegen ned paa Faderen.

"Herr Levi," sagde han, "De har nu erfaret min Hemmelighed, jeg skammer mig ikke derved og tilstaaer nu aabent, at jeg elsker Eders Datter og vil evigt elske hende. Men jeg kjender ogsaa det frygtelige Mellemrum, som vor Religion har sat imellem os; jeg kjender min egen Stilling som endnu ikke tillader mig at ernære en Egtfælle. Derfor er jeg draget bort og var allerede langt borte, hvis ikke Deres faderlige Godhed havde opholdt mig."

"En sjelden Handling fortjener ogsaa en sjelden Belønning. Mit Barn er ulykkelig uden Dem, og jeg vil hen-

des Lykke, derfor skal Religionen ikke adskille Eder. Jeg velsigner Eders Pagt!"

I Diebliffet laa Begge for hans Fødder, kysede hans Hænder og stammede enkelte Ord.

Den rebelige Jøde udgjød Glædestaarer, han reiste dem op og tog dem i sine Arme.

Nu blev den Plan lagt, at Otto skulde blive hos en vis Kjøbmand som Lærer i et Aar, til den Tid vilde Levi ordne sine huuslige Anliggender, drage til et fremmed Land og leve hos dem.

Man skildtes nu med Omarmelse og Kys, og om Aftenen var Otto hos Kjøbmand Lustar og blev meget venligt modtaget. Naturligviis saae han ret ofte sin elskede Tina, men deres Sammenkomster vare meget farlige, endogsaa i Selskaber hviskede man hinanden i Ørene, at Otto og den skønne Jødinde elskede hinanden.

Men Levi tilendebagte hurtigt sine Ting. Han sendte sin Datter til L. til sin Christne Correspondent, hvorfra Otto efter et Aars Forløb skulde afhente hende.

Brevverlingen mellem begge de Elskende var stærk, men pludselig udeblev den. Levi forundrede sig derover, men trøstede den ængstlige Otto. Efter 8 Dage var Svaret der fra Correspondenten. Han skrev at Mademoiselle Tina vel ikke var syg, men man kunde ikke udforske Grunden til hendes Sindsbevægelse, da hun taug om alt og kun havde Gud og Læreren til Svar.

Levi rystede betænkelig paa Hovedet og Otto var ude af sig selv, han vilde strax reise derhen. Men Faderen

meente det var bedst at afvente et andet Brev, og bad ham skrive til Tina."

14 Dage efter blev Otto hurtigt kaldet til Levi. Han ilede derhen med bevingede Skridt, men fandt den gamle Fader liggende bleg og udmattet paa Sophaen.

"Min gode Søn," sagde han, udstrækkende sin tørre Haand efter ham, "naar Skæbnens Haand griber en gammel Mand, kaster den ham til Jorden, men Dig min Søn, kan den kun ryste, ikke trykke til Jorden."

"Hvad er det?" stammede Otto ængstet af den Gamles Tale, "o, er Tina syg, eller vel endog død."

"Hun lever, men ulykkelig! — Her er et Brev til mig, læs det og vær en Mand!"

Otto tog det og læste:

Elskede Fader!

Hvorledes skal jeg begynde, for at fortælle Dig min Smerte, hvorledes skal jeg skildre Dig min Lidelse, min Ulykke! I otte Dage har jeg ikke kunnet tænke — tilgiv Fader! hvis jeg skriver utydelig, at, min Ulykke kan jeg tilskrive Dig med tre frygtelige Ord! — Men siig ham, hører Du Fader! jeg besværger Dig! siig ham, at jeg er død! — At, jeg længes ret meget efter den stille Grav og var dog saa lykkelig! — — Jeg vilde jo fortælle Dig, hvorledes Din arme Tina saa pludselig blev nedstyrtet fra sin Lykke. Det var — at jeg erindrer ikke mere Dagen, da jeg spadserede med Familien i den fyrstelige Park, da stod, som tryllet frem af Jorden, den skjændige Tufum for os, gjorde mig med al Dristighed sin Compliment, og forlod os ikke, men ledsagede os hjem.

Jeg gif nu ikke mere ud af Huset, men besøgte daglig vor Hauge, blev undertiden dernebe til sildigt om Aftenen, og tænkte med Henrykkelse paa ham, som jeg nu for evigt har mistet, hvem jeg elsker saaledes, som aldrignogen Pige har elsket. — En Aften var jeg ogsaa blevet sildigt nede i Haugen, jeg drømte saa saligt, og skulde saa græsseligt blive revet ud af mine Drømme! — Jeg hørte Støi, sprang op, men mandlige Arme holdt mig fast. Det var den skjændige Baron Tukum — jeg sank sammen — da jeg vaagnede — var jeg vanæret!”

Hertil læste Otto, men nu faldt Papiret af hans Haand. Den Gamle havde opmærksom betragtet ham. Han greb nu Unglingens Haand og sagde: ”Søn, vær standhaftig!”

Ottos Læber bævede, hans Ansigt var liigblegt, og hans Næse stirrede lige ud.

”O Gud! hvilken Sammer der er kommet over mit Huus!” klagede Levi med foldede Hænder, følende Unglingens dybe Smette.

En gysselig Pause henrandt.

Endelig fattede Otto sig og sagde kold: ”Min dyrebare Tinas Fader, jeg reiser imorgen til L.”

”Min ædle Søn! Det vil Du?” raabte Levi glad, ”giv mig hiin Kasse der.”

Otto gjorde det.

Den Gamle tog nogle Papirer ud og gav dem til Otto, ”tag disse Bærler til Reisen og bring mig min Datter.”

Otto stak dem ligegyldigt til sig og vilde afsted, han vendte sig endnu engang om og saa den Gamle udstrække sine Hænder efter ham, da styrtede han hen til ham, da udgjød Smerten sig i Taarer. Han omfavnede den Gamle, raabte: "Lev vel," og ilede ud af Døren.

Otto fjørte Dag og Nat, men havde endnu ikke betænkt hvad han vilde gjøre i L. Det var i Skumringen da han ankom der, strax begav han sig til Tinas Bolig.

Hun var i Haugen, heed det, man ledsagede ham derhen og forlod ham. En hvid Skikkelse gik noget derfra op og ned, han traadte nærmere, hun saa ikke op — da raabte han med blid Stemme: "Tina!"

"Gud, min Otto!" streeg den Arme og sank om.

Otto sprang til, greb hende og bar hende hen paa en Græsbenk.

Hun kom til sig selv, reiste sig op og stød ham fra sig. "Tilbage, ædle Mand, jeg er ureen! Du har for Fremtiden intet mere at gjøre med mig. — Engang," hendes Stemme sank, "engang elskede vi hinanden, — det er forbi."

"Elskede!" raabte Otto, omfavnende hende, "Du er reen i mine Dine! — men — her sværger jeg det for Guds Aasyn, Du seer mig ikke igjen førend jeg har fundet og straffet Skurken!" Han trykkede et Kys paa hendes Læber og ilede ud af Haugen.

"Otto!" lod det endnu sagte efter ham.

Den følgende Dag erkjendte han sig nøie om Baron Tufums Opholdssted og hørte, at han var reist til * * * Badet. Strax fjørte han efter Skurken.

Flere Dage maatte hengaa forgjæves, da erfarede han til sin Skræk, at Tufum var flygtet formedelst en Duel hvori han dødelig havde saaret en fornærmet Officeer. Nu opsogte han hans Spor, som han ogsaa lykkelig fandt til Hamborg.

Snart erfarede han ogsaa Gjestgivergaarden hvori han opholdt sig. Uanmeldt traadte han ind i Bærelset.

"Her Baron," sagde han kold til den Blegnende, "jeg kommer for at give Eder Lønnen for Eders Gjerning. Her er to Parisørkaarde; thi De skal dog dø paa en ærlig Maade."

Tufum fattede sig og sagde: "Ikke idag; men imorgen, udenfor Staden."

"Nu strax, paa Stedet, feige Skurk!" skreeg Otto.

Baronen smilede haanligt, greb en Kaarde og sadt sig i Positur. Men allerede den anden Gang styrtede han blødende til Jorden, truffet af Ottos Klinge.

Otto ilede bort fra Hamborg.

Da han igjen kom til L., fandt han Tinas Grav smykket med Blomster.

Slottet Z...v.

En Folke-Fortælling.

Mod Enden af Trediveaarskrigen havde en Aften en ung Officeer, ledsaget af sin Djener, naaet Grændsen, som adskiller Bøhmen fra Schlesien. Efter længe at have vanket

omkring i det bestandigt tiltagende Mørke, saae han pludselig Skinnets af et Lys, hvilket han snart mærkede stignede ned fra et Slot, der syntes at ligge ikke langt fra ham paa et just ikke høit Bjerg. — Træt og udmattet af en i flere Dage meget besværlig Reise, desuden lidende af et dybt Saar i den venstre Arm, besluttede den unge Mand at søge Huusly inden disse Mure; han befalede derfor sin Tjener at følge og befandt sig snart ved Porten til en ældgammel Bygning, der slet ikke forraadte ringeste Spor af levende Beboere.

Den unge Kriger lod sig ikke forvirre ved denne Omstændighed; hvor der var Lys meente han, maatte ogsaa være Mennesker; — han bankede derfor, trods de øvrige Indvendinger af hans Tjener, der troede dette Sted beboet af Nander, med Magt paa Porten, tilkjendegav sin Tilstedeværelse ved høie Raab og havde endelig den Glæde at høre fjerne Godtrin og derpaa en Stemme, som spurgte efter hans Forlangende.

"En vildfarende Rejsende med sin Tjener beder om Huusly for i Nat!" var den Ventendes Svar. — Den forrige Stilhed indtraadte igjen, derpaa løb Stemmen paa ny, idet den med barsk Tone forkyndte: "det var ikke tilsladt at indlade Fremmede om Natten i saa farlige Krigstider, de maatte derfor drage videre", da deres Ønsker paa ingen Maade kunde opfyldes." — Efter disse Ord troede den unge Kriger at høre den Talende bortfjerne sig, men nu overmandede Utaalmodighed og Smerte ham, Hunger og Træthed gjorde ham det umuligt at reise videre. Den Tanke, her at blive afspist som en Betler, oprørte ham,

han gjentog altsaa sin Banken, dennegangestetrykkelig understøttet af sin Tjener, hvis Spøgelsefrygt nu var forbi, og raabte endelig med forbittret Stemme: "Luk op, i Reiserens Navn! Hvem vover at lukke Døren for en Officeer i hans Hær, som for en Landstryger? Luk op, eller denne ugjæstfri Opførsel skal blive hævnnet paa det strengeste!" — Disse Ord bleve ikke uden Virkning; efter faa Minutter raslede de svære Slaaer, den store Port aabnede sig, de Reisende rede ind i Gaarden og bleve der modtagne af en Enarvurren Olding, der snart tilkjendegav sig for dem som Slottets Castellan. Efterat den Gamle havde befaleet flere tililende Tjenere at sørge for Tjeneren og den Fremmedes Hest; førte han denne i et høit, mørkt Gemak, hvis ældgamle Prydelser for største Delen vare beskadigede og som foruden et til Væggen befæstet legemsstort Maleri ikke eiede anden Pragt.

Castellanen bortfjernede sig, for, som han sagde, at sørge for Spise og Drikke; imidlertid besaae Leopold von Arberg — saaledes heed den unge Mand — det Sted, hvor han befandt sig, smilende over den store Himmelseng, som skulde optage hans trætte Lemmer i denne Nat, beundrende den uhyre Ramin, og den besynderlige Maade hvorpaa en lille Bunte Straa var lagt ved den, og traadte endelig ogsaa for det store Billede i den Hensigt at betragte det nærmere. — Men neppe havde han kastet et Blik derpaa, førend han bestyrtet, ja næsten forstrækket veeg tilbage; thi han havde endnu aldrig i sit Liv seet saa græsselige og, naar man længere betragtede dem, tillige Medlidenhed opvækkende Træk, som de, der stirrede ham imøde fra dette Billede.

Den bittreste Haan, det vildeste Raseri, Bevidstheden om en skrækkelig Gjerning, men ogsaa den største Fortvivlelse, den allersmerteligste Sorg talede af dem. Leopold følte sig dybt rystet ved dette Syn, han havde seet Tusinde dø paa Baldpladsen, havde vel ogsaa seet Had og Raseri i mangen en Faldens Masy, men aldrig saadanne forfærdelige Træk. Gysende traadte han tilbage og var just i Begreb med at forlade Gemakket, da Castellanen traadte ind, ledsaget af en Tjener, for at dække Bordet.

Leopold bad den Gamle gjøre ham Selskab; nu gjorde det ham ondt, at han paa en saa bydende Maade havde tiltunget sig Indblivelse i Slottet. I hine Tider kunde man ikke fortænke nogen Huusbeboer i at han luffede Døre og Porte for det overalt omkringsdreifende Paf; man maatte dog med Rette stedse frygte det Værste af dem. Leopold søgte derfor at forsones den Gamle med venlige Ord og godmodig Fortrolighed, ja han fremkom endog med en Art Undskyldning derfor. Men Alt dette viste Castellannen tilbage med kold Ufredsrygt, fastede Tid efter anden gennemtrængende Blikke paa den uvelkomne Gæst, og blev først noget snaksommere, da denne vedvarende stænkede i for ham og nødte ham til at drikke. — Den listige Gamle vidste snart at aflokke den unge Kriger hans hele Levnets-historie; han erfarede at Leopold ikke engang kjendte sine Forældre af Navn, at Gieren af en lille Herregaard i Bøhmen havde for en fem og tyve Aar siden fundet ham paa en Reise, i en Skov ved den østerrigske Grændse, taget ham med sig og opdraget ham som sin egen Søn. Tilbøieligheden til at blive Soldat, var allerede tidligt op-

voret hos Drengen, hans Pleiefader forstaaede ham derfor, saasnart hans Alder tillod det, en Plads i Keiserens Hær. Leopold havde den Lykke at udmærke sig, det lykkedes ham endog engang at drage Feldtherrens Opmærksomhed paa sig, denne befordrede ham længere hen til Capitain, udvirke hans Pleiefaders Tilladelse til at turde indsatte ham som Arving til sit Navn og sine Godser, og Leopold saa sig i sin unge Alder næsten ved Maalet for alle sine Ønsker. — Imidlertid havde det krigeriske Livs uophørlige Besværligheder, den rastløse Møie og Anstrængelse, den næsten overmenneskelige Virksomhed, hvortil hans Værgjerrighed ansporede ham, forbundet med et i sidste Træfning erholdt dybt Saar i den venstre Arm, dog endelig udmattet Leopolds Kræfter; han fik derfor Orlov paa nogle Uger for at besøge sin Pleiefader og fuldkommen gjenvinde sin Sundhed; — just paa denne Reise var han kommet fra den rette Wei, havde vandret flere Dage omkring i Bøhmens uhyre Skove og endelig været saa lykkelig, at naae dette Slot, hvor han turde haabe at finde Ro og Bedrøvelse.

Castellanen havde hørt paa denne høist simple Fortælling med spændt Opmærksomhed, hans Dine dvælede stærkere, mere gjennemborende paa den unge Mandes Træk. Leopold maatte, saa utvungen han end var, endelig bemærke det og kunde ikke lade være at spørge om Aarsagen til den besynderlige Stirren. Da foer et sælsomt Smil over Oldingens blege Ansigt, han svarede: "Bryd Eder ikke derom; man finder jo ofte i Livet et Menneske, som man troer at have seet før, uden at man nøiagtig kan angive hvor og naar. Ligesaadan gaaer det mig med

Eder; jeg sammensætter mig af Eders Træk et halvt udflettet Billede, der allerede for længe siden, ligesom Orginalen skulde raadne i Graven, hvis jeg ikke undertiden var en gammel Sværmer!" spiede han til, mumlende hen for sig, og som henseenden i dybe Tanker. Leopold der ved disse Ord igjen blev erindret om Billedet, der forhen havde gjort et saa skrækkeligt Indtryk paa ham, vendte sig nu til den Gamle med det Spørgsmaal: "hvem det forestillede og hvem den Ulykkelige havde været, som Himlen havde givet disse Forfærdelse opvækkende Træk?"

Oldingen syntes bestyrtet, endelig svarede han: "Hvad taler I om have været?! Den, som saa truende seer ned paa os, lever endnu og er Grev Ignaz I * * * y — Gier af dette Slot, hvori I nu befinder Eder!" — "Hvorledes!" raabte Leopold næsten forskrækket, "lever den Mand hvis Billede alene opfylder mig med en aldrig før følt Gysen?" — "I er hans Gæst!" sagde den Gamle mørk. — "Hans Gæst?!" skreeg Leopold idet han gysende sprang op — "hans Gæst?" — "Og hvorfor ikke, ædle Herre?" svarede Castellanen, han er vistnok ingen venlig Vært, men lad ham kun der see ned fra sin Bæg, lad ham true nok saa mørk — han er jo borte, han veed ikke at I er her og vil Himlen ellers beskytte Eder, saa drager I allerede herfra i Morgen for at nyde den Ro i Eders Pleiefaders Arme, som I har savnet saa længe." Den Gamle taug — Leopold saae tvivlende paa ham, endelig sagde han: "Og hvad havde jeg at befrygte hvis han var tilstede." — "At befrygte?" gjentog Oldingen — "Om! maaskee intet andet end et Naturspil! Men,"

vedblev han, "det bliver sildigt — I er træt — læg Eder til Ro; Eders Tjener er forserget og tidligt imorgen kan I igjen drage videre!"

"Haster det saa meget?" spurgte den unge Kriger fornærmet, "driver Eders Herre paa denne Maade de Gjæster bort, som søge et Tilflugtssted i hans Huus?" — "Naar I virkelig troer at have fundet det her?" svarede den Gamle alvorlig, "naar I selv frivillig vil tilbringe endnu en Nat i Slottet, saa vil jeg ikke fordrive Eder; men tillad mig nu at jeg forlader Eder!" Med disse Ord stod han hurtigt op, saae sig endnu engang frygtsomt omkring og ilede med hurtige Skridt ud af Gemakket.

Neppe var Leopold alene, førend han følte sin Træthed mere end tilforn. Han tillukkede derfor omhyggeligt Døren, rykkede Bordet hen til sin Seng, lagde Sabel og Pistoler derpaa, undgik Synet af Billedet saa meget som muligt, søgte endelig sit Leie og efter saa Minutter lukkede Sønnen hans Dine.

Det var Midnat. Uhrets Slag lød huult i den vidtløftige, gamle Bygning, da Leopold pludselig foer op, vakt af en sælsom Støi. Det lød, som om et menneskeligt Væsen skred med vaklende, usikre Skridt over Gemakets Gulv, sunkede dybt og sank tilsidst, som fuldkommen udmattet, ned paa et Bundt Straa, der maatte tjene det til Leie. — Leopold havde reist sig op, han lyttede, neppe dragende Ande, til hvad der foregik; men hørte kun nu og da en sagte Sukken og Raslen med Straaet, som han nu erindrede sig at have seet ved Siden af Kaminen. Saa tapper den unge Kriger var i Slag, saa ofte han endog havde

seet Døden dristig imøde, kunde han dog ikke i dette Dødsblik holde sig fra en let Gysen; men han fattede sig snart, greb sine Pistoler og skreg med en høi, tordnende Stemme: "Hvem der?" saa at hans egen Stemme i Midnattens Stilhed forekom ham skrækkelig.

"Hvem der?" skreg han endnu engang; — Alt blev roligt. Det tætte Mørke som omgav ham, gjorde det umuligt for ham at skjælné det Mindste; han turde derfor ikke vove at forlade sin Seng, da han vilde have banket omkring uden at opdage hvem der forarsagede Larmen, thi denne maatte vistnok være bedre bekendt her. Saaledes blev der ham intet andet tilovers end med spændt Opmærksomhed at oppebie Enden paa dette Eventyr, og ibetmindste ikke lade noget undgaa Øret, da han for denne Gang maatte savne Dinenes Hjælp.

Han havde lagt en Time saaledes — Kloffen slog Et — da tiltog Larmen; Sukkene bleve høiere, Straæet raslede, som om nogen havde reist sig derfra; de samme sælsomt slæbende Skridt bleve hørlige, ja det forekom ham endog som om det raslede forbi hans Seng. Endelig hørte han intet mere, den forrige Stilhed indtraadte igjen, han lyttede endnu en kort Tid; — men nu forbrede Naturen sin Ret, han overlod sig paa ny i Søvnens Arme, dog ikke uden først at have fattet den faste Beslutning at afsløre denne rædselsfulde Nats Hemmelighed.

Da Leopold vaagnede den følgende Morgen, lod han sin Tjener kalde, som ogsaa strax traadte ind, forbandt Saa- ret paa Armen med temmelig Dulighed, men forsikkrede iøvrigt under denne Forretning at der i hans hele Liv ikke

var forekommet ham noget saa piinligt Opholdssted, som her i dette forbandede Slot. — Paa Leopolds Spørgsmaal "hvorfors" svarede han: "Å, naadige Herre, jeg veed ikke ret at beskrive hvad jeg føler, men det forekommer mig, som om her maa være begaaet ret store Synder, som om den Ene frygter for at see den Anden i Ansigtet, og flygte, liig Uglerne, der opholde sig i det gamle Slots-taarn for Solens Straaler og Dagens klare Lys!"

Leopold saae bestyrtet paa sin Tjener, derpaa sagde han: "Seer Du allerede igjen Spøgelsers? skam Dig, Paul! hvem vil strax give Ting, der forekomme os usædvanlige, en saa mørk Udtydning" — "Derksom I bare, som jeg, havde vanket overalt omkring her idag!" faldt Paul ind, "havde I bare seet de tykke, sorte Mure, de smaa Gemakker der ligne Fængsler, den næsten bundløse, dybe Kjælder i denne gamle Koverrede, I vilde selv blive forstrækket derfor og tilstaa, at jeg har talt den reneeste Sandhed." — "Ethvert fast Slot er omtrent bygget saaledes, som Du beskriver dette!" svarede Leopold. "Derved er intet paa-faldende uden Din Frygtsomhed; gaa nu og lad Castellanen komme til mig." — "Som I befaler!" svarede Paul; "skal jeg imidlertid gjøre Alt istand til vor Afreise og føre Hestene frem?" — "Ejnu ikke!" svarede Leopold. "Du skal nok faae Beskeed naar det er Tid, il nu og gjør hvad jeg har sagt Dig."

Paul bortfjernede sig sukkende. Men jo mindre Leopold syntes at agte sin Tjeners Bemærkninger, desto dybere var Indtrykket, som de havde gjort paa ham. — Hans eget Eventyr i den henfarne Nat, det skrækkelige Billede

af Slotsherren, den mørke, gaadefulde Castellan, de øvrige Beboeres skumle Væsen, Alt dette maatte give Anledning til sælsomme Formodninger. Han besluttede derfor at blive her endnu denne Dag over, om muligt udforske den Gamle, vente Synet vaagende den følgende Nat og da gjøre hvad Pligten bød ham, hvis Forsynet maaskee skulde have udsæet ham til at overgive en hidtil skjult Forbrydelse til Dagens Lys og den straffende Retfærdighed.

Medens denne Beslutning, saavel som Maaden, hvorpaa hun skulde udføre den, udelukkende beskæftigede ham, traadte Castellanen ind med en Morgendriif, som han egenhændig overrakte sin Gæst. "I har befalet, naadige Herre!" sagde han til den Grublen. Leopold vendte sig rast om, hilsede ham venligt og sagde: "Jeg har ladet Eder komme til mig, for at gjøre Eder nogle Spørgsmaal, som I vel vil tilgive en Fremmed, der for første Gang bestræder dette Slot?" Den Gamle bukkede sig; hiin vedblev: "Hold det ikke for umandig Nysgjerrighed, naar jeg for Exempel ønsker at vide, hvad hiin Bust Straa der ved Raminen har at betyde og til hvilket Diemed det er bestemt?" Castellanen blegnede; en Slags ængstelig Forlegenhed malede sig i hans Træk, endelig fattede han sig og sagde: "Naar Grev Ignas 3 . . . y opholder sig her paa Slottet, tjener dette Straa hans tro Hund — som ei engang om Natten maa forlade ham — til Leie; — vi ere engang vant til at see det der og lader det derfor ogsaa blive i hans Graværelse!"

Han taug, Leopold saae stivt paa ham; synlig beskæftiget med at undgaa dette Blik, vendte den Gamle sig fra

ham, men denne syntes ikke at bemærke det, og vedblev: "Jeg takker Eder for Eders Underretning! Men jeg har haft en meget urolig Nat, saa at jeg endnu stedse er meget udmattet og føler Smerten af mit Saar heftigere end ellers; — jeg maa derfor bede Eder forunde mig Husly endnu i denne Dag. Imorgen ganske tidlig tænker jeg dog at kunne fortsætte min Reise og vil da taknemmelig erkjende Eders Gæstfrihed!" Den Gamle syntes bestyrtet, "Hvorledes!" raabte han, "J vil opholde Eder her længere?" — Tilgiv, naadige Herre, dette Slot er saa lidet egnet til at herbergere Gæster — vi ere slet ikke belavede paa at beværte Eder anstændigt, saa at jeg maa befrygte J vil maaskee komme til at angre den Beslutning at blive her!" — "En Kriger behøver ikke meget," svarede Leopold, "gjør Eder derfor ingen Betymlinger. — Jeg vil kun lidt besvære Eder; iøvrigt troer jeg at opfylde en høiere Magts Villie, naar jeg bliver her, thi den har sendt mig en betydningsfuld Drøm, at min Nærværelse paa dette Sted er et Bærk af den Almægtige, et umiddelbart Vink af Gjøbnen."

Disse Ord og den Alvor, hvormed Leopold talede, frembragte en underlig, ham selv paafaldende Bevægelse i Oldingens hele Væsen. Han saae længe studsende paa ham, greb derpaa pludselig den unge Krigers, i Bindet hvilende Haand, fastede sine Blikke paa en bred, simpel Guldring paa den mindste Finger og gysede. Herpaa vendte han sig til Straaleiet ved Kaminen, raabte med halvqvalt Stemme: "Ulykkelige! Din Spaadom er opfyldt, Hævnen er kommen!" og styrtede derpaa saa hurtigt ud af

Gemakket, at Leopold forgjæves stræbte at holde ham tilbage.

Denne Opførsel bekræftede Unglingens Formodning at her maatte ligge en skrækkelig Hemmelighed skjult, det syntes ham derfor saa meget nødvendigere at gaa forsigtigt til Værks og stedse mere bekræfte Olbingen i den Troe, at hans Nærværelse her ikke var et Tilfælde, men en høiere Magts Villie.

Grev 3 * * * ys Billede, som Leopold nu paa ny betragtede, var ved Dagen næsten græsfeligere end ved det ubiise Lys forrige Aften; — disse Træk traadte endnu modbydeligere frem, de syntes at haane ham, ligesom at opfordre ham til Kamp. Han vendte sig derfor strax igjen bort, forlod Gemakket og betraadte snart den meget forstyrrede, men dog formedelst sin Beliggenhed endnu smukke Slotshauge. — Efterat han havde gennemkrydset dens forskjellige Gange, standsedes han ved Synet af et prægtigt Gravmæle, som liggende i en Kotonde, blev beskygget af høie, næsten hundreaarige, løvsulde Træer. — Overrasket stod han stille, besaae det ikke ubetydelige Kunstværk og læste just de indhugne Ord: "Johan Grev 3 * * * y — Arveherre til," — da han troede at høre en sagte Stønnen, der umiddelbart syntes at komme fra Gravmælet. — Forundret over denne ny Opdagelse, gik Leopold omkring Monumentet paa alle Sider, undersøgte Marmoret, lagde sit Øre til Jorden, for tydeligere at høre denne Stønnen, og troede allerede at være paa det rette Spor — da traadte Castellanen med forstyrret Mine hen til ham, og bad ham

uførtøvet at følge, da han havde Ting af største Vigtighed at betro ham.

Leopold befandt sig snart igjen i sit Bærelse hvor han til sin største Forundring saa Grevens Billede ligge paa Jorden; — den Gamle fortalte ham paa hans Spørgsmaal: at medens han var i Haugen, havde pludselig et frygteligt Slag, der syntes at komme fra dette Bærelse, forfækket ham; han var strax ilet herind og havde fundet det nedstyrtede Billede. — Herpaa vedblev han i heftig Bevægelse: "Naabige Herre, Eders Ankomst her til dette Slot forekommer mig næsten som en Tilskikkelse af Himlen! Tillad mig først et Spørgsmaal, og hør da, hvad jeg føler mig tvungen til at opdage Eder! — Dael, naar og fra hvem har I den Ring, som I bærer paa Eders venstre Haands Lillefinger?"

Leopold saa forundret paa ham, den Gamle vedblev indstændigere: "Dael, jeg beder Eder, skjul mig intet, siig mig den rene Sandhed, thi meget — Alt kommer an paa at jeg erfarer hvorledes I er kommet i Besiddelse af denne Ring?" — "Denne Ring," svarede den Spurgte, "er maa- skee det Eneste, som mine Forældre efterlod eller kunde efterlade mig, i det mindste har jeg den i en Snor paa Bry- stet, da min Pleiefader fandt mig." Oldingen blegnede; en heftig Skjelven overfaldt ham — han spurgte neppe hørligt: "Staaer ikke Bogstaverne J. og V. paa den in- vendige Side af Ringen?" — Leopold bejaede det, trak Ringen af Fingeren og rakte den Gamle den. Da styrtede denne ude af sig selv for hans Fodder, idet han raabte: "Nu, saa erkjender jeg i dette Dieblif Guds Willie og bry-

der derfor en Gæd, som har forgiftet mit hele Liv og gjort mig Ulykkelige grændsesløs elendig!"

Leopold forstrækkedes for den gamle Mands voldsomme Bevægelse, han bad ham staa op og først drage Mande; men denne svarede: "Nei, naadige Herre, lad mig tale! Hvem veed, mine Timer ere maaskee talte! Snart kunde Dommeren hist oppe kalde mig herfra, og det eneste Gode som jeg endnu kan gjøre, den sidste, helligste Pligt blev uopfyldt! — Hør nu opmærksomt til, thi det jeg vil fortælle Eder, er dette Huus's Historie, er hiin Skrækkeliges Levnet, hvis Billede ved Guds besynderlige Tilskikkelse styrkede ned fra Muren og derved gav mig et Tegn, at Gjengjældens Time endelig nærmer sig!" — Leopold lovede den største Opmærksomhed og Dbingen begyndte:

"Johan og Ignaz vare Sønnen af tvende Brødre af Greverne 3 * * * ys gamle, berømte Stammer. Deres Fædre havde elsket hinanden inderligt, men Begge vare døde tidligt og efterlod Arvingerne Skatte i Overflodighed, men Kjerlighed, Benskab og Fortrolighed, de ædleste og kosteligste af alle, vare for evigt begravne med dem.

Johann, den ældste Grev 3 * * * ys Søn, en blid elskværdig Ungling, var sit Huus's Stolthed og Prydelse. — Hans Skjønhed, hans Anstand, det ægte Ridderlige i hans hele Væsen, erhvervede ham snart Alles Hjærter. Enhver eskede ham; Enhver søgte hans Selskab lige saa ivrigt, som man undgik hans Fætters, Grev Ignaz 3 * * * ys. — Denne var virkelig ogsaa i alle Dele det Modsatte af Johan. Blødtørst, Bellyst og Grusomhed beherskede ham, hans vilde, ubøielige Sind malede sig i hans Træk, talede

ud af det lille, dybtliggende, næsten stikkende paa enhver Gjenstand rettede Die, og strækkede endog hans saa Venner, de fortroligste Staldbrodre ved hans Udsvævelser, tilbage fra ham, naar han overlod sig til Udbruddet af sin tigerlignende Natur. — Han havde sin Fætter Johan fra Barndommen af, omendskiønt han kunstigt nok vidste at skjule denne Følelse. Den Udmærkelse som denne nød overalt, den Kjærlighed hvormed man allevegne kom ham imøde, den bestandige Iver for at tjene ham, selv mangel yndig Tomsruers kun halv skjulte Tilbøielighed opvakte Misundelse og Had i stedse høiere Grad hos ham, der bestandig troede sig tilbagesat derved. — De tvende Fætttere havde, efterat Sørgetiden var forbi, begivet sig til Prag, for der at tilbringe Vinteren; — den største Halvdeel var allerede henrunden, man begyndte lidt efter lidt at føle Njedsommelighed, da pludselig den unge Grevinde Veronika von S**** frembragte en ny Epoche i den selskabelige Verden og afgjorde for bestandigt Greverne J****s Skjæbne, som Begge brændte i heftig Lidenstabs for hende. — Havde Ignaz tidligere hadet sin Fætter, saa steeg denne Følelse nu til Raseri, da det ikke kunde undgaa ham, at Veronika velvillig optog Johans Bestræbelser, medens hans bleve tilbagevriste med kold Alvor. — Han ophød i Begyndelsen alt hvad Rigdom og Pragtkjærlighed formaaede, for at vinde hende for sig, han forødt uhyre Summer for at gøre hende til Dronning ved alle de Fester han foranstaltede for hendes Skyld; det var omsonst! Han maatte daglig tydeligere see Veronikas vorende Tilbøielighed for Johan

og endelig overbevise sig om at alt Haab om hendes Besiddelse var tabt for ham.

Seg behøver vel ikke, ædle Herre, vidtløftigt at berette Eder, at Johans Bestræbelser snart bleve kronede med det lykkeligste Udfald. Veronika samtykkede i at blive hans, de Elskendes Salighed var grændseløs og den Dag, paa hvilken hun skulde række ham sin Haand for Alteret var allerede bestemt. — Ignaz var, saasnart denne Forbindelse blev bekjendt, forspunden, Ingen vidste hvorhen. Man fandt hans Bortfjærelse naturlig, thi Enhver kjendte hans Eidenstabs for Veronika; ogsaa de Elskende troede at han var vendt tilbage til sine Godser, beklagede hans Smerte og ønskede at han snart maatte finde Erstatning i en Andens Arme.

Salig i Forudsølelsen af sin forventede Lykke skiltes Johann en Aften fra sin tilbedte Brud; — tæt indhyllet i sin Kappe streed han igjennem den herlige Stad Prags Gader til sin Bolig og troede snart at have naaet denne, da han ved at dreie om et Hjørne, pludselig saa sig anfalbet af to Mænd, der med dragne Sværd trængte ind paa ham og neppe forundte ham saa megen Tid, at han kunde trække sit og lænende sig op til et Huus, dække Ryggen. — Saa meget dette uventede Overfald i Begyndelsen havde overrasket ham, saalidet var det istand til at berøve ham sit kolde Blod; herved blev det ham muligt at afværge en af hans Modstanderes rasende Hug og ridderlig forsvare sig mod sine Fjender. — Fægtningen havde vareet nogle Minutter. Johan blødte allerede af flere Saar, han sølte allerede sine Kræfter udmattede og troede at maatte ligge

under for Overmagten, da hørte han tililende Mennefters Skridt, Tanken om Hjælp styrkede hans Mod, han forsvarede sig mere levende men ogsaa hans Modstanderes Hug bleve eftertryffeliger fordi de frygtede for at miste deres Offer ved de hidkommende Forstyrre. Da, i Farens Dieblit, greb Johan sit Sværd med begge Hænder, og førte et faa heftigt Hug paa sin meeft rafende Gjendes Hoved, at denne bevidtlos fank ned, men den Anden undveeg ftar, da juft flere Folt kom til med brændende Fakler og ilede hen til Kamppladsen.

De fandt Johan udmattet, en Afmagt nær; han bad at man vilde bringe ham til fin tætt ved værende Boflig og fvarede paa deres Spørgsmaal om hvor hans Modftander var? med fvag Stemme: at den Ene var, truffet af hans Sværd, fjunket til Jorden; den Anden undveget ved deres Komme, men kommet ftar igjen med en Tredie; derpaa havde de hurtigt taget den Faldne op og ligesaa raf bortfjernet fig med ham; han felf havde været ude af Stand til at forhindre dem deri eller holde dem faft.

Rygtet om denne Begivenhed gjennemløb hurtigt hele Staden; Veronikas Smerte var grændfesløs. Hun ilede til den Elftedes Leie, og man fik efter kort Tid den Trøft, at intet af hans Saar vare dødelige, og følgelig kunde man vente hans hurtige Helbredelfe.

Imidlertid beftjæftigede man fig ivrigt med at opdage Johans Modftandere; man lod intet Middel uforføgt, intet Bidne til hiint Tilfælde ufpurgt, men omfonft! — Alle Efterforftninger bleve frugtesløfe; man fandt ikke ringefte Spor af den Saarede eller hans Medhjælpere, man

maatte derfor overlade det til Himlen at straffe Forbrydelsen, men derpaa saa meget mere glimrende og glædeligere feire den Dag Greven blev helbredet og hans snart derpaa følgende Bryllupsfest.

Den længe befrygtede Krig var imidlertid udbrudt. — Sorgfuld sad jeg ved min Herre, Grev Ignaz 3***ys Leie, hvem to af hans troeste Tjenere for nogle Uger siden havde bragt svært saaret til dette Slot, hvor jeg dengang opholdt mig som Castellan. — Efter deres Udsagn vare de paa en Hjemreise fra Prag blevne overfaldne af Røvere, Greven havde vel efter en tapper Modstand flaaet dem paa Flugt, men dog faaet et dybt Hug i Hovedet og kun med Fare for hans Liv var det lykkedes dem at bringe ham her til Slottet og overgive ham til min Pleie.

Maanedes henrandt førend han helbrededes. Liggende Dag og Nat paa sit Leie, forraadte vilde Phantasier, Følgerne af en heftig Saarfeber, mig mere end jeg ønskede at vide. Jeg erfarede nemlig at Røvere ikke havde overfaldet ham, men at Johans straffende Sværd havde nedstrakt ham; og hans Forsæt at hævne sig, at ødelægge sin lykkeligere Medheiler, blev mig heller ikke ubekjendt.

Det var endelig lykkedes Lægernes Kunst at helbrede ham. Han feirede sin Helbredelse, den Dag paa hvilken han for første Gang turde forlade sit Gemak og træde under Guds fri Himmel, paa en Maade som bragte mig til at gysse. — Utafnemlig for det paa ny stjenkede Liv, og uden at takke Skaberen og hans Naade, gif han, ledet af mig i Slotshaven; — just paa det Sted, hvor I, ædle Herre, sandt Gravmælet, blev han dengang staaende. Læs

stirrede han længe hen for sig og sagde derpaa med huul Stemme: "her skal han hvile!" — Forsærdet over denne besynderlige Yttring saae jeg paa ham og spurgte uvilkaarlig: "Hvem, naadige Herre?" Da traf et gjennemborende Blik af hans Dine mig, paa hans Pande flammede Arret blodrødt: "Elendige Tjener!" raabte han, "vover Du at fordre Din Herre til Regnskab for hans Tanker? Bort fra mig!" Med disse Ord forlod han mig hurtigt; men jeg blev tilbage, henstukken i mørke Anelser.

Grev Johan og hans Gemahlinde vare ankomne paa deres Gods. Saavel det unge Pares Elstværdsighed, som det blide, ædle, indtagende Væsen havde snart tilvendt dem Alles Hjerter. Rygtet om Veronikas Skjønhed var ogsaa her ilet i Forveien; Naboerne i Omegnen bestræbte sig ivrigt for at lære hende at kjende; Enhver vilde hylde hendes Skjønhed, Enhver vise hende sin Vresfrygt, endog Ignaz forlod en Dag, Himlen veed af hvilken Aarsag, dette Slot, for at besøge sin Fætter. — Han blev — som jeg senere erfarede — modtaget af Begge med den inderligste Hjertelighed og den blideste Skaansel. Veronika behandlede ham ganske som en hende nær, byrebear Beslægtet; Eventyret om at han blev saaret af Røvere, blev ubestregtet troet. Han syntes fuldkommen at have besejret sin Eidskab til Johans Gemahlinde og saae sig snart optaget i denne Families Skjød med en Tillid, der maaskee vilde have afvæbnet og stemt Enhver Anden end ham til mildere Følelser.

Flere Maanedes vare henrundne paa denne Maade. Pludseligt udbredtes det Rygte, at en pestartig Sygdom

var udbrudt og truede hele Omegnen med den største Fare. Veronika forstrækkedes hestigt over denne Opdagelse; hendes Angst steg høiere, da hun snart skulde blive Moder. — Johan forsøgte vel Alt for at berolige hende; han lovede at træffe de bedste Anstalter for hendes fuldkomne Sikkerhed, — men intet var tilstrækkeligt til at beseire de mørke Anelser, der næsten ganske havde bemægtiget sig hende. — Trøstesløs saa Greven sin elskede Egtesælle henfalde til den dybeste Tungsindeghed, han frygtede Alt for hendes nuværende Tilstand, da gjorde Ignaz en Dag det Forslag; at følge ham til dette affidesliggende Slot og opholde sig der i Ro til den flemme Sygdom var forbi og der slet intet mere var at befrygte. — Veronika vilde i Begyndelsen ikke høre noget om dette Tilbud, hun afflog det under mangeslags Paaskud; men hendes Gemahl fandt det saa antageligt, Reisen selv saa nyttig for hende — han var saa vis paa at hendes Tungsindeghed her vilde helbredes, at han denengang modstod hendes Bønner og alvorigt paastod den besluttede Reise.

Med usigelig bange Anelser modtog jeg en Aften de tvende Grever 3***y og Veronika, det skønneste, ædleste og yndigste Væsen, som maaskee nogensinde har smykket Jorden. — Jeg er blevet en Diding siden den Tid. — Kummerfulde Dage have bleget mit Haar, Nætter, gennemvaagede i plagende Angst have gravet dybe Furer i mit Ansigt; men endnu seer jeg hende for mig, hvorledes hun steg ud af sin Portechaise, rakte Grev Ignaz den sneehvide Haand, hilsede mig og Husets øvrige Tjenere med Englemildhed, og betraadte derpaa Slottet ved hans Side.

Ignaz syntes fuldkommen forandret i de første Uger af hans Ophold her. Hans muntre, forekommende Opmærksomhed, den vedvarende Opmærksomhed for hans Gæster, hans Umage for at vise sig tjenstagtig, forbunden med den synlige Bestræbelse at bekjæmpe sin medfødtte Biddhed eller idet mindste dog at ville skjule den, skuffede dengang Alle og opvakte hos mig det glade Haab, at det var lykkes des Skønhedens og Undighedens Trylleri at fængsle Tjeneren, forvandle Tyrannen til Menneſke.

Grev Johan havde allerede ofte været med sin Fætter paa Jagt, hvilken han elskede lidenskabeligt. Naar Veronika da ugjerne saa ham bortſjerne sig, naar hun laſtede denne, de raa Mænds Fornøielse og bad Gemahlen med søde Smigerord om snart at vende tilbage, da en aldrig forhen kjendt Følelse plagede hende i hans Fraværelse, saa pleiede han venligt ſpøgende at anbefale hende til ſine Fruentimmers Omſorg, lovede hende godt Bytte og vendte hvergang efter munter, fuldendt Jagt med fornøyet Genrykkelſe tilbage til den elſkede Egteſælle.

Allerede i flere Dage maatte jeg til min Skræk bemærke, at mørke Skyer omfløede min Herſkers Pande. Det var igjen hine vilde Blik, hiint haanlige Smil, hiint lumſke, lurende Træk om Munden, der veed ſit Doffer nær og er ſtedſe beredt til at ødelægge det! Navnløs Angſt overfaldt mig — hvad havde han for? — hvem gjaldt hans tilbagevendende Raſeri? Endog for hans ædle Gæster var denne forandrede Opmærksomhed paafaldende; Grev Johan ſpurgte ham derfor en Aften ved Taffelet om Aarsagen til hans Miſmod — o, jeg vil aldrig forglemme det Dieblik, der

gav mig . . . et saa skrækkeligt Bys — da foer han pludselig op, som af en dyb Grublen, saae paa Greven med gjennemborende Blikke, lagde Haanden paa Panden og sagde: "Arret her smerter mig igjen! Det vil Hævn og jeg maa udføre den! — Men" — tilspøiede han, hurtigt fattende sig," tilgiv, mine dyrebare Gjæster, at jeg overlod mig til en undertiden tilbagevendende Smerte; den vil gaa over, som sædvanligt, jeg beder Eder derfor, agt ikke videre paa mig!"

Veronika havde forstrækket vendt sig fra ham, Johan kunde heller ikke ganske undertrykke en uhyggelig Følelse — men Ignaz vidste snart at bringe en anden Samtale paa Bane. Enhver bestræbte sig for igjen at naa det forrige, utvungne Bæsen og skiltes endelig fra hinanden efterat et stort Jagtparti for den følgende Dag var bleven aftalt mellem begge Greverne.

Natten hengik søvnløs for mig; jeg havde seet nok for at frygte Alt. Desuagtet vovede jeg ikke at tilstaa mig selv, hvad jeg egentlig frygtede? Den smerteligt ventede Morgen nærmede sig; jeg ilede som sædvanligt til min Herre, for at modtage hans Befaling og fandt ham gaende op og ned i sit Gemak i en saa heftig Bevægelse, at flere Minutter henrandt førend han blev mig vaer. — En lille Larm, som jeg med Willie gjorde, forraadte ham min Nærværelse; han vendte sig hurtigt om til mig og raabte: "Er Du her? er Alt beredt til Jagten?" Jeg bejaede det. "Nu," vedblev han, sagte mumlende hen for sig, "saa er Timen slaget!" Med disse Ord forlod han, som greben af

en pludselig Tanke, Gemakket saa hurtigt, at jeg neppe formaaede at følge ham.

Jeg fandt ham igjen nede i Slotsgaarden beskæftiget med at ordne Jagtoget og lade Hestene føre frem; i samme Dieblif kom ogsaa Grev Johan med sin skønne Gemahlinde. Den Sidste var synlig bevæget, hendes Die hang bedende ved den Elskedes, hun var blegere end ellers og holdt hans Arm saa fast omslynget, som om hun aldrig vilde slippe den. — Han derimod syntes beskæftiget med at berolige hende; da traadte Grev Ignaz hen til dem, erfarede paa sit Spørgsmaal, at Veronika, piint af en hende selv uforklarlig Angst, havde bedet sin Gemahl, ikke i Dag forlade Slottet, og bemærkede tillige, at denne ikke syntes utilbøielig til at opfylde hendes Bøn. O, hvor gjerne havde jeg advaret den ædle Johan! men turde jeg det? og hvorfor? for hvem? — Grev Ignaz spøgede i Begyndelsen over denne Uengstelighed, men da Veronika vedblev at bede, da hendes Gemahl stedse hørte ventligere paa hende, blev han fornærmet og raadte Greven med hidsende Spot, for i Dag at ombytte Jagtspydet med sin Gemahlindes Bæverstoel, anbefalede ham til hendes særdeles Omfjorg og gjorde sig færdig til at drage i Skoven uden ham. — Denne Opførsel var tilstrækkelig til at bestemme Johans Beslutning. Hans Stolthed oprørte sig ved den Tanke at blive holdt for en Usling, der var ethvert Avindbelune underdanig; han viste nu sin Gemahlinde tilbage med mere Haardhed, end det maaskee ellers havde været Tilfældet, svang sig hurtigt paa Hesten og var snart tilligemed de Øvrige forsvunden for vore Dine.

Natten brød frem — Maanens blege Lys skinnede kun undertiden gennem de sønderrevne Skyer som bedækkede Himmelen; den dybeste Stilhed herskede i Naturen — og endnu vendte de tvende Grever ikke hjem fra Jagten. Johan var endnu aldrig blevet saa længe borte, havde endnu aldrig forladt sin Gemahlinde saa længe, og just i Dag, da svære Anelser opfyldte hendes Hjerte, da han næsten forbitret var draget fra hende, skulde hun fra Time til Time vente ham forgjæves.

Hendes Smerte maatte være steget til det højeste, thi omtrent Klokken ti lod hun mig kalde til sig og forlangte at jeg skulde sende Nogen ud i Skoven for at søge de Savnede; jeg lovede hende at gjøre Alt hvad hun vilde og omenstjændt jeg ogsaa ønskede at vide Marsagen til deres Udeblivelse laa der dog en tung, trykkende Byrde paa mit Bryst! Jeg var just i Begreb med at forlade Gemakket, for at adlyde hendes Befaling, da hun kaldte mig tilbage, bad mig træde til Vinduet og taus pegede til Skoven.

Brændende Fakler skinnede mellem Trærnes Grene; man kunde tydeligt see, at et Tog bevægede sig langsomt, dog med lige Skridt op til Slottet. Det kom snart nærmere, drevet af Længsel lod Grevinden sig ikke længere holde tilbage; hun vilde ile sin Gemahl imøde, bød mig følge hende, og fløi mere end hun gik ud af den aabnede Slotsport ned ad Bjerget; — ved min Ankomst fandt jeg den Ulykkelige asmægtig udstrakt over Johans blodige Ligg.

Grev Ignaz stod mørk ved den af Grene flattede Baare. Hans Træk vare vanstabile, Dinene rullede vildt

omkring, Haarene paa hans Hoved havde reist sig iveiret, "Morder!" raabte en Stemme i mit Indre ved dette Syn; "Morder!" troede jeg at høre tusinde Stemmer raabe omkring mig. — Tause omgave Jægerne Grevens Liig; liig Billedstøtter stirrede de hen for sig, og først paa deres Herskers Bin blev Veronika endelig reist op og tilligemed den Døde bragt ind i Slottet.

Uger henrandt! Grevinden fødte en Søn, hvis første Smil opfyldte den ulykkelige Moder med Smerte. — Ignaz havde i denne Tid kun sjældent besøgt hende, thi han vilde ikke møde hendes Jammer; man havde fortalt hende at Johan, i Begreb med alt for hurtigt at forfølge et Stykke Wildt, var styrtet med Hesten og bleven fundet med sønderknuust Hoved. Hendes Fortvivlelse var grændsesløs; desuagtet begjærede hun senere, da hendes Kræfter nogenslunde tillod det at forlade Slottet med sin Søn og vende tilbage til Hjemmet.

Men det var ikke det, som Ignaz vilde. — Han saa hende nu oftere, forsøgte at trøste hende, opbød alle Midler for at behage hende og vovede endelig at tilbyde hende sin Haand; — men dette Tilbud oprørte hendes Hjerte mod den skjændige Hykler. Hun vendte sig gysende fra ham, en hende selv uforklarlig Følelse advarede hende for ham, som for hendes jordiske Saligheds Røver; — hun erklærede ham standhaftig, at hun aldrig blev Hans, at hun desuden aldrig vilde formæle sig mere, og forlangte nu mere indstændigt at reise bort, for at bringe Grev Johans eneste Arving tilbage til hans sørgende Undersaatter.

Nu opborede Tigernaturen i Ignaz. Den Modstand han mødte, forbittrede ham til Raseri; ikke vant til at bede, hvor han troede at kunne befale, begyndte han at haane hendes Smerte, svær, at ville tiltvinge sig det med Magt, som hun frivilligt nægtede ham — erindrede hende om hans Beilen i Prag — om den Kulde hvormed hun dengang viste ham tilbage, om den Spot som han maatte lide, og truede hende tilsidst med at berøve hende sin Søn hvis hun ikke snart afgjorde det til hans Fordeel.

Atter henrandt nogen Tid. Grev Ignaz blev stedse vildere, grusommere mod Alt, hvad der omgav ham. Veronikas Mod, den uroffkelige Standhaftighed hun viste, bragte ham til det Yderste; — Enhver maatte skjælve for sit Liv, Enhver vente sig den værste Mishandling, naar han nærmede sig den skrækkelige Hersker.

En Aften befalede han mig at komme i sit Gemak Klokken elleve, og bringe alle mig anbetroede Nøgler med. Jeg adlød; — neppe var jeg traadt ind, førend han hurtigt traadte hen til mig, rev den Korsfæstedes Billede fra Bægeu og tvang mig til at sværge en frygtelig Eed: Ewig at fortie Alt, hvad jeg fra nu af maatte see, høre eller selv udføre, for ethvert menneskeligt Væsen, eller vente den skjændigste Død af hans egen Haand! Herpaa gav han mig et Bink at følge; vi ilede taus gennem Slottets mørke Gange og stode endelig ved Døren til hiint Gemak, som den ulykkelige Grevinde beboede tilligemed sit Barn. — Ignaz aabnede sagte; fuld af bange Ahnelser stred jeg sagte hen til ham. Der sad Veronika, hængslen i dyb Smerte; det skønne Hoved sænket paa sit Barns Leie

hendes Dine hvilede ufravendte paa den slumrende Engels Træk. Hun mærkede slet ikke vort Komme; men snart gjorde Lyden af de nærmende Skridt hende opmærksom, hun saae iveiret, kjendte Greven og vendte sig med et Forsædelses Skrig fra ham, i det hun skjulede sit Ansigt med sine Hænder. Ignaz syntes ikke at bemærke dette. Bydende traadte han hen for hende og spurgte iiskold: "Veronika, den sidste Frist jeg gav Eder er udløbet i dette Dieblis — har I endelig betænkt Eder bedre? — Vil I blive min?" — "Aldrig!" svarede hun heftigt. Greven foer synligt sammen, derpaa vedblev han: "Er I beredt paa alle Følger af Eders Bægring? — Ved I hvad der venter Eder?" — "Døden!" svarede den Ulykkelige, "Døden! thi den lyner ud af Eders Dine, truer mig i enhver af Eders Miner!" — "Paa ingen Maade!" afbrød Ignaz hende rolig; "I feiler, skønne Grevinde; det var at vise Eder en Belgjerning og kjøle min flammende Hævn med en Vandbraabe! Nei, I skal leve, Ingen skal forstyrre Eders Grublen, ingen Udspredelse forjage Sorgen over Eders Gemahl. I skal bade Eder i Eders Taarer, opfylde Luften i Eders Fængsel med Suk og indtil Graven nyde en uforstyrret Grindrings søde Lykke — følg mig?"

Jeg formaaer ikke at skildre den jammerfulde Scene, som nu viste sig for mine Dine; — nok, Veronika blev stilt fra sit Barn og bragt i et snævert Fængsel, hvis Tilværelse ikke var Noget bekjendt undtagen Greven og mig, da den eneste Wei dertil gik gjennem dette Bærelse, som Ignaz før beboede, og Døren der førte til Fængslet, var saa kunstigt skjult bag Panelet, at intet dødeligt Die,

uden at være nøie bekendt med Hemmeligheden, kunde opdage den.

Fra nu af maatte jeg daglig bringe den Ulykkelige sin knappe Næring. Den Ged, som bandt min Tunge, forbød mig nogensinde at forraade et Bæsen paa Jorden, at hun endnu levede og hvor hendes Opholdssted var. — Et Gjøglespil skuffede Slottets Beboere; Greven foregav, at Smerten over Tabet af hendes Gemahl havde dræbt hende, det svagelige Barn var allerede gaaet forud og snart overbeviste en høitidelig Begravelse alle Tilstedeværende om Sandheden af hans Ord, medens han overgav Barnet til den troeste af sine Tjenere med den Befaling at bringe det til et affidesliggende Sted og der strax dræbe det.

Grev Ignaz var nu Arving til alle den ulykkelige Johans Godser; men med de Rigdomme han fik, med den Magt, der blev ham til Deel formedelst de vidtløftige Besiddelser i Landet, forøgedes ogsaa hans Vilddhed og det ubøielige Sind, som saa ofte forlede ham til allehaande Grusomheder. — Idet han forblændede Verdens Dine ved et Monument, som han lod opsætte for sin Fætter her i Slotshaven, smægter en Ulykkelig, hiin Tjener, som i Skoven var Vidne til Grev Johans Drab, og senere havde bragt Barnet bort, i en deri udmuret Hvelving, sin eneste Befrier, Døden imøde; thi Ignaz frygter nu sin Fortroliges Forræderi — ogsaa ham maa jeg daglig give den knappe Føde, maa stedse med ny Forsærdelse føle at jeg er fængslet til et Uhyre, af hvis Hænder kun Himlen kan befri mig ved Eder.

Imidlertid hentæredes Grevens Hjerte efter hine Be-

givenheder i glødende Kjærlighed og dødeligt Had. Veronika var endnu stedse Gjenstanden for hans heftigste Lidenſkab, Livet syntes ham en Byrde uden hende; og desuagtet — hvem forklarer mig denne Modſigelse; — desuagtet lod han ſig daglig med en ſlags Belluſt ſkilbre hendes navnløſe Jammer; — jeg maatte beſkrive ham hvorledes hun, ſtilt fra Himmelen, lidende Mangel paa Alt, opløſt i Græmmelse og Taarer, ſmægtede hen og bad Himmelen om at dræbe hende. — En vild Glæde bemægtigede ſig ham: ”Hun er grændſeløs elendig,” raabte han, ”men det er jeg ogſaa i Overfylddeſſen af tilſhyneladende Lykke.”

Paa denne Tid bleve Urolighederne i Bøhmen ſaa betydelige, at de endelig ogſaa gjorde Paaſtand paa hans Virkſomhed; — han forlod Slottet, traadte i Krigernes Række og havde allerede været borte i flere Aar, da han engang uformodet kom tilbage, for her at oppebie Helbredſeſſen af et ſvært Saar. — I hans Graværelſe var den ulykkelige Veronikas Smerte gaaet over til en ſtille Bangevittighed; hun klagede ikke mere — veemodſmilende ſad hun flere Dage paa ſit Straaleie og flættede deraf Krandsſe, hvormed hun ſmykkede ſine Haar, ſom af Rummeren vare blevne ganſke hvide; — min Tøleſe ved Synet af den arme Korsdragerſke var ſkrækkelig — alligevel kunde jeg ikke gjøre noget for hende, om jeg endog havde vovet mit Liv for hendes Rednig.

Det var allerede langt hen i Efterhøſten, da Grev Ignaz kom til ſit Slot; en for denne Aarſtid uſædvanlig Kulde indtraf, da overraſtedes vi en Dag ved Beſøget af flere Fremmede, ſom vel forlode os om Aftenen, men dog

havde gjort min hele Virksomhed nødvendig — Midnat var allerede forbi, rundt omkring herskede Dødsstillehed; jeg vilde just ogsaa søge mit Leie, da der pludseligt faldt et Skud — hvis tordenlignende Knald gjenlød i hele Slottet. — Forstræffet foer jeg strax til vor Herres Sovegemak, de bestyrkede Tjenere ilede til fra alle Sider med Lys; vi traadte ind — men hvilket Syn ventede os her? Grev Ignaz stod, endnu med Geværet i sin Haand, som livløs tæt ved sin Seng og havde rettet de stirrende Bine mod Kaminen, hvorhen vi nu ogsaa saae. Men der — o evige Forbarmen! der laa den ulykkelige Veronika svømmende i sit Blod og syntes just at udaande sit sidste Suf. Jeg skreg høit, styrtede ned ved hende; vi gjorde os Alle Umage for at kalde hende tilbage til Livet — men omsonst. Hendes Sjæl var allerede undveget, den Almægtige havde allerede endt hendes Lidelser, og vor hele Opmærksomhed tilhørte nu Greven, der stiv, liig en Billedstøtte, slet ikke syntes at agte paa hvad der foregik omkring ham.

Først efter flere Dage, da Veronika, hvem ingen af Tjenerne mere havde kjendt, blev bragt til sit sidste Hvilested, erfarede jeg af Greven, at hiin Nat havde en sælsom Slæben hen ad Gulvet, vækt ham, at han derpaa havde hørt noget rasle paa sin Hunds sædvanlige Straaleie, men just i Dag savnet denne, og ikke faaet Svar paa sit høie Raab. — Han kunde slet ikke forklare sig dette; hans Bredde over de frugtesløse Spørgsmaal steg, han skjød og traf den Ulykkelige, som maaskee derved modtog den første og eneste Velgjerning af hans Hænder. Først senere blev det mig tydeligt, at jeg selv havde frem-

ført den ulykkelige Katastrophe — idet jeg paa hiin Dag, ikke havde fast nok tilluftet den Dør, som førte til Grevens Værelse; Veronika maatte, drevet af Kulde, have fulgt den Vej, som hun saa ofte saae mig gaa, maatte have opdaget Værelset, selv beredt sig et Leie ved den varmende Kamin og derved uventet fundet en Ende paa sine Lidelser.

Efter denne sorgelige Begivenhed opholdt Greven sig kun en kort Tid paa sit Slot; neppe halv helbreDET forlod han det pludseligt og er ikke vendt tilbage siden; men hans Billede, forfærdiget af en vælst Maler og i en vild Ruus af ham selv ophængt paa Væggen med de Ord: "at det her skulde bestjærme hans Eiendom og give ham et Tegn, saasnart en Fjende nærmede sig" — har Forskynet nedstyrtet i Dag, løst min Ged, og overgivet mig til dens Dom, som alene er kaldet til at straffe og hævne denne Forbrydelse!"

Kastellanen taug idet han udmattet sank ned for Leopold og omfattede hans Knæ. — Denne havde hørt paa Fortællingen med den høieste Opmærksomhed; Smerte, Brede og den høieste Bevægelse afveirte under samme i hans Inderside; han reiste den Gamle op — bad ham sætte sig og tilføjede: "Eders Historie er skrækkelig! men kun Gud alene formaaer at straffe Forbryderen; jeg har hverken Ret eller Magt dertil." — "J! og ingen anden end J har denne Ret!" svarede den Gamle; "eller var Sønnen ikke forpligtet til at hævne sine Forældres skjændige Mord?" — "Hvad siger J?" raabte Leopold overrasket, "umuligt! jeg var!" — "J er Grev Jaromir J*** y,

Johans og Veronikas Søn, det Barn, som Tyrannen vilde lade dræbe og som maa være bleven opholdt ved et Under for at straffe Forbryderen." — "J bedrager Eder!" faldt Leopold ind; "hvorend vil J overbevise Verden og mig?" — "Ved Sandhed!" afbrød Oldingen ham. — "Eders Liighed med Grev Johan, Ringen som Eders ulykkelige Moder kort efter Eders Fødsel befæstede om Eders Hals i min Nærværelse. — Tiden paa hvilken Eders Pleiefader fandt Eder og mere end Alt dette: den arme Fangnes Udsagn, der engang betroede mig, at han ikke havde dræbt Barnet, men lagt det i en Skov paa den østerrigste Grændse og der overladt det til sin Skjæbne; — det er Beviser nok for at J, de Dræbtes eneste Søn, er den retmæssige Arving til deres Godser! — Gaa!" vedblev han, "opsøg Forbryderen, staa ligesom ham, og naar han ikke i Eder erkjender den af Gud sendte Hævner, naar han ikke blegner ved Synet af Eder, saa overgiv mig som en skjændig Bedrager i Rettens Hænder. — Imidlertid bevarer jeg Eder i mig og den Ulykkelige Vidner om Eders Ret; kun vogt Eder for Uhyrets List og hans nuværende Fortroliges lumste Forræderi."

Den Gamle taug, ogsaa Leopold var blevet taus; endnu kunde han ikke fatte det Ubegribelige, endnu ikke betragte sig som Søn af hine tvende, ædle Bøssener, hvis Skjæbne havde grebet ham saa mægtig. — Kastellanen bemærkede det og tog igjen Ordet: "J tvivler, ædle Herre? Nu vel, iil til Prag, hvor Uhyret opholder sig, og overbeviiis Eder om Sandheden af mit Udsagn; — men saa," — vedblev han indstændigere, "saa maa J handle!"

Det var blevet silbigt; de dybt nedbrændte Kjærter viste at Midnat var nær. Leopold affærdigede derfor den Gamle og ventede nu, bestormet af tusinde modsigende Følelser, Synet fra i Gaar. Siddende halv opreist i sin Seng betragtede han Straaleiet ved Kaminen med ufra- vendte Blikke. Nu forkyndte Slotstaarnets Uhr den tolvte Time, dumpt løb det i den tause Nat og neppe var den sidste Lyd borte, førend den samme, sælsomme Slæben, samme Raslen i Straaet, saavel som hine, allerede engang før bemærkede Suk lode sig høre. Leopold kunde ikke holde sig fra en uvilkaarlig Gysen; han raabte som i Gaar, men intet Svar fulgte. Hans Dine kunde med den meest an- strængte Kraft ikke opdage det Ringeste, men det var netop det, som rystede ham meget mere end om der havde viist sig nok saa fæl en Skikkelse for ham; endelig raabte han, ikke mere Herre over sig selv: "Hvem Du endog er, usyn- lige Væsen, saa giv en Lyd fra Dig, siig, om en Dødelig formaaer at udrette noget for Dig? Men er det Din Aand, ulykkelige Veronika, drager maaskee et dyrebart Baand Dig tilbage til Jorden, og er jeg virkelig Din Søn, saa giv mig et Tegn, Forklarende, at jeg med dristigt Mod træ- der op som saadan og iler at hævne Dig?"

Leopold taug; men hine Suk forstummede ogsaa, kun Straaets Raslen, og de slæbende Skridt kunde han høre tæt ved sin Seng. Kjærterne flagrede høiere, en blid, sagte, smigrende Luft omgav ham, han følte sin Pande be- rørt som af Aandepust. Herpaa blev Alt stille; men Mor- gensolen fandt Leopold paa Knæ, henhjunken i en varm Bøn, thi alle hans Tvivl vare løste, han vidste, han følte

med uimodsigelig Bished, at det var hans Moders Ande, som havde berørt hans Pande, og enten viet ham til Søn og Hævner, eller til hans nære Undergang.

I sit pragtfulde Gemak i Prag laa Grev Ignaz 3*** y en Morgen paa en Sopha, han havde som sædvanlig gennemsviret Natten, for at undvige sin Samvittighed og var nu vaagnet til Esternydelsen af de forsvundne Glæder. Da traadte en af hans troeste Tjenere ind og berettede: at en ung Officeer af den keiserlige Hær just var ankommen og ønskede indstændig at tale med ham. — Fortrædelig over denne Forstyrrelse var han allerede i Begreb med at lade det uvelkomne Besøg afvise; men betænkte sig snart og befalede at føre den Fremmede til ham. Efter erholdt Tilladelse traadte denne ind, nærmede sig Greven — men i samme Dieblis skreg Ignaz høit, sank tilbage paa Puderne og skjulte sit Ansigt med begge Hænder.

Dyb Stilheded herskede i Gemakket, intet Mandedræt hørtes; endelig fattede Greven sig og spurgte med usikker Stemme: "Hvem er I?" — "Officeer i Hs. Majestæt Keiserens Tjeneste!" svarede den Fremmede. — "Hvad fører Eder til mig?" spurgte Hiin videre. — "En vigtig Forretning!" var Svaret. "Eders Navn?" — "Det kommer jeg for at hente af Eder!" — "Af mig?" raabte Ignaz bestyrret. "Af Eder!" svarede den Fremmede, "hvis I ellers er Grev Ignaz 3*** y?" — "Hvad betyder det?" faldt Greven ind, "vil I drive Spøg med mig?" — "Man spøger ikke, naar Gravene aabne sig og de Døde holde Ret. Kender I denne Ring?" vedblev den Fremmede, idet han rakte ham en bred Guldring, det er min eneste

faderlige Arvedeel, men ogsaa den Talisman, der engang skal erhverve mig denne."

Greven blegnede, men fattede sig dog snart og sagde: "Jeg spørger Eder nu for sidste Gang: hvem I er og hvad I vil mig?" — "Hvem jeg er?" svarede den Ube- kjendte, "siger Eders Samvittighed Eder! Hvad jeg vil? — En Dvekamp paa Liv og Død!" Dette Svar satte Greven i den høieste Forundring; han saae længe taus paa Ynglingen, endelig svarede han: "Jeg har endnu aldrig unddraget mig en ærefuld Dvekamp og vil ogsaa modtage Eders Udfordring, dog passer det sig vel, at jeg erfarer Aarsagen dertil!"

Leopold forsømte ikke at meddele ham, hvad han maatte vide, han fortalte Greven alle sine Begivenheder paa Slottet 3 . . . y og endte med, at han uden Omsvøb erklærede: at han var kommet for at hævne sine Forældre paa Ophavsmanden til deres Jammer. Greven, hvis hurtige Bestyrtelse snart var ganske forbi, havde hørt paa ham med en steds tiltagende Rolighed; da Leopold taug, sagde han: "Jeg fortænker Eder ikke, unge Mand, fordi I troer en Forbryders Udsagn, som jeg var berettiget til at gjøre uskadelig paa denne Maade, og min gamle Kastellans Eventyr, som maaskee har til Hensigt at ødelægge mig, eller i det mindste sætte mig i et svært Ansvar! De har, jeg tilstaaer det, fortræffeligt benyttet tilfældige Omstændigheder, for at føre Eder vild; — de have ikke heller forglemt den i flere Aar bekjendte Spøgelsehistorie, for at paatrykke deres Løgn Sandhedens Stempel. Hvem vilde desuden ikke gjerne modtage Greven 3 . . . ys Navn og Godser som en velkommen Gave, naar

begge blive saa ødselt tilbudte? — Imidlertid behøver I gyldigere Beviser for at skaffe Eders Udsagn for mig og Verden Troværdighed; thi — for alt for let Kjøb faaer en Ubekjendt ikke min retmæssige Arv!" — "Behold Eders Godser!" raabte Leopold forbitret; "for disses Skyld kom jeg ikke hertil! Mine Forældres udøste Bld raaber om Hævn, og den vil jeg udøve, som det passer sig en Søn!" — "Unge Mand," svarede Ignaz rolig, "jeg tilgiver Eders Ar den Lettroenhed, som kunde styrte Eder i Fordærvelse, hvis jeg ikke følte Medlidenhed med Eders Ungdom. I er her saa godt som i min Magt; et Ord af den mægtige Grev *** y og det dybeste Fængsel optager den fjælle Eventyrer, som vovede at anklage ham for en saa stor Forbrydelse; betænk det vel, eller har I maaskee endnu andre Beviser for Dommeren, end dem, som I har opgivet mig?" — "Min Hensigt er ikke at anklage Eder for Keiser og Rige — men for Gud og Eders Samvittighed!" svarede Leopold, "derfor fordrer jeg Eder til Dvekamp. Nægter I mig denne, saa optræder jeg først offentlig mod Eders Baaben; — men hvad Eders Trudsel angaa, saa viid, jeg frygter dem ikke, man vil her, som overalt ære Keiserens Uniform og, trods Eders Anseelse, ikke dømme mig uhørt."

Ignaz taug et Dieblisk besmyrtset, endelig sagde han: "Belan, det være! Jeg modtager den besynderlige Kamp; dog kun under den Betingelse, at den finder Sted paa mit Slot. Thi saameget vil I dog vel kunne begribe, at jeg har Ret til at staa ligeover for mine Anklagere og lade dem gjentage deres Beskyldninger i min Nærværelse? Da

J desuden ønsker at undgaa ethvert offentligt Skridt, saa kan J neppe selv finde et bedre Sted end dette, til at afgjøre vore Anliggender!"

Leopold bukkede sig taus — Greven vedblev: "Jeg skulde efter den Naade hvorpaa J gjorde mig bekendt med Eder, betragte, ja endog hade Eder som min værste Fjende, men Eders forunderlige Liighed med min elskede, længe begravte Fætter, Grev Johan 3***y, gjør mig Eder mere bevaagen end J troer. Var hans eneste Søn ikke død i mine Arme, saa vilde jeg gjerne have anerkjendt Eder som en saadan; var derfor i Dag min meget dyrebare Gæst og lad os forglemme al Tvedragt. Imorgen ganske tidlig reise vi bort og ere vi ankomne til vort Bestemmelsessted, har J overbevist Eder om Sandheden eller Usandheden af hvad man der fortalte Eder, saa maa J handle som J vil, jeg er da beredt til at bevise min Uskyldighed enten med Sværdet i Haanden — eller for Reiserens Domstol!"

Disse Ord, saa lidet de end vare egnede til at bedrage Leopold eller gjøre hans faste Sind vaklende, vare dog tilstrækkelige nok til at lade Grevens Fordring forekomme den ædle Ungling som retfærdig. Vel afflog han at leve som Gæst i hans Huus, — thi han kunde aldrig staa ligeover for sine Forældres Morder uden i en fjendtlig Stilling — men lovede dog at oppebie den bestemte Frist og den følgende Morgen tiltræde Tilbagereisen til det kun alt for vel bekendte Slot.

Neppe havde Leopold bortfjernet sig, førend Grev Ignaz efter lang, ivrig Raadslagning, traf de hurtigste

men ogsaa hemmeligste Anstalter til sin Afreise. Ingen maatte erfare noget derom, Ingen ledsage ham undtagen hans allerede ofte prøvede, tro Tjener, hans Willies Guldbyrder, Værktøjet for alle hans Foretagender, — han, kun han alene kjendte Maalet og Hensigten af denne hemmelighedsfulde Reise.

Morgenen kom. Leopold, der havde henlevet den forrige Dag i dybeste Gensomhed, befandt sig allerede paa Beien. Gjerne var han endnu længere blevet i Staden, thi den fik en besynderlig Betydning for ham, naar han betænkte, at her, inden dens Mure, havde Johan og Veronika fundet og elsket hinanden; — gjerne havde han straffet Skurken her, hvor han gjorde det første Mordforsøg paa sin Fætter — men han troede at kunne træde den mægtige Greve kraftigere imøde paa Slottet 3...y end i det glimrende, ham saa fuldkommen fremmede Prag; han ønskede ved hine Vidner at overbevise ham om hans Forbrydelse.

Med indvortes Modbydelighed tænkte Leopold paa den Mand, hvis Billede allerede havde opfyldt ham med Gysen; han erindrede sig det stikkende Sideblik, som var rettet paa ham, han saa det giftige Haansmíl, som trods al anvendt Umage for at skjule det, dog svævede om hans Læber; bange Anelser greb ham, som om han ilede til sin Fordærvelse. Han troede at høre sin Moders sagte, advarende Suk, troede at see sin aldrig kjendte Faders blege Skyggestikkelse vinke ham tilbage og forsøgte forgjæves at befrie sig for denne Følelse, som han forfæstede som umandig. Saaledes reed han, fordybet i sig selv, bestormet af

tusinde plagende Følelser, sin Vej og kom først til sig selv, da Staden allerede laa langt bag ham; han reed derfor, voldsomt rivende sig fra sine mørke Drømme, saa meget raaskere til det skjæbningsvangre Slot og dermed Maalet for sin jordiske Stræben imøde.

Flere Maanedes vare henrundne, da erholdt Obersten for det Regiment hvorved Leopold tjente, en Dag et Brev fra hans Pleiefader, hvori denne meldte ham at Leopold endnu ikke var kommen, udtalede sin Bestyrtelse derover og spurgte indstændig om Aarsagen til hans Udeblivelse, ligesom han ogsaa bad om Efterretning fra ham. Dette Brev opvakte almindelig Forundring; man vidste at Leopold havde været borte i flere Maanedes, ventede allerede hans Tilbagekomst og maatte nu erfare, at han ikke var kommet til sit Bestemmelsessted. Herpaa skeete Efterforskninger, som vistnok bleve vanskeliggjorte i hine urolige Tider, men de bleve alle frugtesløse. Ingen kunde erindre sig den unge Officeer, Ingen vidste hvor han var blevet af.

Hans Pleiefader, der forgjæves havde opbudt Alt, for at finde et Spor af ham, døde af Græmmelse i efter et Aars Forløb, da ethvert Haab om nogensomhelst Opdagelse var forsvundet. Leopolds Kammerater beklagede ham oprigtigt; de havde elsket den tappre Ungling, glædet sig ved hans Gjerninger, og skulde nu ikke engang have den Trøst at erfare, hvis Haand der havde dræbt ham, om det maaskee ikke endog havde været en Rovers Sværd der havde revet ham fra hans ærefulde Løbebane. — Endnu lang Tid efter var han Gjenstanden for deres Samtaler;

hans Grindring blev dem dyrebar — indtil ogsaa de gik didhen, hvor Alle gjenfindes, der engang have lært at kjende og agte hinanden her paa Jorden.

Mere end halvtredsfindstyre Aar vare henrundne. Familien 3*** y var ganske uddød med Grev Ignaz, — der fort efter Leopolds Forspinden var styrtet paa Jagten og af sin egen Hest flæbt ihjel. De vidtløftige Godser vare allerede i lang Tid i fremmed Besiddelse; men hiint Slots eensomme Beliggenhed, midt i de skovfulde Bjerge, den gamle Bygninges gysselige Udseende, den uhyggelige Tølelse, som overfaldt Enhver der opholdt sig indenfor dets mørke Mure, var Aarsag til, at det stedse blev ubeboet og kun blev bevogtet af en Førster eller en i Rolighed hensat gammel Tjener. Da skeete det, at Skjæbnen eller Lune bevægede en af de dengang værende Besiddere til at trække sig tilbage fra Verden og leve i den dybeste Ensomhed, og derfor valgte han just hiint Slot til sit fremtidige Opholdssted — Bygmestere og Arbeidsfolk bleve sendte hen, for at sætte de temmelig forfaldne Gemakker i beboelig Stand; det hele Slot blev derfor nøie efterseet, og selv de dybe Kjældere og Hvalvinger bleve undersøgte, for at prøve deres Forsvarlighed. — En Dag stødte en af Arbejderne tilfældigviis paa en Muur; dens hule Gjenlyd lod ham formode, at der bag denne kunde befinde sig en Hvalving, hvis Tilværelse ikke maatte være Noget bekjendt. Han viste strax sin Opdagelse, Alle ilede nysgjerrige til, for selv at overbevise sig om Sandheden og lagde, begjærlige efter

den Skat, som efter deres Mening useilbarlig maatte være skjult her, Haand paa at gjennembryde den ikke meget tykke Muur. — Det lykkedes. Snart var Abningen stor nok til at kunne krybe derind; man bragte Fakler, den Ene trængte sig rask ind efter den Anden, og snart stode Alle i en lav, fyrkantet Hvælving, hvis sugtige, raadne Luft truede at kvæle enhver Indtrædende.

De Tilstedeværende undersøgte nu nøiere det Sted hvor de befandt sig; men hvem beskriver deres Forfærdelse da de ved Væggen af Hvælvingen, dog i behørig Afstand fra hinanden, saae fire endnu stedse i svære Lænker hængende mennekkelige Beenrabde, som staaende vare blevne befæstede ved Muren; paa Knokkelfingeren af et af disse usalige Offere for djævelsk Grusomhed, befandt sig en bred Guldring, som man strax tog af og hvori man ved nærmere Undersøgelse saae Bogstaverne J*** V*** indgravne. — Arbejderne ilede for at vise Slottets Eier deres Opdagelse; denne underrette strax Retten derom — men hvem formaaede at løfte det Dække, der allerede i mere end halvtredsindstyve Aar bedækkede en Rædselsgjernig, for hvilken ethvert mennefskeligt Hjerte maa gysende bære tilbage!

Først senere fandt man i det Gemak, som engang havde tjent Slottets Castellan til Bolig, et skjult Skab i Væggen og i dette en temmelig stærk, men neppe læselig Skrift. — Den indeholdt, efter Indholdets Dechiffieren, denne Historie, til det Dieblis da Grev Ignaz og Leopold vare komne paa Slottet. Da nu det Følgende kun bestod i afbrudte, flygtigt henkastede Sætninger, i Yttrin-

ger af Frygt over at Greven nu igjen rugede over et forfærdeligt Forehavende, i Klager over Leopolds Uforsigtighed ved at følge Tyrannen i hans Hule, og derved have givet saavel sig selv, som ham, den Fangne og den uskyldige Tjener til Priis for Dødelæggelse. — Tilslidst stod der endnu med skjælvende, neppe læselig Haand: "Vi ere fortabte! Uhyrets List seirer; nylig har han forkyndt mig vor skrækkelige Dom — endnu i denne Time bliver den fuldbyrdet — ingen Redder kommer — intet menneskeligt Bæsen erfarer, hvor vore Been hensmuldre — hans Bøddler nærme sig — Gud være min Sjæl naabig!"

Alexia.

Novelle af Cornelia.

Ved en glimrende Fest trængte de Indbudne i broget Brimmel gennem Dverborggrevens Gade i Residentsstaden Prag. Carnevalet med sine larmende Glæder lod her saavel som andetsteds Winterstormene forglemmes, om de endog rasede ligesaa uventlige som nu mod de høie Buevinduer, der bag de svære Gardiner lod enkelte Lysstraaler falde paa Gaden, og hos den hidstrømmende, nysgjerrige Folkemængde, opvakte Fortrydelse over at være udelukket fra Synet af al den Herlighed derinde.

I de rige Gemakker prunkede et heelt Foraar og fra de lange Rækker blomstrende Dranger lige til den bestedne Viol manglede ikke noget Blomstersmykke, for at

gjøre Dandsesalen med det duftige Grønne til en viid, blomstrende Løvhytte, gennem hvilken den loffende Klang lod saa meget gladere og ledsagede de dansende Pares Ungdomsglæde.

Fyrstinde Alexia von Szabor stod estertænkfuld for et Maleri, der halv skjult af høie Myrthe og Cypressestammer, hang i et af de stillere Værelser, og syntes i lang Tid at være tabt i dets Beskuelse.

"Hvad berøver os Deres Nærværelse og dermed Festens Sol?" sagde en ung Mand i en riig Uniform, der smykkedes, af flere Vrestegn, idet han traadte hen til hende. Hvad drager den yndige Alexia fra Glædens Kreds til Gensomheden?"

"Dette Billede, Edmund! i dets tungsinde Skjønhed," svarede hun, "og jeg vil takke Dem meget, hvis De kan forskaffe mig Oplysning om det. O, disse bløde Træk tilhøre sikkert Livet og ikke Phantasien! Jeg beder, Fættter!" vedblev hun og hævede sine skønne Hænder mod ham med barnlig Unde, "spørg De strax den gode Vært om denne Gjenstand; jeg kan ikke tage Deel i noget, før end jeg kender det.

Han bukkede sig og gik; hun blev staaende for det store Billede, der forestillede en Tomsfru i hvidt, bølgende Slør, som dog veeg tilbage fra Panden og lod en Fylde af mørke Haar tilsyne, der faldt ned over Nakke og Arme. En Halsmaane syntes at sammenholde den fiine Bøv paa Hovedet og tilligemed Pilen i hendes Haand at skulle betegne hende som Gudinden for Jagten, hvis ikke den nonneagtige Klædning og Billedets Baggrund, en mørk Bjerg-

egn med en Borg og de oplyste Vinduer af en gothist Kirke, havde modsagt det. Der laa Gravens Kulde i det fuldbendte, skjønne Ansigts blege Træk, men i det sorte Dies Flammeblik laa en Længsel efter Verden, som neppe sømmer sig for Jomfruen. Om Læberne laa et Træk af Fortvivlelse og sælsomt skilte den næsten svævende Skikkelse sig fra det tunge Purpurforhæng, der faldt ned bag hende i rige Folder og kun tillod et indskrænket Blik ud i det Fjerne.

"For Dig var Smerten ikke fremmed!" sukkede den Betragende sagte hen for sig. "Vel Dig, naar Du hviler der hvor den ikke kan naa Dig."

For den største Deel af den skjønne og dannede Verden, som Alexia von Szabor tilhørte, var hun Gjenstand for Misundelse, Kjærlighed og Fortvivlelse. Koner og Jomfruerne saae med misundelige Blik paa den Skjønneste Rigeste og Dabelsfrieste iblandt dem, der, som Arving til umaadelige Ridomme, uden Forældre og Sødskende, i uafhængig Beskyttelse af en bortsiærnet, qvindelig Slægtning, var traadt stolt og fri ud af Klosterlige Stilhed i Verden og saavel efter det Udvortes, som i hendes Omgivelser fremstillede Idealet af fuldkommen Lykkelighed. Hendes sjældne Skjønhed, som hun neppe syntes at kende, Glandsen, der uden at hun agtede den, omgav hende, en inderlig Forening af Aand og Gemyt, der udtalede sig i den fineste Dannelses, alt forenede sig, for at rette den mandlige Verdens attraaende Ønsker paa denne Perle, indtil Bekjendtgjørelsen af en Familiecontract, der ugenfældelig paa hendes tyvende Fødselsdag bestemte hendes

Haand til en af den hende beslægtede Grevestamme von Rosenbergs Sønner, opfyldte hendes talrige Tilbederes Hjerter med sand eller indbildt Fortvivlelse. Desto stoltere saae de tvende lykkelige Fætttere, de unge Grever von Rosenberg, paa den herlige Priis, der maatte tilfalde en af dem, og jo nærmere Afgjørelsen kom, jo trofastere saae man dem ledsage deres skjønnede Slægtning og næsten ikke tillade Andre at være i hendes Nærhed eller bevise hende den mindste Tjeneste, da de allerede ansaae hende som deres. En faa Aar ældre Broder levede endnu paa Stammeslottet i det Indre af Landet. Han havde allerede for længere Tid siden trukket sig tilbage fra Verden, for at leve for sine dybsindige Grandstninger i Videnskabernes og efter Folks Tro ogsaa for overnaturlige Ting; i Alexias Grindringer levede han med sit af Naturen forsmættede Ud-vortes og det strænge Alvor i de ungdommelige Træk, kun som et frygtet Billede og kunde altsaa ikke indgyde de tvende Tilbedere nogen Frygt, omendstjøndt Alexias Balg mellem Greverne skulde være frit, hvorimod disse ikkun under Tab af deres Formue og den faderlige Belsignelse kunde undslaa sig for det eller indskrænke hende deri.

Saa godt som afgjort kunde det vel ogsaa antages at den fyrstelige Jomfru ikke vilde opoffre sit unge Liv for den mørke Maximilian paa det gamle Bjergslot, der tom og utilfredsstillt allerede havde forladt en Verden, hvori alle hendes Glæder blomstrede, medens den skjønnede, lidenskabelige Hugo, den ridderlige Edmund der fængslede med sit Blik fuld af Sjæl og Inderlighed, daglig omgav hende med utrættelig Agtpaagivenhed og anholdt om hende,

ikke, som om de vare sig deres Rettighed bevidst, men som om de vare en Dronnings fordringsløseste, men troeste Tjenere.

Vi vende tilbage til hende, see Overborggreven ledsaget af Edmund nærme sig hende og høre den værdige Olding, idet han smilende hørte Grenene, som omgave Billedet, svare paa hendes raske Spørgsmaal: "Dette Billede, Eders Durchlaughtighed, er Bertha von Rosenbergs, om hvem Sagnet fortæller, at hun, for ikke at stilles fra det jordiske Liv, har forsmaaet Himlen, og til Straf for sit syndige Ungdomsønske er bleven udelukket af den, og maa vandre rastløs omkring, indtil den Sidste af hendes Navn er vandret heden, og hele den blomstrende Stamme er uddød, hvis Grene hun skal pleie med Moderkjærlighed, og med udsigelig Dval forkynde deres Død ved Døren til Familiebegravelsen, idet hun hvert henvindende Aars Midnatstime saa ofte gjentonnende berører denne med Pilen i hendes Høre, som Graven skal aabne sig, der ved hvert enkelt Lyd bliver betegnet et Offer i Aarets Løb. Grædende gennemfarer hun derpaa til Morgenstunden Gangene paa det gamle Rosenberg, saa at Aandestriget lyder som mægtig Klokkelang, og Synet af hende betyder hvergang et sig nærmende Uheld, eller naar det skeer i Aftenstumringen og hendes tilbagefaste Slør viser hende smilende, en stor og uventet Lykke." — Han endte og Edmunds funklende Blik, dvælede paa Alexias skønne Træk, da hun levende, vendt mod Billedet raabte: "Beflagelsesværdige!" o nei! Misundelsesværdige, hvor sjønt maa Dit korte Liv være forekommet Dig,

siden Du ikke kunde give slip derpaa?" Flere unge Damer, med Grev Hugo i Midten traadte til hende og den uvillige Hurtighed hvormed han søgte at bortffjerne hende fra en Gjenstand, der holdt hendes Dine omsloret med Beemod, og fra hvilken Edmund ikke havde holdt hende tilbage, viser os allerede nu Brødrenes Forskjællighed, der tydeligst udtaler sig i Følelsen for et Begge dyrebart Væsen.

Henrevet af en Eidskab, der voldsomt opfyldte hans hele Væsen, og ikke viste ham nogen Himmel uden Dpfyldelsen af hans Længsel, ingen Salighed uden Besiddelsen af den Elskede, omfattede Grev Hugo Gjenstanden for sine Forhaabninger, halv med Seirerens stolte Sikkerhed, at hun maatte tilhøre ham, fordi han selv følte sig afhængig af hende, halvt med den fortvivlede Qual, som ethvert bortødslet. Blijf paa et andet Væsen, et livløst Billede eller Naturen, opvakte hos ham, fordi han ansaae det som et Rov fra sig og sin Kjærlighed. Stormende i alle sine Følelser, stolt indtil Forsængelighedens Grændser, en Ungling af Moderen, der ledede hans Dannelse efter Faderens tidligere Død, uvant til at nære et Vnske, hvis Dpfyldelse ikke strax paafulgte, var han, idet han tilregnede sig den ufrivillige Bønten paa Tilstaaelsens Dieblis, som en Dyb, skabt til at beherske et frygtfuld Gemyt og paa en Maade endog tvinge Skjæbnet til Lydighed, idet han udfordrede den til Kamp med en Seirers Dristighed, der pleier at fremkalde det gunstige Udfald. For Alexia havde det ubøielige Sind antaget en Blødhed, der saa meget ædlere lod den mæjsomt

fængslede Kraft skinne igjennem, og for at være fuldkommen elskværdig, manglede ham intet — uden hendes Bifald.

Alexia undgik med venlig Unde baade at begunstige eller afværge Sugos Hylbinger, hendes Hjerte blev hidtil tilsyneladende frit, og ved alle Leiligheder antydede hun med Tiinhed deres slægtstabelige Forhold, men iagttog i Henseende til Fremtiden den strengeste Taushed, saa ofte hans glødende Bønner bestormede hende om et Tegn paa hendes Gunst. Grev Edmund, der kjendte Broderens Kjærlighed og hang ved ham med et blødt Gemyts sværmeriske Inderlighed, syntes allerede forud at holde sig udelukket fra Prisen og helligede sin tilkommende Søster sin ømme Omsorg vel meest fordi hun skulde lykkeliggjøre Vennen, Broderen. Roligere i alle sine Følelser, ikke stræbende ud over Grændserne af en stillere Lykke, i tidlig Kamp med fremmed Villie, tog han Livet lettere end den foretrukne Broder, som han virkelig havde vant sig til at ansee for bedre og mere aandfuld, uden allermindste Misundelse, og det var ham just ikke alt for stort et Offer at frasige sig det, som han desuden holdt for uopnaaeligt, og maaskee neppe havde betragtet som en Lykke for sig selv. Det Glimrende der laae i Alexias hele Udvoortes, hendes høitdannede Aand med dens stolte Forbringer paa Verden og Livet, det Bestemte, Afgjorte i hendes Villie, som hun næsten vidste at gjøre gjældende under alle Omstændigheder, tiltalede ham vel ogsaa mindre og ligesom han havde hengivet sig i den faderlige Villie, om den bestemte Brud endog havde været mindre end en Alexia, saaledes glædede han sig med reen Andeel i et saa yndigt Væsens Lykke, som han saa grundet for begge i Foreningen

med den elskede Broder, uden at det gjennemkrydsede hans fredelige Bane. Naar derfor den skønne Cousine, undertiden halv forbittret over Zugos vilde Eidskab, vendte sig til ham, opførte sig mere fortrolig mod ham end mod hiin, saa tænkte han kun paa at formilde hende og igjen tilvende den ofte haabløs Sorgende de milde Smil, som han selv uden Ønske eller Bøn kunde glæde sig ved.

Afgjørelsen skulde desuden følge snart, thi der var kun endnu saa Maaneder til den skjæbnesvangre Dag, der skulde feires paa Fyrstindens Godser, i alle hendes Slægtninges og sælgelig ogsaa i Familien von Rosenbergs Nærværelse. Saa ofte denne Tid blev omtalt, foer mørke Skygger over Alerias Træk, og jo nærmere Tiden rykkede frem, jo mere blegnede hendes Kinder, udslukkedes Ilden i hendes skønne Dine, der ofte viste Spor af Taarer, udgydte i Stilhed.

Foraaret steeg op over Hovedstaden, og atter fri strømmede Molbaus stolte Bølger hen under de mægtige Brobuer. Som sædvanlig steeg Floden efter en ualmindelig stræng Vinter, og de Dele af Staden, der laae dybere bleve mere eller mindre beskadigede af Vandet og de løsrevne Ismasser, der i høie, tætte Rækker og i mange Stikkesler droge hen hvor Bølgerne og de modstaaende Kræfter man havde anvendt fra Broen bød dem. Da Skrækken ogsaa har sin Ende og de oprørte Elementer maa tjene til Skuespil saa var den truede, men klippesafte Bro ogsaa i dette Aar midt under Dødsfarerne og Tisgangen, den skønne Verdens Spadseregang, og ligesom stolende paa de colossalske Helgenbilleder, der stode paa begge Sider af samme, bøiede

mange blide, i rigeste Pynt prangende Damer sig over Rækværket, for at see de over Huse og Gader stormende Bølger, der i deres Fart førte Ting af alle Slags, ofte Menneskets første og sidste Bolig, Bugge og Liigkiste, undertiden endnu sørgeligere Bytte med sig og sonderknuste det mod Kanterne af de i det glimrende Sollys skinnende Jisblokke. Saaledes hændtes det at Aleria en Morgen, løkket af det klare Foraarsskin, med en Ledfagerinde og de tvende Grever betraadte Broen, hvorhen en Spadseretour havde ført dem. Det Syn som frembød sig for dem, for tjente deres Opmærksomhed; det havde været overordentlig skjønt, hvis Tammerskriget, fra de Ulykkelige der paa ny truedes af de stigende Bølger, og Torden og Bragen af de fra Broen tilbageprællende og bristende Jismasser ikke havde ledfaget det med en Gysen, som lod dets Skjønhed forglemmes. Den gamle Stads utallige Taarne straaledede klart i Solskinnet, dens dunkle Masser af Huse stak skarpt af mod den nordiske Himmels Foraarsblaa; Fyrstinden og hendes Ledfagere var traadte ud paa Altstadens Brotaarn og saae nu herfra den herlige Keiserborg lyse ned fra Radschin, med dens skinnende Vinduer og ædle Bygning.

Den erkebispepelige Residents, det Theresianske Damestift og alle de mellem Radschin og St. Lorenzbjergtet de allerede hist og her foraarsskinnende Hauger, prunkende Slotte, Kloostere, Kirker og Landsteder laae for dem, til høire og venstre hævede sig de blødt formede Strandbrebde, deels bedækkede med Bygninger, mellem hvilke de maleriske Muurspidser af gamle Fæstningsværker, viste sig til venstre fra Lorenzo, deels stræbende opad i Klipper og Ruiner som

ved Wissehrad. Ikke meget dybt under deres Fødder saae de et brusende, larmende Element, en viid bølgende Bandsflade hvoraf der hist og her under Isbjergene fremragede Tage, Træer, Taarne og Mure, og som næsten ganske havde oversvømmet de frebelige Øer.

Alexias Blikke betragtede Ødelæggelsens Billede og vendte sig smerteligt bevæget derfra, idet hun yttrede det Ønske at tage en anden Vej; i dette Dieblis hørte man et heftigt Skrig og Folkemassen strømmede sammen med Kjendetegn paa stor Skræk. De nærmest ved Strandbredden optaarnede Ismasser havde begyndt at opløse sig i Solstraalerne og styrte over en løsnet Dæmning mod den anden paa hiin Side Broen, saa at de enkelte Bølger skummede høit op og de skinnende Krydstalstykker bleve revne med dem og sønderfloges tordnende ved at kastes mod hinanden. Broens, saavelsom den lavere Stads Fare vorede med ethvert Stød af den strømmende Is, og naar Raabet om Hjælp, der lød hist og her fra de truede, af de fattige Beboere endnu ikke forladte Huse og Hytter neppe blev paaagtet, fordi der overalt var at redde og beskytte, saa opvakte Synet af et i skyldfri Ufskyldighed legende Barn, der sad paa et Isstykke, som havde revet sig løs med det fra Strandbredden, almindelig Deeltagelse, og det saa meget mere, som den omtrent treaarige Pige var uden Redning fortabt og ikke anende Faren, syntes meget mere at glæde sig over dette ny, raske Skib, der hurtigere og hurtigere førte hende til Fordærvelsen og allerede næsten berørte Broens Buer, uden at være bleven opholdt af de svage, unyttigt anvendte Redningsforsøg. Men neppe lød

Alexias Sammerstrig for Sugos Dren, førend han med Tankens Hurtighed var forsvundet fra hendes Side og havde allerede revet et Fartøi fra Strandbredden, i hvilket han stredes med de rasende Bølger om Barnets Liv og tillige om sit eget, og blev hurtigt nok bortrevet af deres Raseri og Klemte mellem Tisstykkerne, saa at Baadens Bræder knægede sammen, medens Edmund med alle hurtigt opnaaelige Midler, understøttet af det ved Guld og Medlidenhed bevægede Folk, deelte Bovestykket, for hvis lykkelige Udfald Alexia ved St. Nepomuks Dødssted sendte inderlige Bønner til Helgenen og med tillukkede Dine søgte at undgaae Synet af Skrækket, der med skjærende Farver stod for hendes Sjæl, indtil hun, overvældet deraf, tabte Sands og Bevidsthed og blev først vækket af Folkets tusindstemmige Jubel, for at see det reddede, af Skræk grædende Barn paa Sugos Arme for sine Fødder. At stryge de gyldne Løkker fra den Lilles blomstrende Ansigt med skjælvende Hurtighed, gennemforske hendes Træk, med Udtryk af den skrækkeligste Angst, trykke hende til sit Hjerte og udbryde i en Taarestrøm, var Gæt for hende; først derefter faldt hendes forvirrede Blik paa Greven, der havde faaet et let Saar paa Panden, men ellers var ubeskadiget, og gjorde sig Umage med at føre hende ud af Trængslen, for at undrage sig Mængdens Roes. Nogle medlidende Gruentimmer antog sig Barnet, af hvis enkelte Ord man ikkun kunde slutte at Forældrene vare fraværende.

Da Edmund paa Tilbageveien ikke kunde undertrykke en sagte Bebreidelse over Broderens Bovestykke, svarede denne med et Blik paa den endnu dødblege Alexia, som

han lebede: "Gid jeg havde havt tusinde Liv, for at kunne røve dem!"

Rødmende sænkede hun Dinene og en dyb, veemodig Skygge formørkede dem længe efter, saa ofte en Begivenhed blev berørt, der ikke havde forskaffet Greven noget Tegn paa hendes forhøiede Bifald, hvormeget han end havde ønsket det og hvor lidet han end sølte sig belønnet ved den høie Anerkjendelse af hans Edelmød og Menneskelighed, som hun meget oftere udtalede, end han i stille Bevidsthed om hans sande Bevæggrund, som hun maatte kjende, havde ønsket.

Alt blev som det var, den befrygtede Dag rykkede stedse nærmere, da blev Alexia pludselig muntre; en rolig, fast Klarhed udbredte sig over hendes hele Væsen, der ligesaa lidet lignede Glæden som Smerten, men udtalede en fattet Beslutning, som ingen heftig Bøn af den lidenskabelige Hugo, intet blidt spørgende Blik fra Edmund, der i den sidste Tid syntes uvilkaarlig at hengive sig til hendes fortryllende Nærhed, kunde fraløkke hende. Saaledes reiste hun med et talrigt Følge i Efterhøsten ud paa sine Godser og forenede i sit Stamslot der laae paa en stolt Høi, mellem Tabor og Budweis, saavel Greverne, der umiddelbart fulgte hende, som ogsaa den hele talrige Kreds af de til Festen indbudne nære og fjernt Beslægtede, saa at den store, ældgamle Bygnings Værelser og Sale vare Astenen før den store Dag, der skulde afgjøre hendes Valg og strax hellige det med præstelig Velsignelse, propfulde og en glad, glimrende Virksomhed oplivede de store øde Værelser.

Endog Grev Maximilian von Rosenberg lod sig see,

og hans Komme bidrog til fuldkommen at berolige Brødrene over Muligheden af hans Forbringere, saa meget mere som Alexias synlige Forstrækkelse, ved Synet af ham, ikke var undgaaet dem. Dyb Alvor hvilede paa den høie Pande, der hvælvede sig under fulde, men for tidligt graanede Løkker, Ilden i det mørke Die syntes at være udslukket under den fortsatte Anstrængelse af hans Seekraft, den hele Skikkelse havde bøiet sig umærkelig og lod Feilene i Værten træde upaaagtede frem; Kun sjældent løkkede den aandfuldeste Spøg et Smil paa de foldt tillukkede Læber, der ligesaa sjældent aabnede sig for at tale, og dertil syntes Grevens Aand at dvæle saa lidet i den virkelige Verden, saa uregjerlig at følge egne Grandstninger, at Livets Hændelser berørte ham som drømmende, og han vidste neppe hvorledes og hvorfor han havde forladt den sædvanlige Gensomhed. Alexias huldrige Modtagelse, hvilken hun imidlertid som Hugo paastod, havde afstunget sig, besvarede han, paa en for ham passende, om endog for hans Aar langt forubilende, næsten faderlig Maade og smilede, da han saae de stormende, bevægede Gemytter omkring sig og opdagede den bortsvindende, ham ubegribelige Frygt hos hans Brødre for hans halvt forglemte Rettigheder.

Store Jagter havde opfyldt de sidste Dage med larmfulde Fornøielser og Gæsternes Kreds sluttede sig idag saameget hellere sammen i det Indre af Slottet, da uvenlige Høststorme og heftige Regnskyl holdt Damerne og med dem deres Pedsagere fra alle lignende Udflugter.

Den almindelige, fra den blotte Nysgjerighed til den højeste Lidenkab stegne Spænding, som herskede i Gemyt-

terne, frembragte denne Aften en Mangel paa Underholdning, som dog den elskværdige Bortinde søgte at bortjage ved alle de Midler der stode i hendes Tjeneste. Dands og Spil bragte ogsaa snart et bevæget Liv blandt den ligegyldigere Deel af Selskabet, men omkring Alexia selv, der havde trukket sig tilbage i et af de til den store Sal stødende Gemakker, og der forglemt sig i tungsindig Grublen, forenede sig de tre Grever og med dem Antonie von Radenstein en af hendes Fætteres unge, elskværdige Gemahlinde, hvem tidligere Tilbøielighedsbaand lænkede til den beslægtede Veninde. Alle erklærede at være ligesaa lidet stemte for Deeltagelse i den støjende Glæde og udbade sig den Gunst at blive hos hende. I det lille Gemak blev Theebordet flyttet hen til Kaminen, hvis trolige Flamme spillede med afverlende Lys paa Sølvtøiet og de rige Blomster i det tyrkiske Teppe, og næsten alene oplyste den lille Kredss som omgav den, da man havde sat de høie Armstager hen til de store Pillespeile. Medens Antonie tillavede og udeelte den duftende Drik, og drillede den tauske Brud med glad Lune og denne afvæbnede med en om Eftergivenhed alle Spøgens Pile, af hvilke ingen kunde bortjage Skyerne fra den skønne Pande, saae Grev Maximilian undertiden deeltagende paa sine Omgivelser, endnu oftere drømmende i Flammen og det oplivede Udtryk i hans Træk viste den med bortfjernede Gjenstande beskæftigede Aand. Edmund havde ganske trukket sig tilbage i Sengen, og Grev Hugo, hvem en indvortes Urolighed ikke lod hvile, maalte Gemakket med store Skridt. — Snart herfede ogsaa her den samme Taushed, som forhen havde

hvilet saa piinlig paa den store Kreds, og Antonie afbrød den med det Forslag, at forkorte Tiden som gode Børn ved Eventyr, og gjensidig meddele noget af det indre og ydre Livs Skatte, hvorved Sjælene vare lettere beskæftigede end i Grublen over den nærværende og tilkommende Tid. Grev Maximilian gav hende først venligt Bifald, og da hun, saavel som Alexia henvendte deres Bøn til ham at meddele dem Frugterne af hans Erfaring og fængsle dem ved en oplevelt eller digtet Begivenhed bukkede han sig bejaende og begyndte som følger:

”Tid og Sted tør saa meget lettere ophøre for Fortælleren, naar den Gunst er blevet ham til Deel, at optræde for skønne Damer med enkelte Billeder af sit Liv — eller Phantasie. De opfatte let den gyldne Traad, hvis fine Bæv Virkeligheden turde forstyrre eller i det mindste ikke anerkjende, hvor inderlig hiin end ofte drager sig over dens raa Stikfælder, naar Hjertet veed at søge og finde den. Saaledes vover jeg at løsrive mig fra Sædvanens Prosa, fra alle Spørgsmaale efter Steder, Forhold, ja selv fra den mellem Sandhed og Digting vaklende Tvivl og forsøge at skuffe de langsomme Timer med en skøn Drøm.

Fra sine Feldttog mod de Bantroe vendte Fyrst Wratislaw med Seir og Berømmelse tilbage til sin hjemlige Arne, hvor Ægtefællen og Sønnerne ilede ham glade imøde. Efter de første Hilsener lagde han et spæd Pigebarn, som neppe formaade at lalle, i hendes Arme, og kaldte det spøgende sit Krigsbytte, fordi han havde reddet det ud af en brændende Bygning, og rørt af dets hjælper-

løse Uskyldighed og Skjønhed taget det med sig, for at overgive det til en Moders Beskyttelse, hvis blide Hjerte i flere Aar saa smerteligt længtes efter en Datters Besiddelse, at det formørkede hendes huuslige Lykke at savne en saadan. — Den Lille fik Navnet Bertha og blev en blid Begesøster for hendes Beskytters Sønner, af hvilke den Ældre oftere beskyttede hende for de Ungres Modvillie end han ellers fluttede sig til hende, da han var hende for langt forud i Aar til endnu engang at dele hendes tidlige Barndom. Morgenlandets Knop udfoldede sig til en yppig Rose, og opvarmet af hiin, tidligt modnende Zones Livsild, var hun næsten allerede opblomstret til en fuld, kraftig Skjønhed, da hendes Aar neppe endnu lode Barnetiden forglemmes, og det Usædvanlige i hendes Skjæbne, de mørke Grindringer fra hendes Fortid gave det desuden fremmede Syn et Eventyrs Trylleri, ligesom hun ofte i Skumringen med medfødt Opfindelsesgave vidste at fortælle de lyttende Begesammere, som, ældre end hun, endnu vare ganske Børn, medens hun hurtig var fløiet over denne lykkelige Alders Grændser.

Fyrsten døde tidligt, Fyrstinden fulgte ham snart, Livet havde med sine Forbringere, sin Glands af Lykke, sine fjærne, loffende Saligheder allerede for længe siden loffet Sønnerne ud i sine Kampe, og Berthas Tilværelse forsvandt mellem dem uden at lade andet Spoer tilbage end en barnlig Grindring. Kunz, den ældste, kunde have beskyttet den Forladte, men han havde allerede i flere Aar været bortfjernet fra Forældrenes Huus og var for meget indtaget af Verden til at tænke paa Pigen, der kun svævede for hans Sjæl som den længst bortfjernede Stjerne paa en

forglemte Uskyldsverdens Himmel. De Yngre, som vare adskilte fra hende ved ældre Benneres Magtsprog, der handlede for dem, tænkte ligesaalet paa hende og beroligede sig fuldkommen over hendes Skjæbne, da der blev sagt dem at hun var vendt tilbage til sit Fædreland.

Da kom en af dem, nemlig Kurt, tilbage fra den fremmede Verden til det øde Hjem; han stuede Menneskene, han vilde undflye sig selv, thi han forekom sig ofte som et Dobbeltvæsen, der med adskilte Kræfter vakler mellem Himmel og Helvede; han søgte som sidste Trøst den dybeste Gensomhed, for i den at eftertragte et Lys, som lovede at føre ham til Kundskabs Grændse og der ud over. Han valgte selv det længst bortliggende, mørkeste af sine Slotte, beliggende mellem høie Bjerger og mørke Skove i en øde Egn, som kun sjældent blev befaret af de naboelige Beboere, for ad en kortere Vej at efterstræbe deres Handelsfordele. Han betraadte sin udvalgte Bopæls med Græs begroede, øde Gaard i en Stemning der grændsede til Vanvid og Fortvivlelse. Kun undertiden opløste den bittre Følelse, at have fortabt sig selv, i en lys Ånelse, der sagde ham, at han endnu havde Kraft nok til at gjenfinde sig æblere og bedre; indre Stemmer talede til ham som i tidligere, lykkelige Dage og han begyndte at forske i Videnskabernes Dybde efter Tryllet, der skulde løse ham en Gaade, som ikke ophørte med sine Spørgsmaal at oprive Gaarene i hans Bryst. En tillukket Verden lovede at aabne sig for ham, hvilken kun høist sjelden tillader den Lykkelige at ane den, men undertiden den ganske Forladte fuldkommen at beskue den.

Da han nu under en gammel Kastellans Opsyn havde

begyndt at lade de øde Gemakker indrette [til Beboelse, overraskedes han en Dag af en tungsindig Sang, hvis Klangelighed stjar dybt i hans Hjerte, men ogsaa let trøstende, liig Englestemmer formilbede den opvakte Bemod. Paa hans Spørgsmaal erfoer han efter mange Udflugter og Bønner, som skulde møde hans formeentlige Uvillie over utidig Medlidenhed, at Sangerinden var Bertha. Fremmed Vilkaarlighed havde efter hendes Beskytters Død stødt hende hjælpeløs ud i Verden og hun var flygtet til denne Ensomhed hvis Tilværelse hun kjendte, hvor hun var den gamle Tjener og hans aldrende Hustru en kjærlighedsfuld Pleierinde, og anvendte øde Glemsomheds lange Timer til med Sang og Luthspil at vække Bjergenes Ekko og sit eget Hjertes Beemod, som med blid Længsel hang ved det to Gange tabte Hjem.

Kurt fløi i hendes Gemak, som befandt sig i et af Slottets runde Taarne, hvis gjenlydende Gange og mørke Bindeltrapper bleve gjorde uhyggelige ved et Mandesagn og som hun derfor havde valgt som sikker Forborgenhed, maa-ster ogsaa for, forladt af den synlige Verden, at vænne sig til den Usynliges søde Gysen og holde sig ved den. Han fandt hende siddende ved det lille Værelses eneste Vindue, det skønne Hoved støttet i Haanden, med Luthen paa Skjød- det, halv tilhyllet af det morgenlandste Slør, som flød ned over hendes rige Haar og som forhindrede hende at see den hurtig Indtrædende førend han trykkede hende til sit Hjerte og hilsende hende med Søsternavnet, der syntes ham en ringe Erstatning for den tilføiede Uretfærdighed, der havde gjort hendes unge Liv saa glædeløst og forvøist hende til

denne livsfattige Drken; hun hævede forskende de store, sorte Dine og saae forundret paa ham, men pludseligt gaaende over til blid Veemod, sank hun med Ulykkens Ydmyghed for hans Fødder og den svage Lyd: "Min Herster!" svæved over de blegnede Læber. Han reiste hende op førte hende til en Stool, sad sig ved Siden af hende og søgte efterhaanden at berolige hendes stormende Følelse, som, bølgende op i synlig Flamme, neppe formaaede at udholde det halv frygtede, halv længselfuldt ventede Syn af ham, med alle dets Erindringer. Ved Slutningen af Samtalen overlob han det til hendes fri Valg, med en riig Arvedeel under elskende Slægtninges Beskyttelse at vende tilbage i Verden, eller vælge en Levemaade efter eget Behag, og vilde forlade hende, for at vente hendes Beslutning af Tiden.

Hun greb hans Haand og sagde: "Naar Du kun vil taale mig, Herre, saa vil den visnende Blomst igjen begynde at blomstre og Din Naades Straaler være hende mere velgjørende end Solens. Ak! Du har tørret mine barnlige Taarer og mit Liv har været Dit siden hiin Tid! — Da min Beskytterinde, Din Moder, døde og den Fremmede blev forstødt, var det Dit Billede som holdt mit synkende Mod opreist; istedetfor at søge mine Paarørendes Afse i Hjemmet, flygtede jeg i denne Gensomhed, hvor jeg ikke vilde finde andet end den samme Jord, paa hvilken Du maaskee engang vilde vandre, paa hvilken Dine Forfædre havde vandret, i hvilken de hvilede og det samme Rum for mine Erindringer, som for Dines bortffjernede Billeder. Fordriv mig ikke, Ven og Herster! Lad mig tjene Dig, som det i mit Fædreland vilde sømme sig for Slavinden,

at mit Liv ikke skal være uden Værd i dets Utafnemlighed, som Træet, hvis Grene varmes af Solen, men ikke vil grønnes!"

Forgjæves vare alle Bønner, forgjæves hans Befaling, at betragte sig som Slottets Hersterinde; et Forslag, at begive sig til en af hans Slægtninge i Residentsen, blev besvaret med Taarer, og da han omtalede et mildt Kloster, som et for hende passende Tilflugtssted, vandrede hun saa nedslaaet ud af Værelset at han maatte tillade, at hun først deelte Om sorgen for hans Beqvemmelighed og den lette Tjeneste i hans Nærhed med den gamle Kastellans Kone, derpaa med barnlig Iver overtog den alene, og aldrig affrækket ved hans mørke Luner, i hvilke han mangen Gang ikke agtede paa hende, utrættelig i Opfyldelsen af hans svageste Ønsker, opmuntrede ham et Liv, som han ikke havde troet istand til mere at nyde nogen Glæde i. Tusinde Baand havde allerede umærkelig fængslet ham til hende, da pludseligt et Spoer af hendes Forsvinden blev opdaget i Udlandet og hun snart derpaa forðret tilbage af sine Paarørende mod en betydelig Løsesum.

Det var en skøn Sommeraften; luun og mild, som det kun sjældent finder Sted i Norden, lustedes Vinden og Skovenes friske Duft trak med den lette Taage om Bjergets Tinde, der i den nedgaaende Sols Straale med blidt Rosenskin lyste mod Himlens matte Blaa, paa hvilket hist og her en opgaaende Stjerne tindrede. Hun sad ved Bredden af en Skovstrøm, som ilede sit nære Fald imøde med raske, mørke Bølger, der vredende brøde mod Klipperne, hvor de indskrænkede Flodfengen, indtil de, som skraa Vægge aab-

nede Gloden en Afgrund, i hvilken den torbrende og brusen-
sende styrtede ned. Det var stille i hele Naturen, kun en
fjern Klosterkirkes Aftenringen tonede over Bjergene, ta-
bende sig i Vandets Bruisen, og en sød Tungsindighed sank
med det svindende Dagslys, som tabte sig i Maanens
første Straaler, paa den hvilende Jord og i Menneste-
nes Hjerter.

Kurt søgte for sin Veninde, der intet anede, at aabne
den ny Fremtid, der ventede hende i gjensundne Sødsfens-
des Arme og glimrende Forhold; han havde indtil dette
Dieblif fortiet hende Alt, for ikke at udsætte hende for et
muligt, og derpaa saa meget smerteligere Bedrag, men
overraste hende med Bished. Nu vredebes han paa sig
selv fordi han havde gjort det, og det blev ham usigeligt
svært at skulle frasige sig hendes venlige Omgang. Han
havde ikke, uden at krænke hende ømsindtlig, turdet afværge
hendes omhyggelige Ydmyghed og efterhaanden lært at
betragte sig som født Beskytter for det blide Væsen, der
ikke forlangte andet for sin blide Hengivenhed end netop denne
Beskyttelse, som det smigrer Manden at kunne yde. Og
Kurt var endnu stoltere end de fleste af hans Kjon, fordi
Verden og Livet ikke havde opfyldt nogen af de Fordringer
som han følte at kunne gjøre til dem. Foragtende havde
han stødt Menneffene tilbage, der ogsaa engang havde for-
agtet hans varme Kjærlighed, og ganske henvendt til det
Høiere, holdt han kun endnu ved jordisk Tilværelse med den
ene Følelse, fra hvilken han nu skulde løsrive sig.

Han havde aldrig seet Pigen, der med glad Hast ilede
ham imøde, da hun langt fra bemærkede ham, saa skjon

som i Skoveensomheden, omstraalet af Aftenrødens og Maa-
nens Dobbelthys. Det mørke, flammende Dye, som med
saa blid Inderlighed heftede sig paa ham, havde han aldrig
seet saa stjerneklar, og det forekom ham, som om det sidste
Glimt af Lykke maatte forsvinde fra hans Liv med dette
hulde Syn. Han forberedte hende langsomt paa Medde-
lelsen, hun blev blegere og blegere, saa at hendes Kinder
tilsidst lignede Lillien, en stor Taare trængte sig efter den
anden frem under de sorte Dienbryn og faldt ned paa de
foldede Hænder; tilsidst gled hun ned fra Græsset, sank
paa Knæ, og hørte saaledes med dybt sænkede Dine og
ubevægelige Læber paa Fortællingen, som Kurt formildede
med bestandigt blidere Trøstegrunde og sluttede med det
Løfte, selv at ville føre hende tilbage til Hjemmet.

"Naar Du forlanger det, Herre, saa maa jeg adlyde!"
sagde hun endelig efter lang Tausshed. "Jeg er Din Skab-
ning, er det Din Villie at jeg skal ophøre at leve, saa tør
jeg ikke klage!"

Hun blev liggende paa Jorden uden Bevægelse og
ingen af Fyrstens Ord eller Besværgelser syntes at naae
hendes Gemyt, som Smerte holdt tillukket. Forgjæves
reiste han hende op i sine Arme, trykkede hendes Hoved
til sit Bryst og kaldte hende Søster, Veninde, Elskede.

Da veeg det skønne Ansigts Marmorbleghed og flam-
mende som Morgenrøden gjentog hun sagte: "Din Elskede!"

Ikke mere sig selv mægtig, styrtede han for hendes
Fødder og Tilstaaelsen af Eidenstaben trængte som en skjult,
men almægtig Flamme fra hans Hjerte.

"Du elsker mig! Herre, hvorledes kan jeg være Din,

„Saa fattig paa Kunst og Videnskab, som riig paa Kjærlighed!“ raabte hun. „Lad mig blot leve som hidtil, fjern mig ikke fra Dig, og tillad mig engang at dø for Dine Fødder, ak! i Dine Arme!“

Dog da hun langsomt erkjendte den fulde Sandhed, da han aabnede hende et Hjertes forstyrrede Dybde, som hendes rene, glødende Kjærlighed skulde læge og næsten alle rede ubevidst havde lægt, da de ganske tilhørte hinanden, fordi de ganske havde forstaaet hinanden — da gik hun med al sit Væsens Liv over fra Smerte til Salighed og et Paradis oplod sig for de Lykkelige.”

Grev Maximilian taug; Aleria saae længe forskende paa ham, en Straale af den rene Glæde glindsede i hendes Træk, derpaa udbrød hun i Taarer og ilede ud af Bærelset. Antonie fulgte hende, men vendte strax tilbage og søgte at undskylde det forunderlige Optrin med et Ildebefindende, som hendes Veninde i længere Tid havde beskæmpet, for ikke at forstyrre Selskabet, og som bedst vilde gaae over ved Rolighed. Maximilian bukkede sig overrasket, Hugo trængte med Bønner og Spørgsmaal stormende paa at ville see hende, og Edmund forlangte bekymret at der skulde hentes en Læge fra Residentsen. Antonie afflog i Alerias Navn Alt og lovede, at den næste Morgen vilde føre den Helbrede i deres Midte.

Slottes unge Herkerinde traadte virkelig ogsaa den næste Dag skønnere og mere blomstrende end nogensinde for blandt de nysgjerrige Gratulanter, der havde forsamlet sig i den store Ahnesal, som foruden sine værdige Prydelser af Malerier, Vaaben, Skjolde og Bannere var smykket

med en Mængde herlige Blomster, over hvilke Morgenlyset
 faldt gjennem de gothiske, med Glasmalerier bedækkede
 Vinduer og udgjød en riig Farvepragt. Fæstligt smykkede
 ventede Gæsterne Afgjørelsen, for efter Valget strax at
 begive sig i høitideligt Tog til Bielsen i Slotskapellet.
 En simpel, hvid Klædning af det fineste Stof omflød
 Alexias stolte Skikkelse, Familiesmykkerne, som vare af
 kongeligt Værd, straaede i blændende Juvelglands gjennem
 den jomfruelige Krands's Myrther, bølgede paa den bæ-
 vende Barms Sne, omfluttede tredobbelt den skønneste
 Arm og faldt fra det glimrende Livbaand i rige Perlesnore
 ned til Diamanten, som lyfte fra Sløifen paa den ziirligste
 Atlastesko.

De Ældste af begge de beslægtede Familier havde ta-
 get Plads omkring et i Midten af Salen med rige Tæpper
 behængt Bord, hvorpaa der stod et gyldent Krusifix, foran
 hvilket den tilstedeværende Præst gjentog Fyrstindens og de
 tre Grevers Gæd, og lod dem Alle sværge paa ny at ville
 fuldbyrde Valget og underkaste sig det, "under Straf af
 Meened, Forældrenes Forbandelse og Tabet af timelige
 Eiendomme!" — En forventningsfuld Taushed hvilede
 over hele Forsamlingen da Alexia nu traadte frem, lagde
 Haanden paa Krusifixet, vendte de skønne Dine med et
 Blik af ubeskrivelig Beemod mod Himmelen og sagde med
 fast Stemme:

"Saa vælger da jeg, Alexia von Szabor, min Gæd
 troe, Grev Maximilian von Rosenberg til min Gemahl!"

Ikke en Lyd høstes. Hugo styrtede til Døren, kastede
 sig paa en Hest og forsvandt for aldrig mere at vende

tilbage. Med blid Behreidelse sukkede Edmund: Alexia! træk sig rystet tilbage, lænede den hede Pande til en Vælle, og skjulte sin Smerte.

Grev Maximilian var synlig grebet, han zittrede hestigt og det varede flere Minutter førend han kunde fatte sig saa vidt, at han greb den skønne Bruds Haand, der uden Ord eller Mine ligesom villieløs lod sig lede af ham; da han efter Formen havde svaret: "Saaledes er jeg, Maximilian von Rosenberg, min Fed troe, beredt til at føre Fyrstinde Alexia von Szabor til Alteret, som min Gemahlinde!" og Toget bevægede sig bort. Det var skeet! Kirken havde forenet dem, et umaadeligt Maaltid ventede Bryllupsgæsterne og fra Slottets Altan viiste det nyformede Par sig for det tilstrømmede Folk under jublende Glædesraab. Ingen af dem havde verlet et Ord, undtagen ved Ceremonierne og Vielseseden, iisfoldte havde deres modstræbende Hænder forenet sig, og da den ydre Glands's Pligter vare opfyldte, vendte Bruden sig til Brudgommen med Fortvivlelsens udslukkede Blik og sagde i afbrudte Toner: "jeg trænger til en rolig Time, Greve! og ligesaameget til en Samtale med Dem; forund mig begge! Jeg vil lade Dem kalde til mig!"

Bleg og med Udtrykket af den smerteligste Kamp traadte Maximilian efter nogle Timer i Alexias Bærelse og forstrækkedes ved Synet af hende. Hun laae næsten uden Livstegn paa en Sopha, de lange, sorte Lokker omflagede, forstyrrede af Smertens Haand, den ædle Skikkelse og de forgrædte Dine lyste med en fremmed Ild fra Ansigtets Bleg-
hed. Han blev nølende staaende paa Dørrinnet og antog det

for en Misforstaaelse, at han nu var kaldet til hende; dog hun vinkede ham at træde nærmere, kastede det rige Haar tilbage fra Panden, skjulte sit Ansigt i Hænderne, saae derpaa op igjen og begyndte:

"Jeg skylder dem Oplysning over den Tvivl, Greve! som De maa nære, det maa blive klart mellem os, o, gid den Følelse som drev mig til at lægge min usalige Skjæbne i Deres Hænder, i det mindste ikke forgjæves maa have lovet mig Bennens Raad. Jeg kan ikke være Deres, Maximilian; jeg er Egtfælle, jeg er Moder! ved Barnealderens Grændse førte Lidenstaben mig over Pligtens Gæd, dens frygtede Skrækkebillevde laae i det Fjerne og jeg agtede ikke paa det, efterhaanden traadte det mig nærmere, nedtrykte mig under sin Magt, og som sidste Redning greb jeg et Middel, der lovede at holde min Bevidsthed reen, idet den viiste mig Deres Billede, Greve! som det eneste, alvorlige Væsen, hvis broderlige Edelmødighed vilde yde min Forladthed Beskyttelse og ikke modstræbe et Forhold, som det kan bestaae imellem os. Siden igaar veed jeg at ogsaa de kan elske, at ogsaa de elsker, dersom jeg ikke har bedraget mig frygtelig, da jeg i deres Fortælling gjenkjendte egen Lykke under fremmed Skikkelse."

"Og De kunde desuagtet uden Hensyn opoffre min No, mine Pligter og en uskyldig Engels Livslykke?!" raabte han heftig og traadte tilbage.

"Hør mig ud," bad hun. "Udgjørelsen ligger i Deres Haand. Eden bød mig at række en Grev von Rosenberg min Haand, og den som jeg valgte, ikke at afslaae den;

de Begge vendte tilbage, overøste med Raadesbeviisninger, trak Reisen til Rosenberg mere i Landdrag end de havde ventet, og der hengik Dage og Uger førend den blev besluttet og udført.

Stolt og modtagelig for Mængdens Bisald, sandt Maximilian ubevidst Behag i det Indtryk som Alexias, af blid Tungfindighed omslørede Skjønhed, hendes Opførsels Grazie og den blide Tilbøielighed, der syntes at have lænket hende til ham, overalt frembragte, og det smigrede hemmeligt hans Egentjærlighed alt for meget, at optræde som hendes Beskytter, til at han ikke gjerne vilde prale med denne Lykke for Verden; endstjændt han neppe selv kunde tilstaae, hvor dybt det Fortrin, hun havde givet ham, havde truffet hans Hjerte.

Alexia, som længe havde været nedtrykt af hendes Samvittighedshemmeligheds Synd og den navnløse Frygt for den Dag der skulde afgjøre hendes Skjæbne, aandede friere, nu da hun gik sin Freløsning imøde og havde i Skinægtesfællen fundet en mild, raadende Ven, der uden Vidskab og opfyldt af en anden Kjærlighed, forenede sin Stræben efter Frihed med hendes og i lige Stemning maatte dele hendes Længsel efter den bortfjerne Eftede. Saaledes kom hun munter og blomstrende med et tilfreds Smil ved Høffet, i Verden, i sit Huus, ikke anende, hvorledes det naturlige Udtryk af hendes stille Taknemmelighed for hans blide Skaansel, der hverken med Ord eller Blik erindrede hende om det Henrundne og forvandlede deres Forhold til ligestemte Sødsfendes Harmoni, meget naturligt af de Fleste, blev holdt for den frygtfomme Kjærlighed,

som den unge Egtefælle i de første Dage af sin ny Lykke føler saa inderlig. Endog Hugo og Edmund bleve skuffede, følgende deres ædle Gemytter kunde de ikke beslutte sig til at vise Verden den frænkede Stoltthed, men traadte med den gamle Kjærlighed Broderen imøde og begyndte roligere at betragte den skønne Søster, om end Hugos Videnkab for hende lignede en dæmpet, men ikke udslukket Flamme.

Endelig rev Greven, ved Alexia sagte erindret om Adelmas skjælvende Hjerte, sig løs fra Hovedstadens Glæder; med den tredie Morgensoel naaede ad de uvejsomste Bjergveie Dalen ved Rosenberg, der øde og udøst i hvidt Vintersmykke aabnede sig for deres Fodder, som en Grav for den lykkelige Ungdom. Grevinden brøede sig ud af Bognen og sagde, pegende paa de graa Taarne: „Hvor jeg længes efter at opmuntre Adelmas Eensomhed med Eders Nærhed og min Kjærlighed! Vi har vist dvælet for længe, jeg maa tilstaae Eder Maximilian, jeg har ikke tænkt mig disse Omgivelser saa gruelige, og ved Synet af disse Mure, den dunkle Strøm og de mørke Bjerge, griber en Følelse mig, der er beslægtet med Forsærdelse!”

Han smilede alvorligt og svarede: ”I denne Dal opholder sig ogsaa vor Stammemoder, og skulde endog hendes Mandehilsen møde Eder, saa frygt ikke, hun elsker os og hvad der tilhøre os med Modertrofast.”

”Sagnet var mig bekjendt,” sukkede hun, ”dog har jeg ikke troet paa dets Sandhed; red mig, hvis jeg erfarer

det og maa taale det aandige Syns Brede, som kan træffe den Skyldige."

"Ikke en af disse bløde Loffer tør hun tilføie noget!" raabte han. "Vær ubekymret, Alexia, ogsaa i mine Hænder ligge de usynlige Magters Raaben og jeg behersker dem saasnart jeg vil."

Han havde reist sig stolt i Beiret med disse Ord, en mørk Ild flammede i hans Blik, og streifede herskende over Egnen og den skjælvende Alexia, men hurtigt fattende sig vidste han at vende denne fra et Blik i hans Indre, og næsten faae hende til at troe, at hendes yttrede Frygtsomhed havde forledet ham til en Spøg.

De førte nu ind i Slottet; Adelma kom dem ikke imøde; Grevens hurtige Spørgsmaal mødte Tjenernes Taushed; hun var flygtet bort, forsvundet for tolv Dage siden uden at efterlade et Spor. Den fortrolige Tjener, som var affendt med den første Efterretning om Grevens Formæling, havde gjort et Fald med Hesten, hvilket havde berøvet ham Bevidstheden og ladet ham ligge hjælplos i Skoven, givet til Priis for røverste Hænder, der havde plyndret ham og ladet ham ligge halv død med flere Saar og en brækket Arm, saaledes havde Bønder fundet ham om Morgenens og medlidende bragt ham til et Kloster, hvor han i Gebervanvid havde tilbragt nogle Dage og var derpaa død, uden at erindre sin Gendelse. Da Brevet hvis Døer bringer han skulde være, aldrig naaede sin Bestemmelse, saa havde Adelma erfaret Grevens Formæling ligesaa uventet og pludselig som de andre Slotsbeboere, taget Deel med i deres Fest og tiet stille til den gamle Tjeners Ord,

der havde spaaet hende selv den lykkeligste Fremtid af denne Forbindelse, da den unge Herskerinde skulde være en Engel i Gudhed og Elskværdighed. Tjenerens Uheld var blevet tilmeldt Greven i Breve, som under hans afventende Opholdsteder snart hist, snart her havde forseilet ham, og da man derpaa ventede ham, havde man fortiet ham Adelmans uforklarlige Forsvinden i det Haaab, at hun vilde vende tilbage, eller var ilet ham imøde. Det havde ikke manglet paa Efterforskninger, og Maximilian lod dem begynde paa ny, deeltog selv i dem og vendte tilbage derved med en Smerte, som Alexia inderlig, og bevæget af mangfoldige Følelser deelte.

Endnu havde han ikke kunnet forberede sine Brødre ved andet end hiin af dem neppe hørte Fortælling, paa sin Beslutning, at høre den forglemte Legesøster fra deres Børneaar til den Rang, som en anden nu saa uventet beklædte, og hvis Besiddelse de misundte ham, uden at ane at tidligere Rettigheder endnu mere bydende fjernede hende, fra ham, end de ved hans Fordringer troede at være skilte fra hende. Nu maatte han lade alle disse Gaader hvile, fordi han, uenig med sig selv, fængslet fra alle Sider, kun turde vente et Lys af Tiden, som i hans Uvished ikke engang forekom ham ønskeligt.

Han kunde ikke rive sig løs fra de Rum, hvori Adelmans yndige Billede mødte hans Phantasi og lidt efter lidt hensmeltede i et med Alexias Billede, hvis Tryllerie han ved fornyet Forsten i Naturens Værksted og Elementernes og Stofferne Hemmelighed søgte at undfly. Hun var saa

Skøn i sin lidende Tungfindighed, den Gaadefulde, der bar Navn af hans Gemahlinde og tilhørte en Anden ved Livets helligste Baand. Hun gif saa villig ind i hans Elskovs Smerte og hendes stille Sorg stræbte kun blidt at lindre hans, fordi hun ganske forstod den og bar den dybt i sit eget Hjerte, saa at han ofte behøvede sin Sjæls hele Kraft for ikke at sige: "Saa lad os begge begrave Smerten og det Forbigangne og være lykkelige."

Men han kaldte Adelmas uskyldige Billede tilbage i sit plagede Hjerte, hvis Bevægelse den sørgende Veninde ikke saae, fordi hele hendes Tilværelse tilhørte den Bortfjernede, der havde antændt Sværmeriets første Flamme paa det jomfruelige Hjertes rene Alter, hvilken, gribende ødelæggende om sig i sin Magt, havde givet Lidenskabens Udgang i sin Helligdom og forstyrret hendes Livs Blomstring.

Undertiden søgte Maximilian at vinde hendes Fortro-
lighed og hun lagde lidt efter lidt en Deel af sin Hemmelighed i hans Hænder. Uden at forraade hendes Ægteskælles Navn, endnu mindre omtale de nærmere Forhold tilstod hun ham at have sluttet et Ægteskab, medens hun endnu næsten som et lykkeligt Barn levede indenfor et Klosters Mure, hvis store, til Landets uhyre Skove grændsende Hauge, hvori hun frit turde sværme omkring, havde tilført hende den Elskede og omfattet deres stille Salighed, som var blevet velsignet af Præsten, uden at Begge tænkte paa Fremtiden, der fra begge Sider satte deres Kjærlighed uoverstigelige Vanskeligheder imøde, hvilke kun forekom hans Lidenskab og hendes Uerfarenhed som bortfjernede Skygger. Geden til Grevehuset von Rosenberg bandt hende, den Elskede

var underkæstet et Magtsprog, som under Dødsstraf forbød
 hans Formæling, for at redde et uhykkeligt Lands Fred.
 Utallige Gange havde hun besluttet, at ville blive sin Eed-
 troe, uden at have Kraft til at udføre sit Forsæt. Kjær-
 ligheden havde seiret, og en Midnatstime havde en bestuk-
 ket Herrens Tjener forenet deres Hænder i et Skovkapel.
 Kun saa lykkelige Dage fulgte den skjæbnesvangre Time, og
 liig Himlens Torden traf Livets skjønneste Salighed Egte-
 fællens skjælvende Hjerte. Hun saa kun sin Datter for
 at miste hende og turde, for ikke at bringe sin Gemahls Liv
 i den Fare, der truede hans Ulydighed, ikke med alle Op-
 offrelser, som hendes egen Eed udfordrede, kaste sig i hans
 Arme. Hendes Formue — hvad var den hende? hvor
 gjerne havde hun ikke med den løskjøbt sig fra de Lænker,
 som den fremmede Herster vilde paatrænge hende — den
 faderlige Forbandelse! ? Anger havde hævet den! salige Aan-
 der see ikke vrede ned paa Menneſkehedens Svagheb, paa
 Hjertets helligste Følelser; de vare jo selv endnu kun usuld-
 komne Aander, hvis de kunde nære Uforsonlighed! — men
 — deres Liv og Frihed, som med Egtefællens Eed havde
 opoffret det, burde hun ikke holde det høiere end hendes
 Barns Lykke, end dets Fordringer til Livet, og skjule dets
 mørke Tilværelse i den dybeste Forborgenhed. Hellige Mure
 bleve ikke tillukkede for Guld og Taarer, Faderen modtog
 sin Datter og flygtede, fulgt af Moderens sagte Sammer-
 strig, med det dyrebare Pant paa uhykkelig Kjærlighed, for
 blandt Fremmede at skjule det for Forældrene, der havde
 budet al Verdens Skatte for dets første Smilen. I Alexias
 Hænder efterlod han Beviser for deres Formæling, sit Navn,

og Rang, betroede sin Skjæbne til hendes Hjerte, og sikrede hendes Livs Hemmelighed, for enhver Vanhelligelse af hendes jomfruelige Ære ved Beviser for Retmæssigheden af deres Ægteskab. Det hjælpsomme Kloster modtog betydelige Summer til den Lilles Forpleining og vedvarende rige Gaver forsikrede Beboerindernes Tausked, saa meget mere, da de ikke engang kjendte Forældrenes sande Navn.

Flere Aar havde ikke forandret noget i deres Forhold, de havde ikke seet hinanden siden og Alexia havde imidlertid fattet sin nu udførte Beslutning og Følgen havde nogensinde kunnet berolige hendes Hjerte, der maatte vænne sig til den Smerte at fornægte sine Søleller, som kun undertiden brøde frem.

Maximilian erfarede ikke uden den største Bevægelse, at Fremtiden ikke turde gjøre nogen Ret gjældende til den hulde Ægtefælle, uagtet han daglig og hver Time kunde forhøie den, idet han, vaagende over hende med Broderomhu, efter tausé Kummeraar, først og alene ydede hende Deeltagelsens Trøst, med udsigt til en fredelig Tilværelse. Adelsmas glødende og dog barnlige Tilbøielighed havde rørt ham meget, gjengivet ham Tro til Mennesket, og Stjernerne, som han abspurgte, havde lovet ham Betsignelse af denne Forbindelse. Kraften at elske var atter vaagnet i hans tilsluttede Gemyt ved Tilstaaelsen af hans Søleller, endnn engang havde han med Unglingens Længsel under Jomfruens Billede lænket sig til Verden og Skjæbnen havde kun vtiist ham den Elskede, for grusomt at rive hende bort igjen, fuldkommen forandre hans Liv og efterlade den uopløselige Knude i hans bævende Haand. Den han kaldte sin egen,

var forsvunden, og da han vendte tilbage til sin Lykkes Bolig, ledsagedes han af en fremmed, af! saa overordentlig yndig Skikkelse og tre Menneskers Livslykke beroede paa hans sønderrevne Hjertes Kraft og Edelmødighed. Han havde allerede maattet bære Brødrenes Smerte, den forsvundne Elskedes Skjæbne opfyldte ham med tusinde Sorger og Bebrejdelser, hans Livs Rolighed var borte, hvad skulde han endnu opoffre?

Endnu vilde han ikke berøre Kandeverdenens Porte, og gjorde det Løfte, ikke at kaste et Blik ind i Fremtiden i et heelt Aar, han vilde af fri Drist handle efter Ære og Pligt og fortrængte det lokkende Billede, der stillede sig for ham, nemlig, ved en Dispensation at løse deres hemmelighedsfulde Ægteskabs Bånd, med det alvorlige Spørgsmaal, om det ikke allerede i hans Tankeslugt indeholdt en Krænkelse af den Gød han saa helligt havde tilsvoret hende og om den stille Elskedes sande Lykke vel ogsaa nogensinde kunde blomstre ved hans Side.

En ny Krigsfakkell flammede imidlertid op under en skønnere Himmel og Christenhedens Kors reiste sig mod Halvmaanen for at beskytte undertrykte Brødre. Greverne Hugo og Edmund besluttede at følge Fortidens og Fremtidens Seiersslugt beherskende, krønde Drn og indtraf paa Rosenberg for at sige Broderen og den endnu for meget elskede Søster et Levvel, der maaskee skulde naae ind i Evigheden. Hun modtog Begge med stille Værdighed og blød Smerte og afvæbnede dermed Hugos Tale, der fra Spøg gik over til Bitterhed over den Gensomhed hvori det nylig formælede Par drog sig tilbage med sin Lykke, som

det ikke engang vilde tillade den øvrige Verdens Misundelse at betragte. Edmund traadte mere end engang imellem og jævne det mildt, og Sødstendene skiltes i Fred og Kjærlighed fra hinanden, saa alvorlig Maximilian end havde vliift Broderens paa ny frembrydende Kjærlighed tilbage. Ved Afskeden greb Hugo hendes Haand, holdt den i sin og sagde: "Intet venligt Ord paa Veien til Døden? Kan Alexia skilles saaledes fra den henrundne Tid?" Med vaade Blik bøiede hun sig til ham, hvis glødende Hjerte endog saa inderlig tilhørte hende efterat hun grusomt havde stuffet hans Forhaabninger, hvem hun engang var Alt, hendes Læber aandede paa hans Kind og hun svarede: "Vend tilbage med Fred i et fredeligt Hjem!" Hendes Taarer randt, da Begge i livsfrisk Ungdom sprængte over Broen mod Farer, der førte dem en uvis Vei, men en sikker Grav imøde og hun skjulte dem ikke, at! de flød ikke for Hine alene, de flød for Een, der maaskee under samme Fahnere søgte Døden og vilde finde den, og hiin tærende, med ethvert Aandedræt dybt saarende Græmmelse, som fremkalder den navnløse Qual, hvert Dieblis at stjæle for et dyrebart Liv under Krigens Farer, drog med al sin Smerte ind i hendes Sjæl.

Østerlandets Palmer omsusede de fremmede Hære, Stæder vare faldne, Havet havde seet fjendelig Tilintetgjørelses Kamp og begravet Levninger og Liig i sit Skjød. De Rededes Tak steg forsonende op over blodige Balplads til Himmelen, Vrens Krands smykkede Seirerne, med hvilke Hugo og Edmund betraadte et Paradis bag de jomfruelige

Bjergørkener, som endnu intet Gjendetrin hidtil havde vane-
 helliget. Blandt alle de kraftige Ungdomsskikkelser, som kri-
 gerst Lyst og Uegjerrighed havde ført i de Rjæmpendes
 Rækker, stuttede sig hist og her det Venstreb, som et fare-
 fuldt Dieblis, en under lige Savn gennemvaaget Nat, en
 deelt Seiersglæde, saa ofte fremkalder, og bliver alle Hjærter
 endnu dyrebare, som en af det vilde Krigerlivs skønneste
 Sider, om endog Hjemmets Fred for længst har tilbagefordret
 de ny Rettigheder for ældre Forbringere. Edmund hengav
 sig til Alle med et aabent Sind, og blev elsket af Alle; Hugo
 havde erhvervet sig en Ven og hang ved denne med næ-
 sten sværmerisk Omhed. Prinds Sedor, beslagtet med en
 Herskerstamme, havde, som man sagde, saa meget hellere
 opoffret sine Rettigheder til Kronen, for sit Fædrelands
 Fred og en sikker Selvstændighed, som de selv forekom ham
 som uvisse og fordærvelige. Endnu meget ung, i en Alder
 af sex og tyve Aar, havde han allerede bestøget den mili-
 taire Rangs høiere Trin, og Ordnerne paa hans Bryst for-
 kyndte den tidligere Tapperhed, hvorpaa han ogsaa nu gav
 et glimrende Exempel og satte næsten daglig sit Liv i Spidsen
 for et Bovestykke, som han udtænkte sig med glædesløs Døds-
 foragt. Naar mandig Skjønhed formaaer at tiltrække, saa
 maatte Sedor tiltrække Alles Hjærter; en ædel, omend-
 skjøndt mere lille end høi Skikkelse, aabne Træk og en af
 lyse Guldblokker ombølget Pande, der hvælvede sig over
 store, blaa Dine, hvori Kjærlighed og Smerte ligesaa godt
 hørte hjemme, som Modets og Begeistringens Flamme,
 bannede hans Udvoortes, der viste sig dobbelt fordeelagtigt i
 et Rosak-Regiments glimrende Uniform.

Ved første Blik paa ham, troede man ham kun kaldet til Livets Glæder, og holdt modvillig Lene og hans, ved stor Godmodighed formilde Stoltthed, for Hovedtræffene i hans Charakter; men snart saae man det kraftige Sind opfyldt af en taus Græmmelse, der uvilkaarlig brød frem af alle hans Handlinger og kun forstummede i Slagets Tummel, hvor han søgte Døden, som dog stedse i Flugten tilkastede ham ny Arandse. At det ikke var en Kronens Glands, som han manglede, beviste han ved foragtelig at tilbagevise den, der ofte gjerne havde hyllet ham som en ny Stjerne; men selv Venkabets Dje trængte ikke i hans Hemmelighed, og han hengav sig til Sugos Følelser, uden at forraade sine.

De seierlige Hære trængte stedse længere frem, allerede jubledes de Tappre ved den Tanke at tælle en Verdens Beshersterinde mere blandt de erobrede Stæder, da Fedor ved et Streiftog i Bjergene stiftes fra Sine. Veien begyndte snart at blive ufremkommelig, da pludseligt et Skrig om Hjælp kaldte ham endnu dybere ind i Kløfterne, hvor han endelig foran en Hytte opdagede Årsagen til Klage-tonerne som havde opfordret ham til Hjælp. Røverne vare i Begreb med at borflæbe Beboerinden af denne Gensomhed og havde allerede grebet hende, saa modig hun end syntes at havde forsvaret sig med Haand og Ord, thi en af Skurkene laae blødende paa Jorden og en anden var beskæftiget med at forbinde et Armsaar. Prindsens Komme, hvilken, idet han jagede rast omkring et Klippestykke, svingede Sablen over Hovedet med et opfordrende Skrig, lod dem formode flere Fjenders Nærhed og strax gribe Flugten,

hvilket hurtigt bevægede ham til at afstaae fra deres Forsøgelse og vende tilbage til den Reddede, som han fandt beskæftiget med at bære de hist og her adspredte Baaben ind i Hytten. Forundret saae han paa en qvindelig Haands rolige Birken, der syntes at være saa fortroelig med mandlige Forretninger, og han vilde allerede bortfjerne sig, fordi han troede sin Beskyttelse unødvendig, da hun frygtsomt nærmede sig til ham, og bad ham i det tydske Sprog, ikke at forsmaa et lille Ophold, da, som hun udtrykte sig efter Orientens Skik, en Straale af den reddende Soel blev tilbage i hendes Hytte; en blid Haand greb Hestens Tøile og tydst Lyd, som stedsse, og her saa ganske uventet tiltalede Prindsens Hjerte, lød med en skjøn Stemmes hele Medlodie frem bag Sløret, som skjulede den Talendes Træk, hvilke han ikke havde agtet paa i det første Diebliske, da Die og Haand var i Virksomhed til hendes Redning.

Han fulgte hende, og trædende ind i Hytten, der blandt dens lidet Huusgeraad indeholdt en Ruth og flere Baaben, saa han ligesom spørgende paa sin Ledsagerinde, der slog Sløret tilbage og viste ham under mørke Dienhaar et sort Die fuldt af Driftighed og Mildhed, og hiin fremmede Zones Skjønheder i de ædelt dannede Træk, som den sydlige Soels mørkere Farve fremhævede endnu mere talende, ligesom den høie, skjønne Skikkelse viste den yndigste Symmetri. "Frygt intet Forræderi, Herre!" sagde hun og lagde Armene ydmygt over Brystet, medens hun bukkede sig for ham, "her boer kun et Bæsen, som Du har reddet fra Skjænsel og Død, dog Græmmelsen og Ulykken er dets Kammerater. Udhyil her, siden skal jeg vise Dig en Bei, som sikkert vil føre

til Dine, thi jeg seer af Din Alædning, at Du hører til de Fremmede, som efter Guds udforskkelige Villie ere komne for at erobre mine Fædres Land.

"Men hvorledes tør Du, en ubeskyttet, værgeløs Kvinde, bo i denne Gensomhed, i tusinde Farer, hvor en Redder just ikke altid vil komme," svarede han, nedladende sig paa Hynderne, som, beklædte med simple Tæpper løb langs med Muren efter østerlandst Skif, idet hun hentede en Staal Mælk og nogle Frugter og satte dem paa et lille Bord for ham. "Tael," vedblev Prindsen rørt, "saa ubeskyttet som hidtil kan Du ikke blive her, hvad kan jeg gjøre for Dig."

"Giv mig en Grav, Herre!" svarede hun, "og Du har endt mine Qualer. Hvorfor har Du forjaget Røverne, som vilde dræbe mig?"

"Saa skulde jeg overlade Dig til deres Havn, der ville opføge Dig, naar jeg er borte?" raabte han, men hun svarede: "De ville ikke vende tilbage, men gaae Du, min Redder, for hvem Dine Venner vel allerede skjælve; jeg vil lede Din Hest, saa at Du snart og sikkert kan naae dem. Gaae og vend tilbage, naar Du har et Soelblik for Pigen i Bildniset!" føiede hun sagte til, greb hans Haand, trykkede sin Pande derpaa, lagde Haanden, i det hun sank ned for ham, paa sit Hoved, stod rast op fra Jorden, førte hans Hest frem af Bustene, hvori hun havde skjult den, og lebede den taus ad en Bjergvei, som i kort Tid bragte ham paa en Høi, hvor han saae Leirens Bagtild skinne gjennem Skumringen; pegende derover overlod hun Hesten til sin Herre, og var saa hurtigt forsvundet mellem Klip-

perne, at Prindsen begyndte at troe: et Trylleri havde omtaaget hans Sandser, især da han overbeviste sig om at have tilbragt den hele Tid i en forholdsmeessig ringe Afstand fra Sine, der glad hilsende raabte ham imøde og forlangte at erfare hans Eventyr, som han imidlertid kun tro meddeelte sin Telt- og Vaabenkammerat Hugo. Men det havde angrebet hans Indbildningskraft alt for meget, til at han ikke, begunstiget i sin Stilling ved Hærens Rolighed, de følgende Dage, havde skullet besøge Klippebalden fra hvis Indgang Ina, saaledes kaldte dens Beboerinde sig, hvergang kom ham glad imøde. Han sandt stedse Hytten smykket med Rov fra det blomstrende Bildnis, Luthens Klang frydrede det simple Maaltid og kun alt for snart talede Inas Dine Kjærlighedens Sprog, og en lige, men formørket Straale flammede i Prindsens Dine. Og da Østerlænderinden engang i en begejstret Sang kaldte ham sin Sjæls Herre, trykkede han hende stormende til sit Bryst et hedt Kys paa hendes Læber og slap hende derpaa med Kulde og Fortvivlelse af sine Arme, idet han raabte: "Fly mig, Ina! fly mig mere end Løven i Ørkenen, end Tigeren i Skoven! i mine Arme døer Ufskyldighedens og Kjærlighedens Lykke — min tør Du ikke være, var det end min Salighed! Men Du skal kjende min sørgelige Lod, Du alene paa den vide Jord skal kjende den Elendighed, som jeg deler med et Bæsen, der var skjøn, yndig og reen som Du, førend det kjendte mig, førend jeg nærmede mig det og ved dets Ufskyldsverdens Drømme sneeg mig — i det ubevogtede Hjerte. Imorgen, Ina, skal Du lære en henzrunden Tid at kjende, hvis Grindring maa nedtrykke mit

Hjerte, dersom jeg ikke kunde betroet det til en sølende Barm. Jeg har blandt Mænd søgt Venner, der kunde hjælpe mig at bære et Liv, som en usalig Hemmelighed forgifter; jeg har fundet Kraft, men ikke den forsonende Blidhed, hvis Straaler skinner af de Taarer, der perle i Dit Nie, som jeg behøver, Ina, og som kun boer i en elskende Qvindes Sjæl.

Han stormede bort efter disse Ord, Ina saae mod Himmelen, trykkede Panden i Sporene af hans Trin, og da han kom den følgende Aften, for at opsoge hende, fandt han hende ikke som ellers ventende paa Bjergets Top under Palmerne, ingen drillende kastet Blomstergreen traf hans brusende Løbers Hals, og forraadte ham hendes Nærhed, før han saae hende. Hun sad foran Hyttens Dør i samme Klædning som i Gaar, med de visnede Blomster paa Bryst og Pande, hvilke hun havde pyntet sig med i Gaar, foran hende laa den uagtsomt nedfaldne Luth med sonderrevne, i Natduggen sprungne Strænge. Da Prindsen traadte hen til hende, reiste hun sig op, viste paa Sædet ved hendes Side og sagde blidt: "Dael Fedor! jeg hører Dig, som Din Gud hører Dig, der ogsaa er min."

"Jeg har kun lidet at sige Dig," svarede han. "Engang elskede jeg, Ina, og var lykkelig i Livets eneste Salighed; for Alteret blev hun min, som nu fordrer to Liv af mig, hende hvem jeg ikke kan byde andet end mit Blod, som hun forsmæder. Fra min Barndom bandt en Gæd til min Moder mig, ifølge hvilken jeg aldrig turde formæle mig; Du er Christen, Du kjender vor Gæds Hellighed. Jeg troede at kunne løse den ved den Magt, som havde frem-

kaldt den; jeg vovede, henrevet af Eidskab at bryde den, Da jeg fløi til min Moder for at forberede hende paa Tilstaaelsen af min Brøde, fandt jeg hende døende og erfarede af hendes Mund, hvorledes et lykkeligt Folks Fred, mit Navns Vre, hendes Sjæls Held og Fred var afhængig af en Trassigelse, der vilde ledsage hendes Betsignelse med Himlens Betsignelse, men hvis Forglemmelse vilde rammes af hendes Forbandelse og den retfærdige Herskers Dødsdom. Dommedags Torden havde ikke rystet mine Sandser stærkere. Jeg var formælet, min Elskede havde opoffret mig Rang, Riigdom, Ustyrbighed og Livslykke, hun skulde blive Moder, og jeg skulde tilligemed Hemmeligheden af vort Ægteskab forlange at hun skulde frasi sig Ægteskællens Lykke, Moderens Glæde, maaskee ogsaa hendes jomfruelige Vre, jeg skulde drage hende ned fra hendes rene Høide til den Dybde, hvori jeg kun følte Undergang! Jeg gjorde det — Ina! Jeg gjorde det i Afstindighed! jeg sagde hende Alt! Jeg rev hendes Barn fra Moderhertet, og hun, hun lod mig sværge, at bære et Liv som jeg vilde udaande for hendes Fødder, hun afflog at flygte med mig til en anden Verdensdeel og søge et nyt Hjem under ny Stjerner, Jeg svor og lever.”

Han tang. — Ina bøiede sig til hans Bryst, hendes Læber brændte paa hans Haand, derpaa sagde hun: ”Hør paa mig Sedor! Min Skjæbne vil ogsaa røre Dig. Ina opvoxede som en fremmed Plante paa fremmed Jord, hun nærede en Kjærlighed med hele sit Hjems Flamme i flere tauske Aar; en dyrebare Skikkelse gik med Berneaaarenes Drømme over i Jomfruens Aandeverden; Smerter, for

hvilke hendes Sjæl troede at bukke under, aabnede hende for et Dieblig Himmels Porte. Jeg havde forsmaaet Hjemmets Kald, da jeg var lykkelig — jeg opsogte det, da jeg saa den Mand der var Gjenstand for min første Kjærlighed, saa Dage efter sine helligste Eder, glimre og smile som en Andens Egteskælle ved Glædens Fest. Jeg flygtede fordi jeg alligevel elskede ham, Synet af mig skulde ikke være ham nogen Bebreidelse; jeg opsogte de Arme som udbredte sig for mig i det Fjerne; de vare imidlertid blevene Kolde i Gravens Omfavnelse, jeg vandrede videre fra deres Hvilesteder, kom i dette Bildnis, fandt Levningserne af en Hytte og blev deri, fordi Kraften til at gaa videre havde forladt mig, blev længere, fordi jeg for første Gang igjen nød Sønnens Velgjerning i det ødelagte Rum. En gammel Tjener af mit Huus var medlidende fulgt med mig, da han sluttede af mine fortvivlede Spørgsmaal, hvem det var, der raabte hans Herskeres Navne gennem øde Haller, over taus Grave. Ved hans Hjælp blev dette Skjul, som jeg ikke mere vilde forlade, beboeligere; han forsynede mig med Livets Fornødenheder, lærte mig Hjemmets Sprog, vænnede min svage Haand til at føre Baaben, og forskaffede mig en Luth til Trøst i min Ensomhed. Han døde saa Dage før Du reddede mig og jeg har begravet og misundt ham.”

Hun taug ogsaa. — Mørkets Skygger sank dybere, ingen anden Lyd hørtes, end de Suk som trængte sig frem af de tvende Ensommers præssede Hjerter; da begyndte hun paa ny: ”Jeg er en Christen, Sedor! men jeg elsker Dig ikke med en Troes Kolde Indgetogenhed, der ofte er blevet

min Følelse fremmed, som jeg har formælet med den hjemlige Jords søde Sværmeri, siden jeg lærte at forstaae mit Fædrelands Digtere, der har udbredt deres Sange indtil Nordens Skove. Hvad mit Hjem angaaer, der foresvævede mig som en Paradiisdrøm, saa henrev det min Sjæl, og jeg elskede det mere, da jeg var skilt fra det, end hvis jeg aldrig havde forladt det. Din Gud er min Gud, Sedor! men jeg elsker Dig som den skønnere Himmel byder, hvilken en varmere Soels Straaler oplyse. Du bliver min og den truende Skikkelse imellem os tør ikke forhindre det. Mit Fædrelands Piger synge, at Hersterens Kjærlighed ligner en Silketraad, som bliver deelt i mange Dele og kan lykfsaliggjøre Alle, som han agter den fri Gave værdig. Det er jo een Gud som vi alle tilhøre, det er jo een Sol, som oplyser Jorden og saa mange tusinde Dine, hvorfor skal Hjertet da være et Fængsel, hvori en eensom Fange bliver forgudet? Lad mig følge Dig, Sedor, til Du tør vende tilbage til Din Elskede, før mig derpaa i hendes Arme og siig, det er hende, der traadte i Dit Sted, i Kjærlighed, Sorg og Ydmyghed hos Din Ven, da han henlevede sørgelige Aar langt fra Dig blandt tusinde Farer, og hun vil elske mig og lade mig være lykkelig i Eders Lykke."

"Aldrig! aldrig!" raabte han. "D, viis mig intet himmelsk Billede, mig, der bærer Helvede i Hjertet. Hvad kan Du forlange, Ina, er Du ikke selv flygtet, fordi andre Baand fængslede Din Elskede?"

"Han har bedraget mig," svarede hun, "mig og hende, som han tilsvøer Kjærlighed for sin Gud, da jeg ventede

ham med Brudens Længsel, og, ikke anende Forræderiet, talte Timerne, der skulde føre ham i mine Arme. Ved hans Tjeneres Jublen erfarede jeg min Skjæbne; jeg troede det ikke, jeg vilde see ham og det lykkedes mig, ubemærket trængte jeg mig ind i en Fests Tummel; med Lykkens Smil paa Læberne høiede han sig ned til min drømte Himmels Fiende, og jeg undveeg de Lykkelige, for at en aldrig forsonende Syns Bebreidelser, ikke skulde forgifte et Liv, som endnu var mig alt for dyrebart. Jeg vil jo ikke være Din Huustro, Fedor, en Veninde, en Søster kan Du jo have, som følger Dig i Slagtummelen, søger Døden med Dig, har Balsom for Dine Saar og Taarer for Din Kummer."

Han sprang op og heftede smerteligt og beundrende sit Blik paa hende. "Ina, Ina!" raabte han, "uskyldigheds og Kjærlighedens Engel! fremmed i Verden, som Himmelenes Beboere! o, lad mig flygte, at et saligt Besdrags Slør ikke synker fra Dine Dine. Hører Du, hvorledes den bortfjernede Jord allerede ruller over Bjergene? Det er de Budde som kalde mig herfra; et Slag forestaaer os; naar det er forbi og jeg endnu lever, sees vi igjen."

"Fedor!" skreeg hun og stræbte at holde ham fast, men han hørte intet uden Vrens og Dødens Ralb og kun hans Fests Hovslag lød endnu nogle Diebliske paa den stenede Jord, medens Skytslets Stemmer stedse høiere og høiere hidkaldte Jordærvælsen, og den frembrydende Morsgen steg op under et Taageslør, som om den ikke vilde see Blodet paa dens meest elskede Jords Marker.

Den følgende Aften slog Prinds Fedor dybt aandende

Dinene op i Sugos Arme, trykkede sagte Bennens Haand, og sank igjen tilbage i den Halvslummer, hvori han var henfaldet, udmattet af de svære Saar, med hvilke han var bragt hjem i sit Telt fra den besejrede Baldblads. Hvidskende yttrede Lægen sit Haab, at opholde det flygtende Liv og bød fremfor Alt, den største Rolighed i den Syges Nærhed; da foer Teltets Forhæng tilside, forgjæves opholdt af Vagten, trængte en tyrkisk Pige ind, fløi til den Saa- redes Leie, trykkede hans Hænder til Bryst og Læber under tusinde Taarer og jamrede: Sedor, Sedor; hvorfor lob Du mig ikke følge Dig?!"

Sugo traadte til, anende den nærmere Sammenhæng af Bennens tidligere Fortælling, omendstjændt denne ikke siden havde omtalt sit Eventyr i Bjergene, og vilde føre hende bort.

"Slip mig, slip mig!" raabte hun, "her er min Plads. Her maa jeg træde i en Andens Sted og ingen Haand vil pleie ham saa godt som min. Stakkels Sedor! hvor kunde de dræbende Baaben hæve sig mod Dig, hvor haardt have de raa Mandfolkehænder ikke redet Dit Leie. — og uden at agte paa de Omkrigstaaende begyndte hun at ordne Alt med blid Omsorg, at mildne enhver Ubequemmelighed og Lægens Bisald sikrede hende snart hendes Plads som Pleierinde, da hun som en saadan var uovertræffelig, fulgte hans svageste Bink, og viste sig ligesaa modig som utrættelig i at udøve sin ny Pligt. Det var hende der først bemærkede, at Baandet hvori Prindsen bar en Mes- baillon paa Brystet, gjorde hans Mandedræt tungere, dog

vilde det ikke lykkes Nogen at befri ham derfor, da han endog i sin matte Bevidstløshed holdt det fast.

Men en Dag, da man allerede havde kunnet bringe ham i en halv ødelagt Bygning, som laae bag den Hjempende Hær, var hans Mæthed saa stor, at det lykkedes hende at tage det fra ham medens hun sad ved hans Side for at bevogte hans Søn. Tabte hendes skjælvende Haand Alenodiet, eller var en Bevægelse af den Sovende Skyld deri — det faldt til Jorden og det gyldne Laag sprang op, uvilkaarlig faldt hendes Blik derpaa; det indeholdt, som hun formodede, et qvindeligt Billede, og idet hun sagte tog det op og betragtede dets Træk, bedækkedes hendes Ansigt af Liigbleghed og et smerteligt Udbrud undslap hendes Læber. Hurtigt fattende sig skjulte hun den opdagede Hemmelighed i sin Barm og beroligede de opskrækkede Tjenere med deres Herres uforstyrrede Søn. Blidere og ydmygere end før, helligede hun ham fra denne Time sin hele Omforg, forlob ham intet Dieblis mere, fulgte ham over Liig og Ruiner ind i den erobrede Stad, feirede hans tilbagevendende Bevidsthed med Glædestaarer og fandt sin Trostskab belønnet ved et Smil, et taknemmeligt Handtryk af den Elskede.

”Men det er Tid at vi vende tilbage til det grevelige Par, som endnu stedse, i mørk Gensomhed og altid i en sælsom Spænding opholdt sig dels paa Slottet Rosenberg, hvor vi ogsaa nu gjenfinder dem, dels i Residentsen. Ligesom Alexias Ynde og Elskværdighed meget snart havde gjort et levende Indtryk paa Maximilian, der stedse fandt det tungere at bekæmpe, saaledes saae Alexia sig forunder-

ligt indtaget af hans Lands Rigdom, den ædle Stolthed i hans Sindelag og hans utrættelige, omme Omfarg for hende, og Ligheden i deres Forhold, saavel som deres selsomme Stilling til hinanden, bidrog til hos Begge at vække de første Funter af en Følelse, som længe skjulede sig under Venfabet og Beskyttelsens Skin paa den ene Side og Taknemmelighedens og Tilliden paa den anden.

En Aften, da Grevinden sad i sit store, gammelbogs Gemak og den synkende Skumring vilde allerede blive Nat, uden at hun havde mærket det, fordi hun, fordybet i Tanter, havde lænet sig tilbage i Stolen og hengivet sig til den henfarne Tids Billeder, maaskee ogsaa til Fremtidens, vakktes hun ved en sagte Berørelse; forstrækket saae hun op, en Skikkelse stod for hende, fra hvis hvide Slørklædning en blid, bedende Stemme lød: "Alexia! den Du elsker er i Fare; red ham, førend Gemakets Hvalving styrter ned og forbyder det." — Mere hørte Alexia ikke, Dødsangesten overvandt Varslets Skræk, hun fløi frygtløs ned ad de dunkle Trapper, gennem de store Gange, som et ustabigt Lys oplyste, til Grevens Laboratorium, hvori denne arbejdede ivrigere end ellers. Allerede langt fra raabte hun hans Navn og idet han studsende traadte hende imøde ved den yderste Dør, greb hun hans Haand, rev ham aandeløs bort med sig og da en bragende Larm bag dem overbeviste hende om Farens Virkelighed, fastede hun sig skjælvende i hans Arme og raabte hans Navn med saa smertelig Angst, som om hun først skulde kalde ham frem af den Grav, hun nylig havde revet ham fra. Larmen af den indstyrtende Hvalving havde hidkaldt de forstrækkede Tjenere

fra alle Sider og der hørtes kun Udraab af Skræk og Glæde, da de saa Greven saa forunderlig redbet; han trykte sin Gemahlinde fastere til sit Hjerte bar hende tilbage til sit Værelse og overlod hende med en aldrig følt Salighed til hendes Fruentimmers Omsorg, da han havde trykket hendes Haand til sine Læber og i hendes vaade Dine læst Svaret paa det sagte Spørgsmaal: "Saa er jeg Allexia dyrebar?"

Den følgende Morgen var Greven reist bort, nogle Lier fra hans Haand bad Grevinden vende tilbage til Hovedstaden og først vente ham igjen om tre Maanedes paa Rosenberg. Hun adløb saa meget villigere, som det bevægede Liv i en stor Stad, uvilkaarlig maatte drage hende fra hendes Følelsers Kamp og takkede saa meget inderligere Maximilians fine Følelse, jo mere hun følte Kjærlighed for ham i sit Hjerte. Ogsaa havde hiint spøgelseagtige Syn hvori hun troede at see Stammemoderen, forunderligt nok, ikke efterladt noget ubehageligt Indtryk men dog gjort hende det gamle Slot mere uhyggeligt end ellers og saaledes kom hun mellem Tvivl, Kjærlighed og Smerte i sit selskabelige Livs gamle Kredse, endnu mere tiltrækkende ved en Tungtsindighed, som den hvistende Misundelse snart gjorde til en hemmelig Tilbøielighed for den anden Greve von Rosenberg, men som ogsaa saa meget mere blev anseet af hendes Tilhængere som en affindig Gladder, da hun, lige saa godt kunde have gjort Grev Hugo lykkelig med sin Haand, naar hun havde villet. Imidlertid var hun i et stort Selskab faldet asfægtig til Jorden, da de offentlige Blade nævnede hans Navn blandt de svært Gaarede; men

ingen anede, at en Slagberetning, der tillige omtalte Prinds Fedors af . . . glimrende Tapperhed og hans Heltedød traf i Grevinde von Rosenberg hans fyrstelige Gemahlinde. Lige saa lidet anede hendes Omgivelser, at et Brev fra Maximilian, som hun, vædet med sine Taarer, bar paa Hjertet, kun indeholdt Tilbagekaldelsen af denne Esterretning, og som et Dobbeltpant paa stille Lykke og et Beviis paa sjelden Vennetrofast, var hende usigeligt dyrebart og beroligende.

Hun vendte endnu førend den bestemte Tid tilbage til Rosenberg, og saa mørk et Indtryk det end gjorde paa hende dengang da hun midt om Vinteren kjørte ned ad den steile Bjergvei i den snævre, mørke Dal og den graa Bygning hævede sig for hende med sine fængselagtige Taarne, saa hjemlig forekom de hende nu, da de laae for hende i klart Solskin ved den bevægede Strøm blandt de stjønt formede Bjerge, mellem Skov og Krat, med klart skinnende Vinduer, den gjæstfri aabnede Port og ethvert Blik paa de indvendige Rum viiste Kjærlighedens forstjønnende Haand. I Midten af den øde, dengang med Stene belagte Gaardsrum sprang nu under bløde Græsflader en høi Vandstraale som faldt sagte rislende tilbage i Marmorbækkenet, hvis Rand omringedes af blomstrende Buske. De lange Gange, de mørke Trapper, fra hvis graa Bægge ellers forrustede Baaben, gamle Slagmalerier og Jagtattributer saae truende og uvenlige ned, vare oplyste ved ny Vinduer, prunkede i muntre Farver og hist og her hilfedes Kunstfjenderen af et antik Hoved, en Vase af ædel Steen, formet af Mesterhaand, en guddommelig Stikkelse, skinnende i en stjønnere Himmels Kraft og

Ynde, eller et kunstigt Landskabsmaleri. Og saa de store Bærelser havde mistet deres svære Tapeter, støvede Sidesforhæng og mægtige Dvuntaarne, gjennem de store aabne Vinduer flinnede det af Solen oplyste Landskab ind, og uden at paatvinge den alvorlige Bygning moderne Siirlighed var alt forvandlet lige saa kostbart som smagfuldt. Grevindens Gemak, beklædt med grønt Silke, gik ud til et Drivhuus, der gjennem sine Gladsdøre lod see en Gylde af hendes Yndlingsblomster, af hvis Duft det opfyldtes, forenede Simpелhed og Pragt og bød hende den rigeste Næring for Die, Aand og Hjerte, idet det indeholdt Mesterværker i Statuer og Malerier, en udvalgt Bogsamling, et Flygel, en prægtig Harpe, hendes Yndlingsinstrument; fort, det manglede ikke en af den forvante Rigdoms Behageligheder eller Karrerier. Hvo fortænker da den fra Overraskelse til Overraskelse Fremskridende, naar en sød Følelse stærkere bevægede hendes Hjerte og Taknemmeligheden flødte sig i varmere Farver end det ellers tilkom den alene.

Et af et Forhæng bedækket Maleri i Legemsstørrelse og pragtfuld, gyllden Ramme, hvilket hun fandt i sit Sovegemak, opvakte hendes Nysgjerrighed; uvis, anende greb hun Silkesnoren og hendes Blik traf et omtrent fireaarigt Barns Engletræk, som var forestilt legende i en Klosterhauge. Blonde, rige Lokker ombølgede det fine Ansigt, hvis mørke Dine med glad Skalkhed fulgte Bølden, som hun havde kastet til den bortfjernede Legesøster og trængte sig dybt i Alexias Sjæl, der ikke mere kunde løsrive sig fra Billedet, som hun vilde holde, maatte holde for en Malerphantasi, et Kunstværk, og som dog alligevel syntes hende

uendeligt mere, af! og som kunde vise hende hendes Datters Billede, naar hun fulgte Hjertets Stemme, der sammenbandede ethvert Træk af Billeder med hendes Erindring. Det var de fine Læber, det skønne Ansigts Oval, den høie Pande, de rige Guldblokker, det var hendes eget mørke Die — hun kunde ikke tvivle, hun kunde ikke spørge, det var hendes Barn.

Men hvorledes havde det været muligt? hvad vilde Maximilian med dette Billede af hendes tabte Lykke? vilde han bebrejde hende, at hun fornægtede det saa længe og erindre hende om den Skilsmisse, som forestod dem? Hvad han end vilde, hun forglemte det i Billedets Betragtning og snart havde hun ingen Tanke, ingen Erindring, intet Ansigt i sin Sjæl, uden Længselen efter det dyrebare Pant paa hendes første Kjærlighed. Skumringen brød frem; ligesom den sank dybere og hendes Blik ikke mere formaaede at adskille Billedets Omrids, omendstjændt hun ikke havde vendt Dinene derfra og laae ligeover for paa Knæ, efter at hun havde bortffjernet sine Gruentimmer, foregivende at hun behøvede Ro, lød en sagte Klang gennem Lufsten, mellem hende og Billedet svævede en Skikkelse og hun kjendte paa det hvide, bølgende Slør, den aandige Abvarerinde fra hin Aften, hvis Skikkelse lidt efter lidt traadte frem i et blidt Lys, da den allerede engang før hørte Stemme sagte begyndte: "Frygt ikke for mig, Aleria! jeg elsker en tilkommende Moder for min Stamme i Dig! Grevinde von Rosenberg, frygt ikke Din Stammemoder! hun seer i det Henrundne, læser i Dit Hjerte og seer over

Gravene den Stjerne gaae op, der oplyser Din Fremtid. Adlyd Din Følelse; naar jeg igjen tør see Dig, vil Du være ganske lykkelig!"

Hun var forsvundet, Alerias bedøvede Hånd følte ingen Gysen, saa gaadefuld denne Hentydning fra den usynlige Verden end var; men en dyb, ny opvakt Smerte opfyldte hendes Sjæl, og hun begræd den i Sønnen, hvoraf hun vaagnede, for ved Morgenlyset paa ny at betragte Billedet, for hvilket Maximilian overraskede hende; han formaaede neppe at besvare hendes Spørgsmaal, hendes Tak, men han bekræftede lidt efter lidt hendes Hjertes Anelse, at det ikke var noget Ideal, men at hun saa Gjenstanden for tusinde af hendes tause Sorger og Taarer, hendes helligste Længsel for sig, og at det var lykkedes for ham, under et fremmed Navn at see den Lille og erholde dets Billede, som han havde ønsket at bringe Moderen.

Han havde seet hende, talt med hende, hun levede, et lykkeligt, skyldfri Barn! Uendelige Spørgsmaal trængte sig paa Moderens Læber, der syntes at have forglemte alt, endog hendes Hemmelighed, om end Maximilians Forsigtighed ikke havde bortffjernet alle Vidner.

"Har De Kraft til at bære endnu mere Glæde?" spurgte han endelig, og da hun blegnede slyngebe han sin Arm om hende, for ligesom at understøtte hende, "vil De kunne see Virkeligheden, hvor Farernes døde Spil allerede bevæger Deres hele Sjæl?"

"Ja, ja!" stammede hun, "kun ingen Tvivl, og ved Alt hvad der er Dem helligt, intet Bedrag!"

"Ved den høieste Gud! Virkelighed!" raabte han,

sat hende, der skjælvende holdt sig opreist ved ham, paa en Stol, ilede ud, og kom tilbage efter faa Diebliske, for at lægge Barnet ved Moderens Hjerte. Intet om de Lykkeliges Salighed! et helligt Glør bedække det Allerbhelligste.

Marimilian havde, uden at hun anede det, udforsket af hende hvad hun vidste, byggende videre paa denne Grund, sammenholdende Stjerner og jordiske Forhold, sparede han ingen Omkostninger, ingen Møie, og endelig var det Lykkes ham at overvinde alle Banskkeligheder, han holdt det med Rette for det største Beviis paa sin Kjærlighed, at gjengive sin stille Elskedes Liv en Lykke, som kun alt for meget maatte erindre hende om en henfaret Tid, om Pligter, der vare hans Dnske imod. Han vilde lade den lille Clara opdrage i Gensomheden om Rosenberg, for at glæde Alexia ved Synet af hende og ved sin Hjælp forskaffe hende oftere Efterretning om Barnet, hvor hun end var. Moderens alt for levende Kjærlighed haabede han at kunne mildne ved hendes Klogskab og Selvbeherkskelse og saae ved deres Forening i det mindste det Forsæt at leve inden klosterlige Mure, for at være Clara nærmere, skudt tilbage til en uvis Tid, hvilket kunde hidføre tusinde gunstige Hændelser.

Jedors Kjærlighed og deres Egteskabs korte Drøm havde for meget baaret Lidenstaberens Charakter, Begge havde været for unge, til at vække en Følelse i deres Hjerter, som ingen Tid, ingen Græmmelse, ingen ny, roligere Lykke havde kunnet udplette, den skønneste, meest blomstrende Livsdrøm var i disse, ungdommelig Kjærligheds Dage gaaet forbi dem, det havde været en Ruus, hvorpaa fulgte en

smertelig Opvaagnen. Kummerfulde Aar havde Skjønne Dieblikke opveiet, og nu, da hun ikke mere saae sit Barn skilt fra sig, og ved fremmed, nei, ved Vennens Høimodighed saae sig givet tilbage til et Liv, der dog kan kaldes skjønt med sine afverlende Lys og Farver, traadte den henzundne Tid tilbage for den nærværende, og Skinægtesfællen stod høiere i hendes Hjerte end Claras Fader.

Men ofte ængstede dette Forhold Begge paa det pinligste, jo mere de mærkede, at de elskede hinanden; Ingen havde Mod til at gjøre det første nødvendige Skridt til Skilsmisse, Ingen vovede at nærme sig den Anden; de søgte og flygtede steds for hinanden, forenede deres Erindringer, nævnedes Fedors og Adelmans Navne med Længselsens Ønsker og meente — Maximilian og Alexia.

Da de en Morgen vendte tilbage fra en Spadsjoretour i Bjergene bleve de opmærksomme ved en usædvanlig Uro i Slottet. Rastellanen kom dem imøde og efter nogle sagte med Greven verlede Ord raabte denne: "Adelma!" slap sin Gemalindes Arm og styrtede foran. — Langsomt fulgte hun efter, med Clara ved Haanden, som fulgte hende overalt, og Daarer formørkede hendes Dine, da hun traadte ind i Hallen, hvor en Fremmed laae i Grevens Arme, hvilken strax reiste sig op ved hendes Komme og heftede et langt, forstende Blik paa hende.

"Han er fri, Adelma!" sagde Alexia, trædende stolt hen til hende, "jeg var aldrig Grev von Rosenbergs Egtesfælle, og viger villig for hans Brud, naar hun kommer for at fordre det laante Navn!" Dermed vilde hun bortfjerne sig.

"Bliv!" raabte hiin, "bliv, Sedor's Enke, og hør mig!"

'Sedor,' gjentog denne og sank ned ved Barnet, som Greven overgav til Fruentimmerne, og hurtigt vendende tilbage anvendte sin hele Omsorg paa Alexia, hvorved Adelman taus understøttede ham, indtil hun slog Dinene op og forlangte at man skulde bringe Clara, som om hun nu ikke saa Andet i denne Verden. Maximilians Bønner bevægede hende dog snart til at drage sig tilbage med Adelman i sit Bærelse, hvor de tvende Fruentimmer, hvis Skjæbner bleve sammenknyttede af saa mange, forunderlige Baand, talede fortroligt og deres Taarer fløde forenede for den Elskedes Grindring.

Ina-Adelman's tro Omsorg havde hidført Prindsens Helbredelse, hvis den havde været bestemt af en højere Haand. Hans Saar helbreddes vel, men Dødens Spire blev tilbage i det saarede Indre, og udviklede sig hurtigere i hiin sybligere Zones Glød, der har indrømmet Livet saavel som Døden, en uindskrænket Magt og samme Rettigheder. Saa snart han nogenlunde havde gjenvunden sin Bevidsthed, savnede han Baandet, forlangte det af Hugo, af Adelman, der ikke kunde modstaa hans Bønner og gav ham det tilbage; han henses i Billedets Betragtning og saa overrasket derfra hen paa de hede Taarer, som strømmede ud af hans Pleierindes skjønne Dine.

"Jeg elsker Dig som hende, men hun er ulykkeligere end Du," sagde han mat, "forund hende min Grindring; al! det er lidet, sletintet for Alt, hvad hun har opofret mig,"

"Tal ikke, Fedor!" bad hun, "jeg læser i Dine Dine, at Du ikke nu vil forstøde mig, og mere forlanger Ina ikke; hun er lykkelig ved at see Dig helbredet igjen."

Han gjorde en benægtende Bevægelse, aandede neppe hørligt sin Elskedes Navn og henslumrede. Efter nogle Dimer traadte Zugo ind og fandt ham atter fordybet i at betragte de elskede Træk; han bøiede sig over ham; og hiin vilde i Begyndelsen skjule Billedet, men da han saae Bennen træde rast tilbage, rakte han ham det og sagde: "Ingen Hemmelighed mere mellem os!"

Adelma faldt ham i Armene og raabte: "Hvad gjør Du, Herre? Al, Du veed ikke —"

"Han skal see hende!" gjentog han heftigt. "Ingen Hemmelighed mere imellem os!"

"Alexia!" raabte Zugo.

"Og Du kjender hende?" sukkede den Enge, "ja hun er en Engel!"

"Jeg elskede hende saa flammende, og for en Anden kuffede hun min og Din Kjærlighed!" vedblev Greven. "Min Broders Gemahlinde skulde være mig hellig, og jeg seer bestandig i Søsteren kun den Elskede!"

"Jeg drømmer," sagde Fedor mat, "Jeberbilleder vende tilbage; læg Din blide Haand paa min Pande, Ina, for at de ikke mere skal plage mig."

"Skaan ham," hvisttede hun, "lad ham beholde den Troe, Sandheden vilde dræbe ham!" Og atter vendt til Prindsen, forsøgte hun, begunstiget af hans Udmattelse, at lede hans Tanter fra det nyligt Hørte. Men han kom stedse tilbage derpaa og Sugos overalt stormende Sjæl

formaaede ikke, ved forsigtig Taushed at lade Bennen blive i den velgjørende Dæmring, som Adelmans medlidende Kjærlighed saa gjerne vilde have forundt ham. Vel havde hun ved første Diekast kjendt sin lykkelige Fjendes ædle Træk og straalende Blik, der ved Maximilians Side tømte Livsglædens Bæger, som var blevet revet fra hendes Læber, da hun neppe havde smagt dets Sødhed og dermed var hendes anden, flammende Livsfulighed blevet tilintetgjort; men ingen Lyd skulde forraade ham, den Bedrager, at han forødte sin tro Tilbøielighed, sin Kummer paa et Luftbillede af taalmodig Græmmelse, og med ængstelig Omhyggelighed vaagede hun over Ord og Blik, der kunde give hans Hemmelighed til Priis for Bennen, i hvis Haand Gaadens uvenlige Oplosning laae. Forgjæves var den Døffrelse hvormed hun skjulede sit Hjertes Saar, og det blev hende en Trøst, for med ham at kunne begræde Yndlingens Lidelser, da det blev ham tydeligt at Alexia havde fulgt den Skjæbne, som strengt bydende havde herstet over hende.

Hvad Fedor erfarede om Maximilians indre og ydre Liv, gav ham den Overbeviisning at hun havde valgt af Fortvivlelse og at alligevel et mildt Forsyn havde herstet over hendes Hjerte, der tidligt eller sildigt, ved hans Død fri for alle Lænker, vilde erkjende den ny Pagt, der turde give hendes forstyrrede Liv en Fred i Fremtiden, som tidlig Ulykke og sælsomme Forhold havde frarevet det. Sugos Klager og Fortællinger opdagede ham, saaledes som han kjendte hende, Bevæggrundene til hendes gaadesfulde Valg; han lod sig utallige Gange gjentage, hvad hun havde sagt

foretaget sig, hvorledes hendes raske Afgiørelse havde vakt Forundring i Verdens Dine, hvor fremmed det nyformælede Par havde staaet ligeoverfor hinanden, hvor lidet Maximilians ujevne Bæsen og mishagende Udvoortes var egnet til at behage et qvindeligt Die, og naar derpaa den Sjælsstemning, i hvilken hun havde opoffret sig, og hvorfor hun havde gjort det, blev ham tydelig, saa gav Aldemas milde Ord, der stildrede Grevens ædle Aand, hans bløde, kun indsluttede, misfjendte Hjerte med Kjerlighedens Farver, der ikke kan taale en Plet paa det elskede Billede, ham en Taknemmelighedsfølelse, en Trøst, der forsøbede hans sidste Dieblikke. Han modtog Sugos Gød at begrave hans Livs afflørede Gaade i evig Forglemmelse. En kort Fægtning den følgende Dag bekræftede imidlertid den Klokketlang som i dette Aars første Midnatstime lød ved Familiebegravelsens Døre, men hvis uheldsforfyndende Betydning var omhyggelig blevet fortiet for den fraværende Alexia, og de fjendtlige Rugler lagde snart Vennens flammende Hjerte i den fremmede, kause Jord.

Var endog ikke enhver Tvivl og Kamp blevet opløst i Sedors og Aldemas Hjerter, saa sølte de dog, at deres Kjerlighed var sendt dem som en himmelsk Trøst, hvis Mildhed hjalp dem at overvinde Livets Smerter, der rakte ud over det Synliges Grændser og forenede dem for Evigheden. Sugos Død, kaldte Prindsens Aand efter sig, han døde stille og uden Smerter i Kjerlighedens Arme, med Alexias Navn paa Læberne, hendes Billede paa det tro Hjerte, da Aldemas skjælvende Hænder, lagde Laurbærkrandsen paa hans Gravhøj.

Han havde villet, at hun skulde bringe hende, der to Gange mod sin Billie havde frarevet hende Livets og Kjærlighedens Lykke, hans sidste Gilsen, og sige hende, at han glædede sig ved en Død, der gav hende den Frihed at være lykkelig uden Bebrejdelser. Han havde anbefalet sin Datter til Adelmars Kjærlighed; for dette Barn vilde, maatte hun leve. Hvad var Mile, Lande og Have for hende! hvad var hende Synet af Maximilian med hans Erindringer! den døde Ven havde taget hendes Hjerter med sig i den eensomme Grav! Det havde jo, været hans eneste, uomtvistelige Eiendom, hans sidste Lykke! — Saaledes havde hun naaet sit andet Hjem, som hun neppe havde forladt, med en Hurtighed, som kun hendes Guld og Prindsens Kammerater, til hvem han havde anbefalet hende, og som vare blevene rorte ved hendes tro Kjærlighed, havde gjort muligt; saaledes betraadte hun, som et Dødens Budskab de dyrebare Trin, fra hvilke hun fortvivlet var flygtet, og saaledes skulde hun, den af Smerte Redbøiede, tilbyde hine To Livets Krands, der havde gjort ham og hende saa ondt. Men hvad bærer og udholder ikke Kjærligheden, naar det er den sande hellige Himmelsflamme?

Da Aleria nu havde aabnet sin hele Sjæl for hende, da den strænge, lidende Dommerinde saae i dette rene af tusinde, modsigende Følelser plagede Hjertes hemmeligste Folder, der havde været et Kov for usalige Tilstikkelser, siden det lærte at føle, da svandt det sidste sagte Nag af hendes Barm, og søsterlig trykkede hun den hun troede at have hadet, som Veninde til sit Hjerter. Maximilian, der kom for at opsoge dem, fandt Begge fast omslynge,

høiede over den sovende Clara, og Adelman greb Alexias villige Haand, og lagde den i hans, med de Ord: "Den Dødes Velsignelse over Eders Pagt!"

Efter et Mars Forløb, som Alexia, efter Foregivende for at opfylde et Løfte havde tilbragt i et Kloster, hvor hun lufkede Adelmans livstrætte Dine, og nu for første Gang igjen ved Maximilians Side betraadte Rosenbergs festligt smykkede Gemakker, der skulde blive hendes Lykkes Tempel, lød paa ny den engang for Claras Billede hørte Cytherklang, i rosenrødt Skjær stod Stammemoderen paa Dørrinet, hævde velsignende Haanden mod de Formælede, og paa Adelmans tidlige Grav blomstrede Blomsterne tredie Gang, da Clara von Rosenberg, det grevelige Pærs antagne Datter, med barnlig Jubel hilsede dette ædle Navns Arving, der hvilede i Alexias moderlige Arme.

Cornelia.

Indhold.

	Side
Carraraerne. Fortælling af A. von Tromlig. Tre die Afdeling	3.
Overtaskelsen.....	104.
Krandsen	120.
Anton	133.
Kjærlighed og Hævn.....	163.
Slottet 3 . . . y. En Folkefortælling.....	183.
Alexia, Novelle af Cornelia	224.

Index

Einleitung	1
Die Geschichte der Stadt	10
Die Verwaltung	20
Die Bevölkerung	30
Die Wirtschaft	40
Die Kultur	50
Die Politik	60
Die Religion	70
Die Wissenschaft	80
Die Kunst	90
Die Literatur	100
Die Musik	110
Die Architektur	120
Die Malerei	130
Die Skulptur	140
Die Fotografie	150
Die Filmkunst	160
Die Theater	170
Die Oper	180
Die Ballett	190
Die Pantomime	200
Die Circus	210
Die Zirkus	220
Die Circus	230
Die Circus	240

